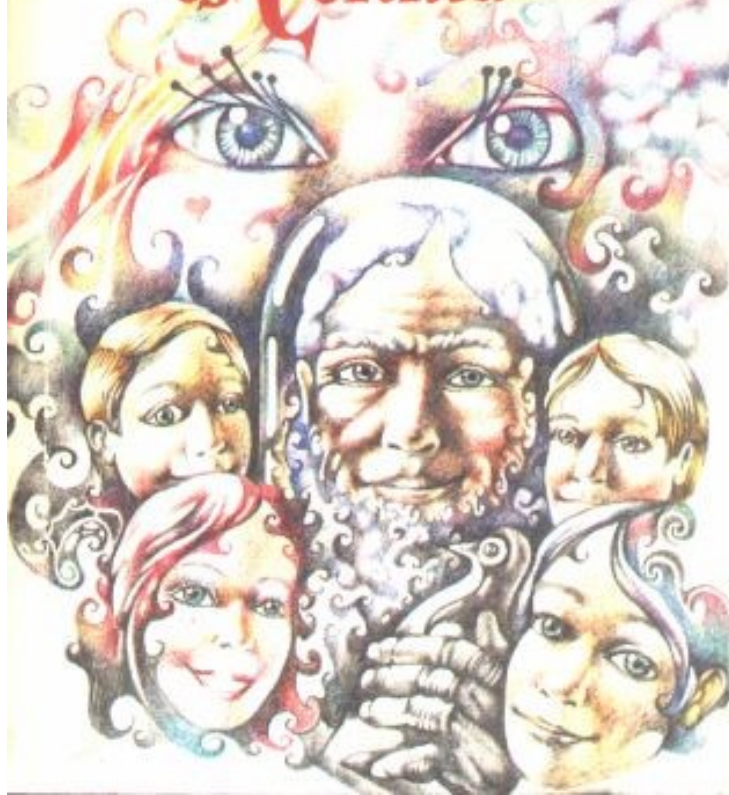

László Endre
Szíriusz Kapitány
és Corinta

NNCL511-36Bv2.0

László Endre
Szíriusz kapitány és Corinta

**Fantasztikus ifjúsági regény a szerző
rádiójáték-sorozatából**

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

VISZT GYÖRGY RAJZAIVAL

© László Endre, 1986

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

ISBN 963 11 42779

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Sziládi János igazgató

Szikra Lapnyomda (85-3400), Budapest, 1986

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Dani Erzsébet

Műszaki vezető: Szakálos Mihály

Képszerkesztő: Gáspár Imre Műszaki szerkesztő: Rucsek Andrea

66 700 példány,

Terjedelem: 11,16 (A/5) ív. IF 5554

*Szeretettel ajánlom e könyvet
Csákányi László barátomnak,
Szíriusz kapitány nagyszerű
megszemélyesítőjének.*

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

amelyben egy videfonbeszélgetéssel kezdetét veszi a cselekmény

MÁSODIK FEJEZET

amelyben Corinta körül sűrűsödik a homály

HARMADIK FEJEZET

amelyben szó esik bizonyos Piros Pontokról is

NEGYEDIK FEJEZET

amelyben megtudjuk, mi történt 2411-ben

ÖTÖDIK FEJEZET

amelyben kitudódik, kik horgásznak makrélára Mallorcán

HATODIK FEJEZET

amelyben jelentős szerepet játszik egy gravitaxi

HETEDIK FEJEZET

amelyben a cselekmény kissé elkanyarodik, de hamarosan visszatér medrébe

NYOLCADIK FEJEZET

amelyben mindkét egér gyanútlanul besétál a csapdába

KILENCEDIK FEJEZET

amelyben egy gravitaxi keresztülhúz minden számítást

TIZEDIK FEJEZET

amelyben Szíriusz kapitány pipára gyűjt

ELSŐ FEJEZET

amelyben egy videfonbeszélgetéssel kezdetét veszi a cselekmény

Az uszoda üres. Környékén bársonypuha gyepszőnyeg hívogat heverészésre, tarka tulipánok szegélyezik a napozórétet, ahol az igazi Nap igazi, sugarát ultraibolya sugárzók helyettesítik. A százméteres medence tengerkéék vizét nem borzolja mozdulat, felszíne meg se rezzen...

Viktor Szíriusz nyugalmazott úrhajóskapitány ifjú barátai, név szerint: Pierre Renard, Liuna Steff, Kocsis Berci és Pinton Casteiro az ugrótorony tövében, nyugágyakon fekszenek. Mozdulatlanok, csendesek, meg se mukkannak... A gyanútlan néző (ha lenne) azt hihetne, hogy elnyomta őket az álom. Szó sincs róla! Nagyon is ébren vannak. Hallgatásuk oka: sértődöttség. Időnként kibuggyan belőlük egy-egy pöfeteg mondat, mely némileg magyarázza különös viselkedésüket.

Berci most azt morogja:

– Kitoltak velünk!... Ezt nem érdemeltük!... Pinton folytatja a siránkozást:

– Csak felnőttekkel ne kezdjen az ember!...

Rágódnak egy keveset ezen a vélt igazságon, aztán Pierre megerősíti:

– Jól mondd. Nélkülünk aligha vergődtek volna zöld ágra! Mi kísérgettük hónapokig Csillaglányt! Bebarangoltuk vele egész Hold Államot! Gyanakodni is mi kezdtünk! Csillaglány...

Berci kijavítja:

– Miért nevezed Csillaglánynak? Ilolo Hoi-To az igazi neve.

Liuna felsóhajt:

– Hajaj!... Ilolo Hoi-To... Hol vagy, Ilolo Hoi-To?

– Ez haszontalan költői kérdés – inti a lányt Pierre –, haszontalan és fölösleges, mert te is tudod, hogy Ilolo Párizsban van. Te is ott voltál, amikor Kocsis *professzor úr* kihirdette határozatát: "Ilolónak tanulnia kell. Szerencsétlen édesapja zseniális tudós volt, de rossz gyermeknevelő. Királykisasszonyként kényeztette. Szegény kislány alig járt iskolába, rendkívül hézagos a tudása, nem ismeri a valós életet. Viktor barátommal megegyeztünk, hogy Ilolo néhány évre hozzánk költözik Párizsba..." "Mit szól hozzá Erzsébet néni?" – kérdezte Liuna. "Örülni fog a kislánynak, amennyire ideje engedi... mert a feleségem keveset tartózkodik otthon. De ne aggódjatok. A Hold Fogadott Leányát jól ellátjuk. Nekem is van egy »Leonidám«, Bori néninek hívják. Távoli rokonom. Házunk és életünk derék kormányzója..."

– Így történt – heveskedik Berci –, és elhurcolták Ilolót!

Liuna mindig ragaszkodik az igazsághoz.

– Nem *hurcolták el*. Szívesen, boldogan ment – és jól érzi magát Párizsban. Sűrűn videfonál nekünk, és szünidőben *hazajön* a Holdra. Nem Ilolo távolléte a mi bajunk.

– Nem bizony – erősíti Liuna véleményét Pierre is –, hanem a szigorú szülői parancs: "Nagy izgalmon estetek át. Idegrendszereteket regenerálni kell. Szabadidőtöket egy ideig az ózonnal dúsított levegőjű 64-es kupolavárosban kell töltenetek. Intenzíven fogtok pihenni!"

A 64-es kupolavárosban dús lombú platánok övezik a sportpályákat, és piros-kék csíkos sátrak rikítanak a fakoronák árnyékában. Az úszómedence mögött fehér toronyépület nyújtózik az iszonyú magasan csillogó, mindent beborító védőkupola felé. Falán örökmozgó időmutató tábla közli:

2480 10 10
SOL-146

ami azt jelenti, hogy a 2480. esztendő tizedik (október) havában vagyunk, a tizedik napon, és 146 óra múlva kezdődik a Nox-időszak.

Tájékoztatásul azoknak az olvasóknak, akik nem járatosak Hold Állam időszámításában, elmondjuk, hogy a Holdon egyfolytában 354 órán át süt a Nap, ez a Sol. Majd következik az ugyancsak 354 órás éjszaka, a Nox. Az órákat visszafelé számolják. Időmutató táblánk szerint tehát 146 óra múlva *kezdődik a Hosszú Sötétség*. Ez az időbeosztás főként az intézmények, gyárak, üzemek, közlekedés szempontjából jelentős. A Holdon élő mintegy tízezer ember magánéletét alig befolyásolja. 6310 férfi, 3600 nő és 150 gyermek Hold Államban is földi ritmus szerint dolgozik, szórakozik és pihen. A kupolavárosok 14 órás műfény-megvilágítása jelenti számukra a nappalt, 10 órás elsötétítése az éjszakát.

A 64-es kupolavárosban most még nappal van...

A Négyek Tanácsa, azaz ők négyen (Pierre, Liuna, Berci, Pinton), akiknek bátorságát, hősiességét a Világállam valamennyi televízió- és rádióállomása, napisajtója, magazinja és egyéb hírközlő eszköze számtalanszor magasztalta... *most intenzíven pihennek!*

Berci keseregve lázadozik:

– Pihenni! Mindig csak pihenni!... Utálok ezt a szót! Pierre megtetézi a maga felgyülemlett indulatával:

– Pihenni!... Szíriusz bácsi parancsára napi kétszer egyórás szoláriummal súlyosbítva!

Hirtelen a lány felé fordul.

– Te fáradt vagy, Li?

– Én nem.

– Én sem! – jelentkezik Pinton.

Pierre váratlanul megmozdul. Feláll... nyújtózik... lassan, határozottan a medence felé indul... fellép egy startkörre... és röviden véleményt nyilvánít:

– Marhaság!... Gyerünk a vízbe!

Szabályos "csukát" ugrik. Karcsú teste alig ver hullámot.

– Utána! – rikkant Berci.

A lány és a kisfiú azonnal követi őt. Liuna "csukája" talán még a Pierre-énél is szebb. Berci komikus "talpassal" érkezik a medencébe. Hármuk körül valósággal forr a víz. Ugrálnak, fejre állnak, alábuknak, fröcskölnek, bukfenceznek... mint idomított delfinek a vízcirkuszban.

A kisfiú csak áll a parton, nézi őket.

– Pinton! Gyere be! Ugorj!... Mitől félsz?

– Nem félek.

– Akkor ugorj! Felharsan a vezénylő tercett:

– Egy!... Kettő!... Hááá-rom!

A gyerek beleveti magát a vízbe. Tervezett fejese nagyot csobbanó "hasasra" sikerül.

– Éljen! Pompás! Na látod!

Pinton nyeli a vizet, prüszköl, levegő után kapkod, de tetszik neki a dolog, büszke a teljesítményére.

– Ki... kimászom. Ugrom mé... még néhányat...

Ebben a pillanatban szólal meg az uszoda üzenetközvetítő hangszórója: "Figyelem! Figyelem! Pierre Renard kedves vendégünket kérjük, fájadjon az 5-ös videfonfülkébe. Pierre Renard kedves vendégünket sürgősen hívják az 5-ös videfonfülkébe."

Berci kapcsol leggyorsabban.

– Hallod, Pierre? Videfonhoz hívnak!

– Ki a csuda lehet?

Pont most, amikor kezdjük remekül érezni magunkat! Hátha nem fontos...

– Ne morogj – figyelmezteti Liuna –, inkább igyekezz! *Hátha fontos...*

– Jó, jó, megyek – mászik ki Pierre a medencéből –, te... te házhoz szállított lelkiismeret.

És már fut is. Futtában még hátraszól:

– Azonnal itt leszek!

Egymás mellett sorakoznak a videfonfülkék. Pierre közeledtére az 5-ös ajtaja zajtalanul nyílik. A fiú belép, megérinti a villogó kapcsolót.

– Itt Pierre Renard. Ki keres? Jól ismert, kedves hang válaszol:

– Kapcsolj képre, fiacskám! Én vagyok... Leonida néni! – És képre kapcsol ő is.

Máskor pirosposzsgás, kerek arca most mintha sápadt lenne. Hófehér haja zilált, szája remeg, a szeme riadt.

– Leonida néni! Csak nincs valami baj?

– De, nagy baj van, fiacskám. Pierre szívét aggodalom szorítja.

– Szíriusz bácsival történt valami? Leonida néni szaporán magyarázni kezdi:

– Nem történt, csak történni fog!... Jaj! Jaj! Alighogy elrendezte annak a gonosz Hoi-Tónak az ügyét, alighogy megmentette szépséges Csillagocskánk életét...

– Leonida néni! Mi is ott voltunk. Berci és az édesapja meg Casteiro bácsi és én...

– Tudom, lelkem, tudom! Ti is ott voltatok, hősök voltatok, *borzasztó* hősök, alig lehetett elviselni... na szóval egy szusszanásnyi pihenésre sem maradt ideje, máris itt az új baj!... Szent Leonida, segíts!

Kövérről könnyecseppek gyülekeznek a szemében.

– Drága Leonida néni, árulja el végre, mi az a rettenetes *új baj*?

– Azt így videfonon nem lehet, fiacskám. Nagy titok, szörnyű titok, kihallgathatják!... Azonnal szedd össze a gyerekeket, és gyorsan jöjjetek ide!... Siessetek!

Pierre buzgón ígéri:

– Természetesen azonnal indulunk... De valamit csak közölhet arról az új bajról.

Leonida töpreng: mondja – ne mondja, aztán dönt.

– Hát jó... *valamit* mondhatok. Annyit, hogy... hogy ma érkezik Corinta!

Pierre sohasem hallotta ezt a nevet. Elámul.

– Corinta?... Jól értettem?

Leonida válasza: bagolyhuhogás halottak éjjelén.

– *Ma érkezik Corinta!*... Jól értetted. Segítségem van szükségem, egyedül nem boldogulok velem!... Ha szeretitek Szíriusz bácsit, *azonnal* gyertek ide!...

Szíriusz kapitány a 28-as kupolavárosban lakik. Ez pontosan 50 kilométernyire van az uszodától. A Négyek Tanácsa minifurgonon 6 perc alatt tette meg az utat. Most ott állnak a cifra kis rokokó palota előtt, mereven bámulják a díszes bejáratot... és egyikük sem meri meghúzni a régimódi harangot. Ki tudja, mi vár rájuk odabenn, mifajta veszélyt jelent ez a név: Corinta?... Corinta, aki ma érkezik a Holdra!...

Berci megelégteli a tétlen ácsorgást.

– Úgy bámuljátok ezt a kaput, mint a borjak. Pinton azonnal kíváncsiskodik:

– Mik azok a borjak?

– A szarvasmarha (tudományos neve *Bos taurus*) kislánya. Pintonnak nyitva marad a szája.

– Milyen okos vagy! Tudod a tudományos nevét!... És azt is tudod, hogy miért bámulják a kaput?

– Azt nem. Majd Li megmondja.

És természetesen Liunánál kész a kívánt válasz:

– Előbb helyesbítsünk: a borjak nem a kaput, hanem csakis az *új kaput* bámulják. Talán több ezer éves ez a szólásmondás, és minden állattenyésztő nép használja. Édesanyámtól tudom, hogy valamikor, nagyon régen a szarvasmarhát a Földön csordában, szabadon legeltették. Este, amikor hazatértek az állatok, mindegyik felismerte a házat, amelyben gazdája lakott. Maguktól beszéltek a kapun. Még a borjak is. De ha napközben új kaput állítottak a régi helyére, a kisborjú megállt, bámult... bámult... nem mert bemenni.

– Akárcsak mi most – állapítja meg viselkedésük azonosságát Pierre. – No, Pinton "kisborjú", húzd meg a harangot!

– Jahaj!... – foházkodik Liuna. – Kérlek szépen, kedves, ismeretlen Corinta, ha lehetséges, ne hozz bajt Szíriusz kapitány fejére!...

Csengő-bongó távoli hármashangzat. Gyorsan nyílik a kapu.

– Végre! Csakhogy itt vagytok!

– Jó holdat, Leonida néni! Megjöttünk!

– Gyertek, gyertek... – tereli őket befelé az asszony. – Foglalatok helyet ott az asztal mellett, összecaptam egy kis villásreggelit: pinchehideg aludttejet friss krumplislángossal.

– Nagyszerű! Jöhet! – rendelkezik Berci. – Farkaséhes vagyok!

Pierre-nek nem tetszik a sorrend.

– Előbb talán hallgassuk meg, miért olyan nagy baj, hogy az a Corinta a Holdra érkezik...

– Nem, nem, fiacskáim! Előbb egyetek, éhes ember félemben. Utána majd elmesélek mindent.

A Négyek Tanácsa 11 perc 48 másodperc alatt elfogyasztott 8 köcsög aludttejet és 14 krumplislángost. A 12. percben Pierre Renard "vezér" formás kis beszédben megköszönte a villásreggelit. Majd így folytatta:

– De most már igazán tessék elmondani, kicsoda-micsoda az a Corinta! Leonida néni keresi az "illelmes" szavakat.

– Corinta... az egy nő... egy nőszemély... olyan *rosszfajta*... értitek...

Pinton közbekotyog:

– Én nem értem.

Berci letorkollja:

– Ráérsz megérteni. Ezt az előadást 18 éven felülieknek tartják.

– Honnan tetszik tudni, hogy éppen ma jön? – érdeklődik Liuna.

– Onnan, hogy tegnap videfonált a Földről, Párizsból. "Az LB-10-es lunabusszal érkezem Sol-140-kor."

– Azaz öt óra múlva – pontosít Berci.

– Kérte Viktor Szíriuszt, hogy legyen segítségére a Holdon. És ez a megkerült öregember azonnal virágot rendelt, és kiment a nő elé a XVII-es úrkikötőbe!

Liuna most egy kényes kérdést próbál tapintatosan körüljárni:

– Tessék megengedni... ezek az adatok... vagyis tények, mármint az LB-10-es lunabusz meg a Sol-140-es érkezés, meg a virágrendelés, meg minden... ezek milyen úton jutottak Leonida néni tudomására? Szíriusz bácsi közölte, vagy... vagy *másképpen*?

A kapitány öreg özöngyala elpirul, mint egy gyerek, akit tetten érnek. Nem mer a kislány szemébe nézni. Ujjai az abrosz rojtját babrálják,

– Hát igen... *másképpen*... azazhog... az úgy volt...

Tétova, puha arca hirtelen megkeményedik.

– A Prokyonra! Megmondom! Nem szégyellem! Ki vigyázna erre a könnyelmű öregemberre, ha nem én!... Hát igenis leselkedtem, hallgatóztam! Hívták videfonon. Kihallatszott a konyhába Viktor Szíriusz rendkívül izgatott hangja. Mire én titokban bekapcsoltam a külső készüléket. *Láttam Corintát a képernyőn, és hallottam minden szavát!*... Igen, én láttam és hallottam!... És azt is hallottam, amikor a kapitány a XVII-es úrkikötő virágszalonyját hívta, és három szál rózsát rendelt... három szál *piros* rózsát!... Aztán foghegyről odavetette nekem: "Leonida, nem ebédelek itthon, ne várjon." És elment... Gyerekek, nagy baj van, nagyon nagy baj van!

Pierre szólásra emelkedik.

– Tisztelt Négyek Tanácsa! Összegezzük a hallottakat. Szíriusz bácsinak videfonált egy földi ismerőse, egy nő, hogy ma érkezik a Holdra, és a segítségét kérte, így történt?

– Így, így... – bólogat a komor Leonida – pontosan így.

– Szíriusz bácsi udvariasan eleget tesz a kérésnek, kimegy az úrkikötőbe, néhány szál virágot is vesz, megvárja az ismerősét, aki talán még sose járt a Holdon, útbaigazítja, elkíséri a szállására, és kész. A kapitány ilyen szívességet életében legalább ezerszer teljesített... Drága Leonida néni, nem értem, mi ebben a *nagy baj*.

Az asszony vészjóslóan válaszol:

– Te, fiam, nem értheted, mert nem ismered Corintát!

– Ez való igaz, egyikünk sem ismeri. Éppen ezért azt javaslom: tessék minket tájékoztatni, ki is *az a Corinta*.

Leonida szóra nyitja a száját, de nem jön ki hang a torkán. Elsápad, és egy fotelba roskad. Liuna azonnal melléje kuporodik, és simogatja a munkától megviselt, ráncos, öreg kezeket. Érti a kislány, hogy nem az ügyetlenül fogalmazott, panaszos szavak felszínén, hanem valahol mélyebben, térben és időben távolabb kell keresni a ki nem mondott igazságot. Halkan, szinte suttogva kérdezi:

– Fáj?

Az ősz hajú öregasszony csak a szemével válaszol egy hálás *igent*.

– Nem baj, fájjon... mégis beszélni kell róla. Megosztozunk rajta, szívébe fogadja ki-ki a maga részét... és elmúlik minden rossz...

Mély csend öleli őket... aztán Leonida arcára megnyugvás simul.

– Jól van, elmondok mindent. Nem lesz könnyű, mert ez jó néhány embernek a legszemélyesebb magánügye, de belátom, tudnotok kell... ők négyen moccanni sem mernek. Leonida nekifoháskodik.

– Corinta... teljes neve Corinta Moreno, úgy tudom, most Mallorca szigetén lakik, Palma de Mallorca városában. Gyönyörű spanyol nő! *Szíriusz kapitány ifjúkori nagy szerelme!* Barcelonában történt... Viktor Szíriusz huszonöt éves volt, Corinta húsz... Gonosz, önző, haszonleső, aki kegyetlenül összekuszálta a fiatal férfi életét. Előbb magához kötötte, azután ellökte magától!... A kapitány ómiatta nem nősült meg soha!

Liunán a sor, hogy ismét megkérdezze:

– Ezt honnan tetszik ilyen határozottan állítani? Talán Szíriusz bácsi mesélte?

– Nem kellett senkinek sem mesélnie... – kőből faragták ezeket a mondatokat – mert én *akkor* Viktor Szíriusz édesanyjának, Anna Andrejevnanának a nevelt lánya voltam. Árva parasztlány. Náluk laktam. Segítettem a háztartásban, az ő életüket éltem, *és 15 éves voltam*. Viktorral mintha testvérek lettünk volna...

Liuna halkan megismétli:

– Mintha testvérek lettek volna...

Leonida nem figyel oda, mert előnti már a visszaemlékezés keserősége, égeti a harag.

– Akkor jött ez a nő! És tönkretett, elpusztított mindent, ami szép volt! Felforgatta a nyugalmat, az életünket! Boldogtalanná tett mindenkit!... *És most újra megjelenik!*

(Döbönt csodálkozás bénítja a Négyek Tanácsát. Pierre arra gondol: úgy tűnik, szegény Leonida néni eszét megzavarta ez a halottaiból föltámadt féltékenység. Berci egy pillanat alatt kiszámolja, hogy... nem, ez lehetetlen,

képtelenség! Liunát felkavarja a megsejtett messzi múlt tragikuma, öt évvel később, élete első megjelent novellájában fogja feldolgozni a témát: *Mindhalálíg* címmel. Pinton is számol, de sokkal lassabban...)

Végül ő szólal meg:

– De Leonida néni, talán mégsem fenyegeti Szíriusz bácsit ugyanolyan veszedelem, mint régen. Hiszen, ha nem tévedek, ez a Corinta néni kereken 96 esztendő!

– Nem tévedsz, de ne szólj bele a nagyok dolgába – torkolja le a kisfiút Pierre. – Megegyeztünk, hogy ez az "előadás" 18 éven felüli!

– Jó, jó... de Corinta néni mégiscsak 96 éves!

Váratlanul Leonida száll be a vitába:

– Kilencvenhat! Az nem számít! – bizonygatja szenvedélyesen. – Ennél a nőnél nem számít!... Értsétek meg végre: *láttam!* Élesen, tisztán láttam a videfon képernyőjén! Gyönyörű! Fiatal! Olyan, mint hetvenhat évvel ezelőtt!

– Köténye zsebéből régi papírfotót ráncigái elő.

– Ide nézzetek!

Megtaláltam... tessék! Higgyétek el, semmit sem változott! Ilyen volt akkor... ilyen most is!

Berci elragadja a képet. Nézi csodálattal, aztán elismerése jeléül fütty ént egyet.

– Ejha! Ez igen! Ez nő a javából!... De drága Leonida néni, ne tessék azt állítani, hogy nem változott! Az képtelenség! Valaki nem lehet 96 évesen 20 éves!

Leonida visszaszerzi a fényképet, gondosan elrejtí, majd megnyomva minden szót, lezárja a vitát.

– *De lehet.* Mert Corinta az *ördög cimborája*. Corinta *boszorkány*...

Libasorban vonulnak be a Renard-villába.

– Jóholdat, édesanyám!

– Jóholdat, kisfiam!...

Berci összevágja a bokáját, és szertartásosan meghajol.

– Jóholdat kívánok!

– Jóholdat, Helga néni! – Liuna köszön így. Pinton kilép a sorból.

– Kézit csókolom...

Helga asszony ránevet a kisfiúra.

– De szertartásos vagy, Pintonkám!... Hol tanultad? A gyerek büszkén kivágja:

– Édesanyám történelmi filmjeiben, a tizenkilencedik században köszöntek így a férfiak a nőknek!

Berci csattogva tapsol.

– Bravó! Pinton mint kultúrtörténész! Ez Liuna jótékony hatása!

Liuna harciasan kiáll a maga igazáért:

– Te csak hagyd békén a kultúrtörténészeket! Leonida néni azzal vádolja Corintát, hogy az *ördög cimborája*. Kérdezem: tudod-e, hogy Bernard Shaw-nál ki az "ördög cimborája"?

A fiú hányavetin válaszol:

– Még azt sem tudom, kicsoda Bernard Shaw.

A lány három szigorú szótagba foglalja lesújtó véleményét:

– Bar-bár vagy!

Berci nem sértődik meg. Nevet.

– Mindjárt te leszel barbár!... Lássuk csak, tudod-e, ki volt az a felvilágosult király, aki a világon először iktatta törvénybe, hogy *boszorkányok nincsenek*?

Liuna pár másodperces töprengés után meghajol.

– Elismerem, én is barbár vagyok, mert nem tudom. De sejtem, te kis magyar, hogy csak magyar király lehetett.

Berci megadja magát.

– Telitalálat! Nyertél! Könyves Kálmán leteszi előtted fegyverét.

Helga asszony fejcsóválva hallgatja a fiatalok szellemi bukfenceit.

– Gyerekek, bevallom: nem értem, miről beszélgettek, ördög cimborája és boszorkány és Könyves Kálmán...

Pierre szolgálatkészen megmagyaráz mindent:

– Édesanyám, Leonida néni tömte tele a fejünket ezzel a babonás maszlaggal. Azt állítja, hogy Szíriusz bácsit iszonyú veszély fenyegeti. A Sol-140-es lunabusszal vendége érkezik a Földről, egy 96 éves hölgy, aki olyan gyönyörű, mintha ifjú hajadon lenne, Leonida néni szerint az illető az ördög cimborája, vagyis boszorkány.

Berci befejezi a tájékoztatót:

– Ezt egyikünk sem hiszi. De nem tudjuk, mit tegyünk. Helga asszony tanácsa egyszerű, kézenfekvő:

– *Nézzétek meg azt a nőt.*

– Nem szívesen mutogatnánk magunkat az úrállomáson – vallja be Liuna – , Szíriusz bácsi még azt hinné, hogy leskelődünk utána.

Hold Állam flórájának felelős gondozója egyetlen szavával megoldja a "bonyolult" kérdést:

– Csacsik! Megfeledkeztetek a Lunabusz Képszolgálatról?

Pinton "kisborjú" előtt vadonatúj kapu meredezik.

– Lunabusz... képszolgálat?... Az mi?

Pierre bezzeg tudja.

– Lunabusz Képszolgálat!... Ó, én szellemi fogyatékos!... Az ötös csatorna közvetíti a lunabuszok érkezését!... Köszönjük, drága okos anyukám!... Kocsis Berci tagtárs, mennyi a pontos idő?

– Jelentem: Sol-140.10... azaz tíz perc múlva Sol-140.

– Tehát még van tíz percünk!... Irány a toronyszoba! Berci, fuss előre, kapsold be a nagy képernyőt!...

Berci babrálja az élességállítót.

– Vasgyúró, ne piszkáld!... Tökéletesen éles a kép, tiszta a hang.

– Jó, jó, nem bántom. Két perc múlva kezdődik! Liuna ajkbiggyeszte megjegyzi:

– Tudjuk. Nekünk is van szemünk.

– Azonnal megszólal a szignál!

– Tudjuk. Nekünk is van fülünk.

A lunabuszműsor szignálja ebben a pillanatban valóban megszólal: rakéta süvítése "úszik át" klarinétglissandóba.

Bercit nem zavarják Liuna fullánkos válaszai. Lelkesen tovább konferál:

– Most az aranyos Rosa Mariny következik!...

És Rosa Mariny – platinaszőke szexbombának álcázva – tényleg megjelenik a képernyőn.

– Ez neked "aranyos"? Több rajta a festék, mint a ruha! A Négyek Tanácsa vezére leinti őket:

– Csend legyen!... Most nem a rákent maszat a fontos, hanem *amit mond!*

Az "aranyos Rosa" – jól iskolázott profi egykedvűséggel – ezt mondja:

– A pontos idő: Sol-140. A Lunabusz Képszolgálat műsora következik. Az LB-10-es rendszámú lunabuszjárat ezelőtt öt perccel megérkezett a Földről. Kapitánya szerint az átkelés zavartalan volt. A gép 102 személyt és közel ezer tonna teherátut hozott a Holdra... Most kapcsoljuk a várócsarnokot, ahol hamarosan feltűnnek az utasok.

A váróterem – fehér márványpadozatával, fekete oszlopaival – megjelenik a képernyőn. Pierre tájékoztatja barátait:

– A műsor innen kezdve néma. Hold Államban *tudta és bejegyzése nélkül* senkiről sem szabad hangfelvételt készíteni.

A szemfüles Pinton felkiált:

– Megvan!... Nézzétek!... Szíriusz bácsi ott áll a bejárat közelében! –

Három szál piros rózsát szorongat...

– És a leszállóakna ajtaját figyelni meredten...

Liuna mondja ezt... és úgy érzi, valami nincs rendben. Pierre buzgólkodik.

– Várjatok, kinagyítom.

Szíriusz bácsi alakja egyre jobban közelít... végül a feje betölti az egész képernyőt.

Liuna keservesen kínlódik, szavakba foglalná, amit érez.

– Ha tudná, hogy... hogy figyeljük... hogy leskelődünk... haragudna. Azt hiszem, szégyellem magam...

Pierre "vezéri kinyilatkoztatással" igyekszik megnyugtatni:

– Az ő érdekében tesszük... és örökre titok marad. Berci fölrikkant:

– Nyílik az ajtó! Jönnek az utasok!

– Bercikém, ezt mindannyian látjuk.

A fiút nem zavarja Liuna rosszállása. Lelkes "helyszíni közvetítését" nem lehet megállítani.

– Látjátok? Zömében férfiak jönnek... fiatalabbak, idősebbek, de férfiak. No, néhány nő is érkezett... ott furakodik egy őszes néni! Talán ő lesz az!... Nem, nem... Akkor az a molett hölgy? ... Víz! Víz! Kupac unoka várja!

Pinton kíváncsiskodik:

– Bercikém, miért mondtad, hogy víz, víz? Itt nincs semmiféle víz.

– Ne zavarj, gyerek! Majd Liuna megmagyarázza. Most inkább figyelj! No, végre egy csinos barna! Leonida néni azt mondta, hogy *fiatalos* külsejű... sajnos ez is víz!

– Víz, víz... – szajkózza Pinton.

– Jéghideg víz! Csókolózik egy fiúval... Ajaj, tagtársaim, ritkulnak az utasok... férfi... öreg bácsi... még két férfi... No mi az? Corinta lemaradt volna?

Liuna átveszi a közvetítést:

– Nem maradt le. Nézd csak ott... az a platinaszőke szépség, aki csábosan billegeti magát...

– Tévedsz, Li, a nő nincs egyedül! Elegáns, barna bőrű férfi kíséri...

– Csak *kísérte!* Mert éppen elköszönnek egymástól. Bizonyára csak futó lunabusz-ismerkedés volt. A platinaszőke körülnéz, meglátja Szíriusz kapitányt, elindul feléje...

Berci elismeréssel nyugtázza a lány újabb *győzelmét*:

– Ördögöd van, Li! Honnan a csudából jöttél rá, hogy ő az, akit keresünk?

Pierre közbeszól, megmagyarázza:

– Nem látod, te oktondi, hogy *pontosan olyan*, mint Leonida néni régi fényképén!

– Azám! – ámuldozik Berci. – Kísértetiesen azonos! Ő az, semmi kétség!... És Szíriusz bácsi is közelít hozzá!

Liuna türelmét veszítve rájuk szól:

– Most igazán csöndben maradhatnátok!

A fiúk azonnal engedelmessé válnak, és csak nézik, nézik, hogy ők *ketten*

karnyújtásnyira egymástól megállnak. Berci nem bírja sokáig szó nélkül. Suttogva kéri:

– Hozd közelebb, Pierre... egészen közel... A mindenségit! De szép ez a nő! És aligha több húszévesnél!... Azazhogy *annyinak látszik*. Királynői termet!... Finom metszésű, okos arcú!... Corinta!... Corinta Moreno!... Nézzétek!...

Liuna leinti: Pszt! Látjuk.

Corinta most megsimogatja Szíriusz kapitány arcát. Le lehet olvasni az ajkairól, azt mondja: "Viktor". Szíriusz kapitány kicsit szomorkás mosollyal megöleli a szőke tündért – aki, úgy látszik, mégiscsak boszorkány –, és így válaszol: "Corinta... drága". És megcsókolta a homlokát. És átnyújtja a három szál piros virágot.

Liuna áhítattal nézi őket.

– Találkoztak... és milyen szépek...

Viktor Szíriusz és Corinta Moreno egymást átkarolva indul a kijárat felé... Nyílik előttük, csukódik mögöttük az ajtó.

Pinton váratlanul kimondja a valamennyiük tudatában lapuló gondolatot:

– Szegény Leonida néni!...

Sürgös és rendkívüli értekezletet tart a Négyek Tanácsa:

– Csendet kérek! Megnyitom az ülést! – fontoskodik Pierre. – Mai értekezletünk egyetlen napirendi pontja: Corinta Moreno. Összegezzük, mit tudunk eddig a Hold titokzatos vendégéről...

Berci röptiben elkapja a mondat végét.

– Szerintem vajmi keveset. Szerencsésen megérkezett a Holdra. Nagyon szép. Tudjuk róla, hogy 96 éves, de húsznak gondolnád. Személyazonosságát régi fényképe alapján állapítottuk meg.

Liuna folytatja a leírást:

– Szinte hihetetlenül fiatalos külsejét Leonida néni természetfölötti erőnek tulajdonítja. Ördöggel cimboráló boszorkányok művének. Mivel az efféle primitív hiedelmek erélyesen visszautasítandók, fel kell tételeznünk, hogy Palma de Mallorca városában szuper fejlett a kozmetikai sebészek tudása. Ki tudja, hány ezer ráncát varrták fel, hány száz bőráttünetést végeztek rajta, hány tízezer órán át fogyasztották, mennyit gyömszölték és masszírozták szegény Corinta nénit, hogy megőrizze fiatalsága látszatát.

Pierre véleménye szerint:

– Meg kell róla tudnunk mindent. Leggazdagabb hírforrásnak Leonida néni látszik, de minden állítását át fogjuk préselni a babonáság, az elfogultság és a féltékenység szűrőin.

Liunának nem tetszik a dolog.

– Mondd, Pierre, muszáj?

– Mit muszáj?

– Muszáj megtudnunk róla *mindent*?... Nem szeretek senkinek a múltjában vájkálni. Főleg nem a Szíriusz bácsiéban. A múlt az ember legszemélyesebb magánügye. Edesanyám mesélt egy nagyon régi mondáról, a Kékszakállú herceg váráról, a hetedik szoba titkáról...

– Bocsáss meg, kedves Li, filológiára most nincs időnk. Legközelebb szívesen meghallgatom, annál is inkább, mert véleményeink tulajdonképpen egyeznek. Én is tiszteletben tartom embertársaim magánéletét. De Szíriusz kapitány élete, múltja nem magánügy. Közérdek, hogy megóvjuk őt a veszélytől, amely esetleg leselkedik rá. Leonida néni babonás öregasszony, de rémlátásaiban van valami, amire igenis oda kell figyelni. Adva van egy ifjúkori, balul sikerült szerelem. A fiatalok útjai szétválnak... hetvenhat évig nem látják egymást. *Hetvenhat évig!*... Tudod, milyen rettenetesen hosszú idő hetvenhat év? Fél emberöltő! Ötször belefér az eddigi életed! ... És akkor videfonál a nő, kedvesen fecseg, egy kis szívességet kér, valami elintéznivalója akadt a Holdon, milyen pompás lenne, ha a hajdani rajongó fiú kalauzólná, segítené!... No, eddig rendben is van minden. Ilyesmi *nem gyakran*, de előfordul. Ha megjelent volna egy fogatlan, öreg anyóka, nem aggódnék egy cseppet sem. De kilibeg a lunabuszból egy ragyogó fiatal nő... és abban a minutumban ellentmondások, titkok tömege tornyosul elénk! Vegyük sorjában szemügyre őket... *Első titok*: ha ez a Corinta az igazi 96 éves Corinta (márpedig *az*, bizonyítja Leonida néni és Szíriusz bácsi felismerő viselkedése), hogyan tudott ilyen fantasztikusan fiatal maradni?... *Második titok*: az a hetvenhat év előtti romantikus diákszerelem nem lehetett olyan feneketlenül mély, hogy háromnegyed század után vulkáni erővel újra kitörjön. Márpedig Corinta az úrkikötői találkozón úgy viselkedett, mintha szerelmes lenne a 101 éves Viktor Szíriuszba!... *Harmadik titok*: Szíriusz bácsi kamaszos udvarlása! Virágot vesz, rohan a nő fogadására, csodálja, átöleli, homlokon csókolja! Az a Szíriusz kapitány, aki egész életét és minden tudását az emberiség szolgálatába állította. Valószínű-e, hogy 101 éves korában egy örült pillanatban ilyen könnyen elveszítse tartását, levesse az egyéniségét egy kitenyészített dísznö miatt? Nem! Nem valószínű!... Akkor miért cselekedett úgy, *mintha* a visszatért hűtlen szeretőt újra befogadná a szívébe? Miért?... Sorolhatnám még a titkokat, de fölösleges. Ennyi éppen elég, hogy okkal gyanakodjunk. Nos, szóljatok hozzá.

Berci jelentkezik.

– Abból a kevésből, amit Corintáról eddig tudunk, kitűnik, hogy Leonida néni gyűlöletének van alapja. Tehát mi az első és legfontosabb teendőnk?

Kórusban visszakérdezi a Négyek Tanácsa:

– Na mi?

– Legfontosabb teendők: megtudni minél többet Corinta Moreno múltjáról és jelenéről!

Pierre helyesel, majd a piros hajú kislány felé fordul.

– Liuna, halljunk téged is!

– Belátom, hogy igazatok van. Rejtélyes erők működnek, rejtélyes céllal. Nyafogásra most nincs időnk. Én is azt mondom: sürgősen fel kell derítenünk mind a hét szoba titkát!

Pinton izgatottan érdeklődik:

– Miféle szobákról beszélsz?... Kedves Li, légy szíves, mondd meg!

Pierre szigorú "vezérré" változik.

– Liuna! Megtiltom!... Majd ha végére jártunk ennek a Corinta-ügynek, akkor elmesélheted, ígérem, mi is meghallgatunk. Most azonban más dolog vár ránk!... Nyomozók! Munkára fel!

MÁSODIK FEJEZET

amelyben Corinta körül sűrűsödik a homály

Hotel Galilei, ez a neve Hold Állam egyetlen szállodájának. A 41-es kupolaváros őspark jellegű környezetében ékeskedik a tiroli vadászkastély utánzó háromemeletes épület. Zavartalanul ellátja a Hold idegenforgalmát, pazarul berendezett lakosztályai tágasak: előszoba, szalon, dolgozóhelyiség, hálószoba, öltöző- és fürdőszoba van majdnem mindegyikben. A vadásztrófeákkal teleaggatott földszinti étterem a Központi Konyháról hozatja kitűnő étel- és italkülönlegességeit. A szálloda személyzete mindössze kilenc fő. Vezetője Jónás igazgató, akinek senki sem tudja a családi nevét. Ő egyszerűen a "híres Jónás" vagy "direktor Jónás" vagy "Jónás bácsi", a kedves vendég minden kívánságának teljesítője. Két fiatal portás serénykedik a keze alatt: Péter és Micky. (Micky most éppen Ázsiában utazgat; nemrég nyerte el az Sz-Sz-K ösztöndíját. Hat hónapon keresztül a Szibiria Szállodaipari Központ száz luxushoteljét tanulmányozhatja.) A konyhában egy ügyes szakácsnő tálalja a csőpostán, tartályhengerekben érkező fogásokat. Két pincér szolgálja fel... Ez eddig hat. Emeletenként egy-egy szobaasszony, az ugyebár kilenc. (A lakosztályok takarítása, az ágyneműk, fürdőköpenyek, lepedők és törülközők cseréje teljesen gépesítve van.)

Pierre a Hotel Galilei bejárata előtt töpreng: bemenjen, ne menjen?... Aztán csak nekidurálja magát. Nyílik előtte a hall hatalmas plexiajtaja, és a szerkezet halk dallamot csilingel. Jónás igazgató a recepcióban bóbiskol. A

muzsikára fölriad: örömmel látja, hogy az érkező személy nem új vendég, hanem csak a Renard gyerek. Születése óta ismeri és szereti Pierre-t.

- Jóholdat, Jónás bácsi!
- Neked is, Pierre fiam.
- Erre akadt dolgom. Gondoltam, benézek...
- Okosan tetted.
- A recepcióban tetszik dolgozni?

– Helyettesítem Mickyt, aki valahol Szibiriában utazgat. Tegnap kaptam tőle egy üdvözlőlapot. Honnan is? Várj, megkeresem... Ez az! Nézd! A Bajkál-tó partján épült új Angara Hotel!... Negyvennyolc emeletes tündérpalota... Hogy tetszik?

Pierre átveszi és illedelmesen megcsodálja a képeslapot. Közben ujjával véletlenül megérint egy kis piros pontot. A lap *beszélni kezd*: "Kedves Igazgató Úr! Itt minden gyönyörű! Jól vagyok. Sokat gondolok magára. Hálás tanítványa: Micky."

– Ügyes találmány – mondja a fiú –, de nem helyes, hogy Micky helyett Jónás bácsinak kell dolgoznia.

"Direktor Jónás" mosolyogva tiltakozik:

– Nem *kell* dolgoznom helyette. Tegnap megérkezett az új portásfiú. Most éppen az R-csoportozóhoz küldtem, jelentkezni...

Az R-csoport Hold Állam Rendfenntartó Csoportja. Kizárólag védekező és bénító fegyverekkel ellátott 500 főnyi karhatalom, parancsnoka Gruber ezredes. Szállásuk a 40-es kupolavárosban van.

Munkakörükbe tartozik a Holdra érkező idegenek ellenőrzése, ők felelnek azért is, hogy a kupolavárosok zsilipkamráit, amelyek a Hold felszínére nyílnak, csak az arra hivatottak használják...

"Direktor Jónás" folytatja:

– Különben nincs semmi munka. Üres a hotel. Egyetlen vendégünk van, egy spanyol hölgy, a 109-esben.

Pierre megjótssza a kiskakast.

– Csinos, fiatal?

"Direktor Jónás" csóválja a fejét.

– Ejnye, ejnye! Már te is, Pierre fiam?

A Négyek Tanácsának vezére gáládul lesüti a szemét, és dadogni kezd.

– Ne... nem úgy go... gondoltam. Az igazgató nevet.

– Sose pironkodj. Maholnap férfi leszel. Éppen ezért válaszolok a kérdésedre. De nagyon furcsát fogsz hallani. A hölgy csinos... nem, nem csinos... *nagyon szép... és nagyon öreg!*

– Az hogyan lehetséges?

– Nem tudom, ne kérdezd, de ez a színtiszta igazság! (Pierre jól ismeri

"direktor Jónás" gyengéjét: ez jólétesültségének a fitogtatása. Errefelé tereli a beszélgetést.)

– Jónás bácsi ne tudná!

– Hát... tudom, amit tudok. No, elmondom, hogyan történt. Tegnap is én voltam szolgálatban. Megérkezik a nő, nagyon elegáns, szőke szépség, *egyedül*. Azt mondja: szobát foglaltak neki. Megnézem... rendben van. Péter bejegyezte. Mutatja a Holdra lépési engedélyét: Corinta Moreno... lakik Mallorca szigetén... özvegy... asztrofizikus (ez igen!) 96 éves... Micsoda? 96 éves? Felkapom a fejem, megnézem alaposan. "Bocsásson meg, asszonyom, itt valami elírás történt. Ez a kilencvenhat..." Ő kedvesen rám mosolyog, és azt mondja: "Nem elírás. Sajnos 96 éves vagyok. Talán nézzen meg jobban..."

– És Jónás bácsi megnézte jobban?

– Meg, egészen közlőről, a kezét meg az arcát. Ezer és ezer hajszálvékony ránc barázdálja... száraz és öreg a bőre. Később megfigyeltem: a járása, a mozgása is fáradt, nehézkes. Ha leült, körülményesen áll fel. Talán fájnak a térdei. Távolról gyönyörű fiatal. Közlőről összefoltozott vénség.

Elhangzott Pierre jelentése a Hotel Galilei új lakójáról, és a Jónás bácsival folytatott eszmecsereéről.

– Túl sok újat nem tudtunk meg – elégedetlenkedik Berci. – Azt eddig is sejtettük, hogy a Galileiben lakik.

– Most már *tudjuk is* – szögezi le Liuna –, és az öreg pletykafészek "direktor" meséje figyelmet érdemel. Megerősíti Corinta korát, a 96 évet. Egy szállodaigazgató jó emberismerő, ítéletében bízni lehet.

Berci kegyesen beleegyezik:

– Rendben van, bizzunk benne. Elhisszük, hogy Corinta 96 éves. Ezzel azonban még semmire se mentünk. Valamerre tovább kellene lépni...

– Merre? – kotnyeleskedik Pinton.

– Ez a kérdések kérdése! *Merre?*... Ki tudja?

– Én tudok valamit – jelentkezik Pierre. – Igaz, jelentéktelen csekélység, de egy kicsike lépés talán futja belőle.

Berci biztatja:

– Akármilyen kicsike, add elő!

– Előadom. Tegnap este édesapám szóba hozta: "Hallom, Viktornak valamilyen vendége érkezett a Földről." "Igenis – válaszoltam –, egy nő." "Hogy hívják?" "Corinta Moreno." Akkor apa elgondolkozott egy kicsit. "Hallottam már valahol, valakitől ezt a nevet. Úgy rémlik, jelentős személyiség az illető... Igen, igen... már emlékszem! Pár nappal ezelőtt már a televízió is bemondta, hogy nyugalomba vonul a Világállam kulturális

minisztere. Hírét vettem, hogy Berci édesapja, Kocsis János lesz az utódja. Felhívtam János barátomat, megkérdeztem, igaz-e. Nevetett. Remélem, nem igaz – mondta. – Úgy tudom, Corinta Moreno az egyetlen komoly jelölt... No, ennyit tudok Corinta Morenóról."

Berci felugrik, gesztikulál.

– Galvani békacombjára! Lehet, hogy te és az apukád csak ennyit tudtok, de az én édesapám nyilván sokkal többet! Mi tehát a teendő?

Kórusban fújják a tagok:

– Fel kell hívni Kocsis professzort Párizsban!...

Kocsis János, a Párizsban működő Európai Központi Egyetem fizika tanszékének professzora pár perc múlva jelentkezik. Rámosolyog a fiára.

– Jóhordat, fiam! Eszedbe jutottam?

– Igenis, édesapám... azaz tulajdonképpen csak azért zavarunk, mert kérdezni szeretnénk valami fontosat.

– Ez a többes szám a Négyek Tanácsát jelenti? – I... igen.

– No, akkor csak rajta! Kérdezz, fiam! Ha tudok, válaszolok.

– Biztosan tudsz, mert Adam bácsi azt mondta, hogy téled hallotta... vagyis hogy te említetted, és akkor nyilván ismered...

– Ne keríts ekkora feneket a dolognak. Kit kell ismernem?

– Corintát... Corinta Morenót.

A kicsi képernyőn világosan látni, hogy Kocsis professzor csodálkozik... megdöbben... hallgat is egy darabig, aztán komolyan visszakérdez: Mi közöd neked Corinta Morenóhoz?

Berci zavarában keresi a szavakat.

– Nem nekem... nem én... hanem mi, négyen... szeretnénk tudni, hogy ki ő. Milyen ember? Mit csinál? Hol él?

– Ti Corinta Moreno után nyomoztok?

– Hát... úgy is lehet mondani. Mindenesetre szeretnénk tudni róla minél többet.

Kocsis János aggódva inti fiát:

– Nehogy valami szamárságot tegyetek. Corinta Moreno világhírű tudós, a Spanyol Akadémia Asztrofizikai Intézetének elnöke, Európa egyik legjobb asztrofizikusa...

– Ismeri őt édesapám?

– Személyesen nem, még sohasem találkoztunk. De tudományos munkásságát figyelemmel kísérem.

– Tessék mondani, igaz, hogy Mallorca szigetén lakik, és 96 esztendő?

– Fontos ez?

– Nagyon fontos!

– Megnézhetem...

Eltűnik a képernyőről, de hamarosan visszatér egy könyvvel.

– Martin... Meiler... Moreno! Igaz. Palma de Mallorcán lakik, és valóban 96 éves. Parancsol még valamit a Négyek Tanácsa?

– Nem... köszönjük. Semmi mást nem kérünk.

– Akkor hát jóhódat, gyerekek...

Elsötétül a képernyő. Kocsis professzor kikapcsolta a készülékét.

Hallgatnak.

Nagy hallgatások után általában Liuna szólal meg elsőnek:

– Világhírű asztrofizikus... az Asztrofizikai Intézet elnöke... és *valóban* kilencvenhat éves. Mondjátok meg nekem, mit keres ez a szupernő a Holdon?

Nem tudja megmondani senki... Liuna Steff jelenti katonásan:

– Ma reggel meglátogattam Leonida nénit. Szíriusz bácsi már nem volt otthon. Kora hajnalban elment valahová. Leonida dült-fült mérgében. "Ennek a tökéletlen vénembernek elment az esze! Éjjel-nappal elmászkál hazulról, és nem mondja, mikor jön meg! Főzöm neki az ebédet, úgy marad érintetlenül!..."

Újra megbabonázta az a nő!... Szent Leonida, mit tegyek?!" Próbáltam vigasztalni, de ő csökönyösen egyre azt hajtogatta: "Meglátod, rossz vége lesz a dolognak! Fekete macskával álmodtam az éjjel!" *Ezek után* komolyra fordítottam a szót: "Leonida néni! Életünket és jövőnket nem babonás álmok kormányozzák, hanem mi magunk: munkával, ésszel!" Erre előkotorászott egy darab papírt, a kezembe nyomta. "Tessék! Itt a fekete macskára a bizonyíték!" Egy levél volt Szíriusz bácsitól. Leonida néni ma reggel a konyhaasztalon találta. Elhoztam, olvassátok...

Kedves Leonida! Holnap este vacsoravendégünk lesz. Régi ismerősünk, emlékezik rá biztosan: Corinta Moreno. Blincsikit ígértem neki. Kérem, gondoskodjék, hogy minden kifogástalan legyen.

Viktor

Megkérdeztem, hogy ezek után mit fog csinálni. "Mit csinállok, mit csinállok?... Természetesen blincsikit csinállok, kifogástalan minőségben!" Jelentésemet befejeztem.

– Nagyszerű jelentés volt! Gratulálok, Li! – tapsol Berci. – Végre megmozdult valami!... Hej, ha ott lehetnék azon a vacsorán! Mondjuk, mint szúnyog berepülnék az ablakon...

– Lehetetlenség, kedves Berci, tanultuk az iskolában, hogy szűnyog nem él a Holdon – tiltakozik Pinton.

– Nem komolyan gondoltam, Pintonkám. Vágyálom volt. Pierre szólásra emelkedik.

– Tisztelt tagtársam! Ígérem, valóra váltom a vágyálmát. Ott leszünk azon a vacsorán!...

Másnap délelőtt Pierre beszámolóját hallgatják.

– Ma rútol félrevezettem Leonida nénit. Reggel meglestem, amikor a Központi Csarnokba indult, és "véletlenül" találkoztam vele. "Leonida néni! örülök, hogy nem kerültük el egymást! Fontos mondanivalóm lenne... de tessék csak nyugodtan elintézni a dolgát, szívesen megvárom, amíg vissza tetszik jönni..." Egyedül voltam a házban. Az ebédlőben elrejtettem egy lencse nagyságú kémmikrofont, a padláson pedig az öklömnyi adót. Tisztelt tagtársak! Annak a ma esti vacsorának minden szavát hallani fogják!

(Pierre Renard ebben az időben a Hírközlési Szakiskola szín jeles növendéke volt. Jó barátja a nála csak pár évvel idősebb Roberto Namorának, a Központi Híradástechnikai Intézet fiatal mérnökének. Tőle kapta kölcsönbe a minimikrofont és az URH-adót.)

A Négyek Tanácsa izgatottan várja az estét...

Mint jó házigazdához illik, Pierre udvariasan fogadja vendégeit: Parancsoljatok helyet foglalni. Liuna a fotelba. Pinton az ágyamra ülhet, Berci, te ide mellém a padra. Maradjatok csendben. Bekapcsolom *kémrádió*nkat Viktor Szíriusz lakásába!

Néhány torz recsenés, egy-két fütty után élesen, tisztán hallatszik a közvetítés: valami csattog, fém a fémhez ütődik. Csatt-csatt-csatt...

– Mi ez? – érdeklődik Pinton. Liuna tudja.

– Leonida néni habot ver, miként dédanyáink tették hajdanában: rózsbőrben, habverővel. Nálunk otthon édesanyám a konyhában megnyom egy gombot, és bőven ömlik a csapból a hűtött tejszínhab.

Csatt-csatt-csatt...

Aztán felhangzanak Leonida néni mérges indulatszavai:

– Gyere csak!... Gyere csak!... Gyere csak (csatt-csatt-csatt)... gyere csak, Corinta, *vacsorázn*!... Jól ismerlek!... *Akkor* kerültél Barcelonába, ahol Anna Andrejevna, Viktor és én... ahol mi laktunk (csatt-csatt-csatt)... vitt volna el az ördög!

Pinton csodálkozik:

– Nem értem. Kivel beszélget Leonida néni?

– Nyilván senkivel – suttogja Liuna –, habot ver, és önmagával beszélget.

– Figyeld csak!

– (Csatt-csatt-csatt)... Viktor már kiképzett úrpilóta volt... az asztrofizikai tanszék tanársegédje (csatt-csatt-csatt)... Bár ne mentünk volna abba az átkozott Spanyolországba!... De nyilván így döntöttek a pokolbéliek (csatt-csatt-csatt)... Te befurakodtál az életünkbe!... Szép voltál, jaj, nagyon szép voltál!... Ott billegted magad nálunk mindennap (csatt-csatt-csatt)... Kérted Viktort, hogy segítsen, tanítson... Ravasz bestia voltál!... Gyönyörű bestia! (csatt-csatt-csatt)... Magadba bolondítottad, megszedítetted, elvarázsoltad!... Viktor naiv volt, ártatlan (csatt-csatt-csatt)... Beléd hullott, mint lepke a lángba...

Pinton mindent szeretne tudni. Liunához fordul.

– Miféle lepke, miféle lángba?

– Ezt nem tudom. Majd megkérdezzük édesanyámtól.

– (Csatt-csatt-csatt)... mint lepke a lángba!... Na, ez elég kemény... készen van.

Most Szíriusz bácsi hangját hallják a hangszóróból:

– Leonida!... Hol van, kedves Leonida? Megjöttünk! Leonida múltat idéző tragikából azonnal átlényegült szíves háziasszonyá.

– Jaj!... Szent Leonida!... Itt a vendég, és még nincs készen semmi!... Viktor Szíriusz, ki ne hozza a konyhába!... Micsoda szégyen! Ki ne hozza... Jaj! Hát mégis!

Bizony már a konyhában vannak.

– Leonida! Édes Leonida! Hát igazán te vagy a kis Leonida? Gyere, had öleljelek meg!

Leonida néni rémülten tiltakozik.

– Ne... ne... lisztes lesz a ruhája!

– Csak nem fogsz *magázni!*... – Corinta rosszallása őszintének tetszik. – Hiszen barátnők voltunk! Tegeződünk! Nem emlékszel?

– Igen, persze tegeződünk... Lisztes lesz a ruhád! Corinta mézédés szirénhangon idézi a múltat:

– Viktor drága, emlékszel, amikor először jártam nálatok, a kis Leonida éppen édesanyádnak segített, pamutot gombolyítottak. Kék-fehér pettyes ruhácskája volt, két vastag aranyzőke hajfonata... Olyan kedves volt, olyan csinos... Emlékszel, Viktor?

Szíriusz bácsi készségesen ráhagyja:

– Hogyne emlékeznék. Pedig biztosan rég elfelejtette. Corinta fokozza műlelkességét:

– Kicsi Leonida! Olyan voltál, mint illatos vadvirág a réten!

– Én?... Illatos virág?... Ugyan, ne mondjon ilyeneket! Hiszen egyszerű kis rosztovi parasztlány voltam... műveletlen. *Maga* meg gyönyörű volt...

– *Te* – figyelmezteti Corinta.

– Hogyan? Mit mond?

– De nehezen érted meg! Megállapodtunk, hogy tegeződünk. *Te voltál gyönyörű!* Így mondd! Hadd halljam!

– Te voltál gyönyörű, Corinta, akárcsak most!... Te semmit, de semmit nem öregedtél!... Igazam van, Viktor Szíriusz?... Olyan, mint húszesztendős korában!

A vendég szerénykedik.

– Jaj, ne beszélj bolondságokat! Vénasszony vagyok... Csak éppen tartom még magam valahogyan. Idén leszek kilencvenéves.

– Kilencvenhat – helyesbíti Leonida.

– Igen... persze... aranyos vagy. Lám, ezt pontosan tudod. Kilencvenhat...

– De szakasztott úgy nézel ki, mint *akkor!*..." Ez természetellenes! Ez varázslat!... Hogyan csinálod, Corinta?... *Fölötted megállt az idő!*

Szíriusz kapitány feddően közbeszól:

– Ejnye, Leonida, már megint előhozakodik a babonáival! Ne haragudj rá, Corinta.

– Dehogy haragszom! Olyan kedves – búbájoskodik a vendég –, és olyan jól áll neki. A kis Leonida babonás!... Sose felejttem el, egyszer rajtacsíptem: az imakönyvében egy hajtincset rejtegetett, azt csókolgatta. Annak a tincsnek a színe hasonlított a te hajadéhoz. – Nevet kegyetlenül. – Kicsi csacsi Leonida! Nem is lenne rossz, ha meg lehetne állítani az időt. Viktor, feltalálhatnál egy olyan gépet, amelyiknek csak annyit kellene mondani: "Te gép, most nagyon boldog vagyok! Állítsd meg az időt!" Leonida elmélázik.

– És az idő megáll... és örökre úgy marad... Hirtelen megszólal "házvezetőnő" énje.

– Kérem, Viktor Szíriusz, menjenek be. Meg van terítve. Viszem a vacsorát.

De Corinta nem mozdul a konyhából.

– Érdekes!... Viktor, ti nem tegeződtek Leonidával? Szíriuszt meglepi a kérdés.

– Mi... nem is tudom... hol így, hol úgy... Leonida azonban ellentmond. Határozottan, keményen:

– Mi nem tegeződünk. Fiatalkoromban árva nevelt lány, valójában ápolónőféle voltam náluk. Aztán, amikor Spanyolországból hazamentünk, dohánygyári munkásnő lettem. Később iskolába jártam, tanultam, és Viktor Szíriusz mellé kerültem, ő volt mindig a főnök, én a beosztottja. Most már csak afféle öreg házibútor vagyok. Nem tegeződünk... No, üljenek asztalhoz.

Szíriusz kapitány menteni igyekszik a látszatot:

– Leonida, kérem, természetesen maga is velünk vacsorázik, úgy, mint

régen...

– Úgy, mint régen... Anna Andrejevna ült az asztalfőn, Viktor a jobbján, én bal kéz felől... "Hozd be, kislányom, a levest..." Szoljankaleves volt... – Leonida hangja, mintha követ követ súrolnának. – Nem vacsorázom magukkal. Nem vagyok éhes.

Corinta kérése simogat:

– Leonida... Viktor engem úgy hívott meg, hogy hárman leszünk. Kérlek...

– Az más. Akkor elfogadom. Beviszek még egy terítéket.

Liuna kihasználja a "pótteríték" okozta csendet. Véleményt nyilvánít:

– Szegény Leonida néni! Kerébe török a büszkeségét. Sajnálom nagyon...

Berci másként látja a dolgokat.

– Egy cseppet sem sajnálatra méltó. Jól odamondogat Corintának. Mindenesetre a hallottak alapján megállapíthatjuk, hogy a hölgy a *valódi, régi Corinta*.

– Pszt!... Figyeljünk! Nagy széktologatás.

– Foglaljanak helyet... Tessék, vegyenek... vegyél, Corinta! Szoljankaleves... blincsiki is lesz!

– Igazi szoljankaleves!... Blincsiki!... Ezer éve nem ettem!

Leonida kiigazítja az évek számát.

– Nem ezer, csak hetvenöt. Corinta nevetése művinek tűnik.

– Te... te... kicsi Leonida! Kegyetlenül jó a memóriád! De a levesed még jobb! Sokszor ettem nálatok...

– Anna Andrejevna nagyszerűen csinálta. Én is tőle tanultam.

Corintát mintha elhódítanák a régi ízek.

– Akkor is szoljankalevest ettünk, mikor arra a vizsgára készültem. A csillagok sugárzásának intenzitását és összetételét tanultuk. Nehezen ment a fejembe. De te, Viktor, akkor már "bölc" tanársegéd voltál. Értettél és tudtál mindent. A buta kobakomba belekalapáltad... és sikerült levizsgáznom.

Leonida tisztán, érthetően kimondja:

– *2404-ben, Juan del Yeso professzor úrnál!*

A hangszóróból hosszú ideig semmiféle hang nem hallatszik. Pierre izgatottan suttog:

– Juan dél Yeso... ezt a nevet még nem hallottuk. Gyorsan jegyezzétek fel!

– Megtörtént – jelenti Berci.

– Vajon miért némultak el? – kérdezi Pinton.

– Úgy látszik, Leonida néni föladta nekik a "leckét" – vélekedik Berci.

Corinta buzgó altja széttöri a csendet:

– Leonida! Te tudod, ki volt Juan del Yeso?

– Én *mindent tudok*. Viktor Szíriusz, maga is tudja, ki volt Juan del Yeso?

Szíriusz kapitány keményen, szinte durván válaszol:

– Leonida! Mi ez? Tetemrehívás?... Hogyne tudnám, ki volt Juan del Yeso! Tanárom, parancsnokom és legjobb barátom egészen 2411-ig, amikor...

Nem fejezi be a mondatot.

Corinta könnyedén megkérdezi:

– Mi történt 2411-ben?

Leonida élesen válaszol:

– Te persze nem emlékezel. Hogyan is emlékezhetsz. Akkor már elhagytad Spanyolországot, külföldön éltél.

– Párizsban laktunk. Mi történt 2411-ben?

Szíriusz kapitány bársonypuha baritonja most mintha keményebben kopogna:

– Corinta! Te valóban nem tudod, mi történt 2411-ben?

– Drágám... igazán nem. Illetve, gondolom, sok minden... de arra nem emlékszem, hogy *velünk kapcsolatban* valamilyen jelentős esemény történt volna...

Leonida rekedten kérdezi:

– Elmondjam, Viktor Szíriusz?

– Elmondhatja. De csak a száraz tényeket, röviden.

Az asszony, mint egy gép, érzelem nélküli, szikkadt, csupasz mondatokat rak egymás mellé:

– 2411-ben, június hóban, Viktor Szíriusz ifjú másodosztályú űrhajós orvos *egymaga* hazahozta a négyszemélyes PK-101-es bolygóközi felderítő kiscirkálót az Európai Központi Űrkikötőbe. Társa és parancsnoka, Juan del Yeso, a híres kozmogónus és asztrofizikus, Viktor testi-lelki barátja az úton rejtélyes körülmények között meghalt: baleset áldozata lett.

A fiatal Viktor Szíriusz élete kockázatásával a Földre vezérelte az űrhajót és parancsnoka jéggé fagyott holttestét... Tessék, elmondtam.

Röpke szünet után Corinta – némi csodálkozást mímelve – tiltakozik:

– Én erről nem értesültem. Akkor, mint már említettem, Párizsban éltem a *második férjemmel*. Szegény Juan del Yeso az első férjem volt...

Még ugyanezen estén történik. A vacsorának már vége, de a Négyek Tanácsa rendületlenül ott kuporog Pierre toronyszobájában. Mintha mázsás súlyok bénítanák testüket, szellemüket. A "lehallgatószolgalat" túlságosan jól sikerült, csöstül ontotta a múlt gubancos rejtelmait.

– Ennek a várnak nem hét, de hetvenhét szobája van – kesereg Liuna.

– És egyetlen ajtaja sem tárult fel igazán – folytatja a képletes beszédet Pierre.

Berci a vastag, puha szőnyegen hasal.

– Vezérem, tegnap még három titokról szónokoltál. Vizsgáljuk csak meg mindhármát. Az első: Corinta és kora. öreg, vagy nem öreg?... Megtudtunk róla valami bizonyosat? Nem!

Liuna szerényen megjegyzi:

– De igenis megtudtunk. Leonida és Corinta "háborúja" ott folytatódott, ahol 75 év előtt megszakadt. Indulataikat valódinak érzem. Leonida néni *hiszi*, hogy a régi Corintával hadakozik, Corinta pedig sok apró jellel bizonyította, hogy ő az *igazi*. Gondolok a szoljankalevesre, Leonida pöttyös ruhájára, két vastag hajfonatára.

Berci tagadóan rázza a fejét.

– Ezek nem bizonyítékok, csak feltevések. Mondod, hogy Leonida *hisz* Corinta valódiságában, ezért az ellenszenve őszinte. És ha *téved*?... Attól a hite és az ellenszenve még őszinte maradhat! És Corinta apró jelzései sem bizonyítanak semmit. Ügyesen elhelyezve csupán a valóság *látszatát* kelthetik. *Ki* emlékszik *bizonyosan* arra, hogy 76 évvel ezelőtt egy meghatározott napon milyen ruhát viselt? Pöttyöset?... Minden 15 éves lánynak van legalább egy pöttyös ruhája... Az első titok tehát titok maradt. De nézzük a másodikat! 76 évig tartó szerelem létezhet-e?

Liuna közbeszól:

– "John Anderson, szívem, John..."*

[* Szabó Lőrinc fordítása]

– Nem ismerem a te szíved Johnját! – vág vissza Berci.

– Nem is tételeztem fel rólad – magyarázza tanárosan Liuna –, de talán Róbert Burnsről hallottál valamit. Nagy költő volt. Ő írta az Anderson házaspár síríg tartó szerelméről szóló szép verset.

– Hohó! Győzelem! – rikkant diadalmasan a fiú. – Egy tisztas házaspár szeretheti egymást a síríg. De egy önző dísznő, akinek a tanársegéd csak addig kellett *lépcsőfoknak*, amíg le nem vizsgázott, utána (Leonida néni szavait idézem) *ellökte magától* és sürgősen férjhez ment a professzorához, aztán attól is elvált, mert tudjuk, ugye: volt egy második *férje* Párizsban (lehet: volt harmadik meg negyedik is!). No, szóval nem hihető, hogy ez a világhírű 96 éves elnök anyóka átruccanjon a Holdra, hogy újra elcsábítsa a 101 éves úrkapitány apókát. Ez még mesének is gyenge. Pinton beleszól a "nagyok" vitájába:

– Akkor miért jött a Holdra ez a Corinta néni?

– Bravó, Pinton! Ez a kérdések kérdése! – Pierre szájából hangzott el a dicséret. – Itt van az eb elhantolva! De meg ne kérdezd, hogy milyen eb, és miért hántolták el, mert nem tudom. Majd Liuna megmondja...

Berci makacsul folytatja témáját:

– Nézzük a harmadik titkot: mit érez Szíriusz bácsi? Neki igazán ismernie

illik a valódi Corintát! Vajon felismerte?... Vagy csak úgy tesz, mintha felismerné?... Megjátssza a szerelmes öregurat, hogy kiugrassa a nyulat a bokorból?

Pinton azonnal lecsap az új zsákmányra:

– Milyen nyulat, milyen bokorból? Tiltón emelkedik Pierre vezéri keze.

– Nem engedélyezem! Liuna, válaszold meg levélben.

– Értem – nyugszik meg a döntésben a kisfiú –, levelet fogok kapni Litől, mert most nem térhetünk el a tárgytól. A tárgy az a titok, ami Corinta néni körül gomolyog. Tudomásul veszem, hogy a nyúlról meg a bokorról nem beszélhetünk. De vajon miért nem beszélünk arról a furcsa nevű Yeso bácsiról, aki Corinta néni első férje volt. Róla sem szabad?

– Góóóó! Egy null Pinton javára! – harsogja Berci.

(A labdarúgás a XXV. században még mindig a legkedveltebb tömegszórakoztató sportok egyike. Hold Államban ugyan nem játsszák, de a földi televízió-nagyadók közvetítik a nemzetek közötti mérkőzéseket.)

Berci lelkesedése nem csillapodik.

– Ez a Pinton gyerek belebotlott a megfejtésbe! Del Yeso a rejtély kulcsa!

– Hohó! Elragadtak a csikók, kitűnő magyar barátom! – tiltakozik Pierre. – Megmagyaráznád, miként képzeled? A 69 éve elhunyt Juan del Yesónak mi köze lehet Corinta mostani Holdra utazásához?... Na, szólalj meg!

Berci jó darabig magában pusmog, aztán beismeri:

– Nem tudom... butaságot mondtam. De valamit mégiscsak tennünk kellene, hogy megközelítsük az igazságot!

– Teszünk is – nyugtatja meg a vezér. – Holnap reggeltől szigorú megfigyelőszolgálatot tartunk. Ha szükséges, álruhát öltünk. Meg kell tudnunk, mit keres Corinta a Holdon!

– Meg kell tudnunk! – harsogja a Négyek Tanácsa.

Nyolc perce kapcsolta ki a LEK (Luna Energia Központ) Hold Állam "nappali" világítását. A sötétítőredőnyöket is leeresztették... (Még Sol-időszakban vagyunk, odakint kegyetlenül süt a Nap.) Kékes félhomály borul a 41-es kupolaváros kusza ősparkjára, épületeire. A Hotel Galilei valamennyi ablaka sötét, csupán a főbejáraton szűrődik ki némi fény, bizonyítva, hogy a recepcióban ébren vannak.

A park sűrűjéből tücsökciripelés hallatszik.... Jó tíz méterről másik tücsök válaszol...

(Tudvalevő, hogy a Holdra semmiféle élő állatot betelepíteni nem szabad. Ez szigorú egészségügyi szabályrendelet. Annak idején Csibészt is majdnem karanténba zárták, míg ki nem derült, hogy nem élőlény, hanem remekbe

készült robotműpuli. Az olvasó bízzék csak továbbra is Hold Állam karhatalmi alakulatának megvesztegethetetlenségében – huszonzét betű! –, és a világért se gondolja, hogy valódi élő tücskök ciripelnek. Két összeesküvő áltücsök muzsikálja a megbeszélt jelszót: cirip... cirip...)

Berci és Pinton – ők az áltücskök – találkozik az illatos babérbokrok takarásában. Berci suttogva jelent:

– Átadom a szolgálatot!

Pinton lehelethalkan; de katonásan:

– Átveszem a szolgálatot!... Láttad őt?

– Láttam – mondja a lelépő megfigyelő –, jó negyedórája, hogy hazaérkezett. Szíriusz bácsi kísérte el a szálló kapujáig. Ott átölelték egymást, és homlokcsókkal búcsúztak.

Pinton izgatottan érdeklődik:

– Szíriusz bácsi nem ment be hozzá?

– Nem. Hátraarcot csinált, és eltávozott a minifurgon állomása felé. Éppen akkor záródtak a kupola redőnyei, kezdődött az alvásidőszak.

– Téged nem vettek észre?

Berci büszkén mutatja.

– Nem látod, hogy zöld kezeslábasban vagyok... és az arcomat is zöldre festettem! Beleolvadtam a babérbokorba!

Pinton tovább kérdezősködik:

– Azután... történt még valami?

– Semmi szokatlan. Corinta felment az első emeleti lakosztályába. Emlékezhetsz, Pierre mondta, hogy a 109-es az övé. Bekapcsolta a világító falakat, becsukta az ablakot, közben kihajolt egy pillanatra, majd behúzta a kék selyemfüggönyt is. Láthatod, még mindig világos van nála.

Pinton elmélázik egy kicsit. Berci rászól:

– Mi az? Te nem figyelsz?

– Jaj, bocsánat, ne haragudj – mentegetőzik a váltótárs –, nagyon is odafigyeltem, csak valami eszembe jutott... Tudom, arról az ablakról beszélsz, amelyik még mindig világos, és a kék függöny mögött *talán már ágyban fekszik Corinta...*

Berci megerősíti a feltevést:

– Nagyon valószínű. Amikor az ablakot becsukta, már hálóköntöst viselt.

Pintont elfogja a vadászizgalom. Magában motyog, mintha sorszámokat emlegetne:

– Egy... kettő... három... négy... öt...

– Mit számolsz?

– Az ablakokat az első emeleten. Emlékszel, amikor a lakóházunk épült, anyával és apával néhány hétig mi is itt laktunk a Hotel Galileiben.

Berci nem érti, mi köze ennek Corintához, de ami tény, az tény.

– Nagyon jól emlékszem. Jártam is nálatok. A 109-es lakosztályt béreltéték. Pinton nyomatékkkal folytatja:

– Azt, amelyben most Corinta lakik. Mondtad az előbb, hogy a 109-es az övé.

– Pierre-t így tájékoztatta Jónás igazgató.

– Ez biztos?

– Egészen biztos.

Pinton most kijátssza az aduit:

– Figyelj, Bercikém! A 109-es lakrésznek három ablaka nyílik ide a parkra: a hálószoza, a dolgozó és a szalon. Balról számítva a második, a harmadik és a negyedik. Az az ablak, amelyik még mindig világos, amelyikben hálóköntösben *láttad* Corintát, az sorrendben az *ötödik ablak*. Tehát nem a 109-es lakosztály ablaka!

Berci megdöbben.

– Biztos ez, Pinton?... Nagyon fontos, hogy ne tévedjünk! Egészen biztos? Pinton rábólint.

– Mint Sol után a Nox. Corinta most nem a saját szobájában tartózkodik, nem a saját ágyában alszik! Mit szólsz hozzá, Bercikém?

– Azt szóлом hozzá, hogy *hűha!* Mert Pierre azt is mondta, hogy az egész szállodában Corinta az egyetlen vendég. *Mit keres Corinta éjjel egy idegen, üres hotelszobában?...*

HARMADIK FEJEZET

amelyben szó esik bizonyos Piros Pontokról is

Elhangzott Berci nagy horderejű kérdése: "Mit keres Corinta éjjel egy idegen, üres hotelszobában?" És elhangzott Pinton válasza is: "Most törhetjük a fejünket." Sajnos nem törték, és ez sarkalatos hiba volt. Ha tovább csévézik cselekményünknek ezt a szálát, hamarosan eljutottak volna a megoldásig. De nem tették, mert közben Liuna hosszan beszélgetett édesanyjával, Lenhajú Ainóval, Hold Állam főkönyvtárosával... és elmondott neki *mindent*. Ezzel új útra tért a nyomozás. Aino asszony töpreng.

– Corinta... Corinta Moreno... ismerem a nevét... Könyvtárunk katalógusában is előfordul jó néhányszor. Több jelentős asztrofizikai tanulmánya jelent meg, ha jól emlékszem, az intersztelláris anyag sűrűségéről és felhőmozgásáról. De, gondolom, ez titeket nem nagyon érdekel.

– Valóban nem, anyukám, nem is értünk hozzá. Mi Corintát, az *embert* keressük, a nőt, az asszonyt, a kapcsolatait...

Lenhajú Aino mosolyogva egészíti ki a felsorolást:

– A szerelmeit...

– Igen, a szerelmeit. Azt hisszük, ez az út vezet a Corinta-probléma megoldásához. Tisztán akarunk látni! Mert lehet, hogy Szíriusz bácsin segítenünk kell... persze úgy, hogy ő maga észre se vegye.

– Értem, kislányom. Kinyitogatnátok Corinta Moreno "várának" valamennyi ajtaját... és szeretnéd, ha ebben segítenék.

– Igen... de másképpen, mint a Casteiro-ügyben tettük. Akkor egy feltételezett vérbosszút kellett minden eszközzel megakadályoznunk, nem lehettünk kíméletesek. Most egy réges-régi diákszerelem késői, groteszk feltámasztása okoz gondot, mert sok részletét homály fedi. Lehet, hogy irigység, féltékenység a mozgatóereje, lehet, hogy olcsó vígjátéki zűrzavar kerekedik belőle. Tapintatosak leszünk. Semmi másra nem vagyunk kíváncsiak, csak Corinta múltjának egy kicsiny szakaszára: Barcelona, 2404, Corinta Moreno egyetemi hallgató, húszéves...

Lenhajú Aino, Liuna böles anyukája óriási halom 70-80 éves újsággal, folyóirattal, képes magazinnal várja a Négyek Tanácsát.

– Jóhódat, gyerekek!

– Jóhódat, Aino néni!

– Jóhódat, anyuka!

– Örömmel látom, hogy ismét tevékenykedik a Négyek Tanácsa. Nagy fába vágjátok a fejszéteket?

Pinton rácsodálkozik Aino nénire:

– Milyen fejszét, milyen fa...

– Stop! Egy hanggal se többet! – Pierre vágta ketté a kíváncsi kérdést. – Aino néni, könyörgök valamennyiünk nevében, tessék kielégíteni ennek a zöldfülű kultúrtörténésznek a tudásszomját, mert nem hagy bennünket élni! Ez már a harmadik problémája.

– Igen, pontosan a harmadik, amire nem kapok senkitől megnyugtató választ – igazolja Pinton is –, az első: behullott, mint lepke a lángba, a második: kiugratta a nyulat a bokorból, a harmadik...

– A fejsze és a fa! Tudjuk! – zárja a sort Liuna. – Édesanyám, szépen kérünk, *előbb* foglalkozz velünk, tájékoztass, hogyan fogjunk hozzá a kutatáshoz, *azután* vedd kezelésbe ezt a nyelvtörténész-tojást!

Lenhajú Aino megsimogatja a kisfiú túskeháját.

– Rendben van. – Majd a többiek felé fordul. – Sok mondanivalóm nincs.

Ti nem először böngésztek nálam. A kikészített anyag a 2404-es esztendővel kezdődik. Pár évre rá már színes, térhatású, beszélő magazinok is léteztek. Ekkor kezdődött a Piros Pont korszak. A keresőautomata minden kötet megfelelő oldalánál, ahol Corinta neve előfordul, egy kis fehér papír jelet helyezett el... No, lássatok neki! Jó munkát, gyerekek!... Te pedig, Pinton, gyere velem...

Legalább száz kötet, mindegyikben öt-hat papír jel... A legfelső vékonyka könyv (inkább füzet) a Barcelonai Tudományegyetem Asztrofizikai Tanszékének évkönyve a 2404-2405-ös tanévről.

– Pierre, Berci – örvendezik Liuna az első sikernek –, nézzétek, mit találtam!

Az elsőéves növendékek névsorában ott díszleg Corinta Moreno neve, közepes tanulmányi eredménnyel. Tanszékvezető tanár: Juan del Yeso.

Berci kikapja Liuna kezéből a könyvecskét.

– Van benne még egy jelzés!... Az egyetem oktatói között, az asztrofizikai tanszéken tanársegéd Viktor Szíriusz!

A könyvhalmaz tulsó feléről most Pierre ujjongását hallani:

– Nagyszerű adatot találtam! Gyertek, nézzétek!

Egy pillanat alatt ott teremnek. Kulturális Magazin, Madrid, 2405. Színes fotó, de csak kétdimenziós. Valamilyen laboratóriumban készülhetett a kép, három sárga köpenyes személyt ábrázol: balról Corinta, jobbról Szíriusz, középen egy ötven év körüli, komoly, szemüveges férfi.

– Felolvasom az aláírást – mondja Pierre. – "Képünk Juan del Yesót, a világhírű spanyol tudóst ábrázolja, akit a Világállam Tudományos Akadémiája az égitestek keletkezéséről és az élet alakulásáról írt, most megjelent nagy jelentőségű művéért tiszteletbeli taggá választott. A professzor jobbán kedvenc tanítványa: Corinta Moreno, balján tanársegéde és munkatársa: Viktor Szíriusz látható."

Liuna gyönyörködve nézi őket.

– Szíriusz bácsi... milyen fiatal! Corinta gyönyörű! És del Yeso professzor kétezernégyszázötben...

(Liuna "belegondol" az események szaporodó mozaikkockáiból lassan kirakódó képbe. Megborzong, a szíve hevesen ver. Rádöbben, hogy ő: Juan del Yeso még nem tudja... de ő: Liuna Steff már tudja, hogy ennek a nagyszerű tudósnek mindössze hat éve van hátra az *életből*. Hat év múlva jéggé fagyott, kökemény testét durva vászonba csomagolva az a fiatalember hozza haza az úrból, aki most a balján áll... Úgy látszik, mégsem lesz ebből a réges-régi diákszerelemből vígjátéki zűrzavar...)

Pierre-nek gyakorlati megoldások járnak az eszében. Liunához fordul.

– Azt hiszem, meg kell kérnünk anyukádat, hogy okos masinájával a Juan del Yesóra vonatkozó dokumentumokat is kerestesse ki. Nyilvánvaló, hogy Szíriusz kapitány, Corinta és dél Yeso professzor sorsa valahogy összefügg... De már jönnek is!

Pinton és Aino asszony közelít.

– Tudom a lepkét és a lángot, a nyulat és a bokrot, a fejszét és a fát! Aino néni olyan érdekeseket mesélt!

– Nagyszerű, Pintonkám! Most egy ideig csendben maradsz, ugye?

– Lapítani fogok, mint dinnye a fűben! – és csengő szopránja csilingel egy kacagásfutamot. – Mit szólsz hozzá? Ezt is most tanultam!

– Nagyszerű! – dicséri meg a kisfiút Liuna, majd édesanyjához fordul. – Izzalmas dolgokat találtunk, anyukám, de... de lenne egy nagy kérésünk. Talán nem terhelünk vele túlságosan. Rájöttünk egy lényegesnek tűnő összefüggésre. Azokra az írásokra és képekre is szükségünk lenne, amelyek...

– ...amelyek Juan del Yesóról szólnak – fejezi be Aino a mondatot.

Berci csodálkozik:

– Hogyan tetszett kitalálni?

Lenhajú Aino megmagyarázza:

– A számítógép szoros kapcsolatot jelzett Corinta és Juan del Yeso között. Már kikészítettem vele az erre vonatkozó dokumentumokat is. Ott... az a másik halom könyv, világoskék papírjelekkel...

Pierre álmélkodik:

– Liuna, édesanyád a világ nyolcadik csodája!

Pinton nem hagyja ki az alkalmat:

– Ezek szerint a világnak azelőtt hét csodája volt?

A Négyek Tanácsának három "idősebb" tagja unisono zengi:

– Aino néni majd felvilágosít!

Pinton belenyugszik.

– Lássuk hát a dél Yesóról szóló cikkeket – válogat Liuna a temérdek anyag között. – Ez a Hispánia Magazin című folyóirat már háromdimenziós színes képeket közöl, de még néma. A szövegét *olvasni* kell: Nézzük csak... 2406. október 20... *Mit találtam!*... Esküvőt ábrázoló kép! A vőlegény Juan del Yeso, a menyasszony Corinta! A szöveg szerint: "A híres tudós és tehetséges munkatársa, nászútra a fiatalasszony szülőföldjére, Mallorca szigetére utazik."

– Ez a "tehetséges" munkatárs a harmadéves Corinta! – jegyzi meg csípősen Liuna. – *Tehetségesen* tudott férjhez menni.

– Megmagyaráznád, kedves Li, hogyan érted ezt?

– Szívesen, Pintonkám. Úgy értettem, hogy Corinta nem a *tudása* révén lett

dél Yeso munkatársa, hanem...

– Tudom! Tudom! A szépsége miatt!

– Így is lehet mondani.

Pierre jelentkezik újabb "zsákmánnyal".

– Figyelem! Ugyanennek a magazinnak két héttel későbbi számában egy fiatal, szépreményű tudós távozásáról írnak.

– Szíriusz kapitány!... Kitaláltam? – kérdezi Liuna.

– Mint mindig. Igen, Viktor Szíriusz, az asztrofizikai tanszék szépreményű adjunktusa... (Nicsak! Közben adjunktus lett!) Szóval: adjunktusa... búcsút mondott az egyetemnek. Nyilatkozata, szerint orvosi és asztrofizikusi tudását a jövőben aktív űrhajósként kívánja kamatoztatni.

– Gyönyörű fogalmazás... de hazug! – állapítja meg Berci. – Az igazságot Leonida néni mondta ki: "Gonosz, önző, haszonleső nő volt Corinta. Kegyetlenül összekuszálta Viktor Szíriusz életét. Előbb magához kötötte, azután ellökte magától..." Szegény Szíriusz bácsi! Állítólag ezért nem nősült meg soha életében. Bánatában űrhajós lett...

– Amiből neki és az emberiségnek óriási haszna származott – szögezi le Pierre az igazságot.

Liuna eltöpreng Pierre szavain. Aztán elkezdi mondani a *magáét*, halkán, egyszerűen. Ilyenkor a többiek odafigyelnek. Érzik talán, hogy most nagy pillanatok részesei. Szemük láttára érik egyéniséggé egy alig tizenöt éves kislány...

– Érdekes, hogy néha a gonosz lelkű ember becstelen cselekedete, irigysége, intrikája milyen szerencsésen avatkozik bele a rejtett tehetség életébe. Kilendíti őt a nem szeretett kényszerpályáról, és előről kell kezdenie mindent. De mert véletlenül éppen a neki megfelelő helyre sodorta a durva erőszak, megtalálja *hivatását!*... Ha Corinta 76 évvel ezelőtt Szíriusz bácsihoz megy feleségül, és hűségesen kitart mellette egy életen át, akkor a kapitány ma talán mint a Spanyol Akadémia öregecske nyugalmazott professzora hat gyermeküktől származó néhány tucat csillogó orrú dédunokáját pesztrálná, mosdatná, etetné... és kevéske szabad idejében Palma de Mallorca mólójának moszatos kövein guggolna makrélára horgászva... De hagyjuk a "volnalenne" szavakra épített légvárakat. Ragaszkodjunk a tényékhez. Találtakat még valamit?

Berci jelentkezik.

– Nagyon is! Három évvel később az egész világsajtó felhördült!

Pierre-nek nem tetszik Berci túldramatizált stílusa.

– Ejnye, ejnye... *felhördült!* Milyen furcsa szavakat használsz.

– Az eseményekhez illőt. Tessék: Barcelonai Kurír, A Spanyol Ember, Akadémiai Értesítő, Űrtudomány, Madridi Hangos Újság... Soroljam tovább?

Valamennyi lap arról cikkezik, hogy Spanyolhon büszkesége, a világhírű tudós professzor, a zseniális feltaláló: Juan del Yeso... *visszavonul!* Tudományos kutatómunkáját abbahagyja, egyetemi tanszékvezető-tanári állásáról lemond, laboratóriumát felosztalja, találmányai fejlesztését beszünteti, szabadalmi használatát letiltja...

Liuna szorongva kérdezi:

- Mi történhetett ezzel a nagyszerű emberrel?
- Kérdezzük meg tőle magától, hátha elárulja – ugratja őket Pierre.

Pintonnak tátva marad a szája.

- Hogyan kérdezzük meg, hiszen nincs itt!

Pierre tanári modorban válaszol:

– A teste valóban nincs itt, *de a hangja itt van*. Ó, ti ugrifüles kutatók! Hát nem látjátok, hogy a Madridi Hangos Újságot tartom a kezemben... a világ legelső *beszélő* hírlapját! Nézzétek csak ezt a nagybetűs felszólítást az első oldalán:

NE FÁRADJON AZ OLVASÁSSAL! TEGYE UJJÁT A PIROS PONTRA!

Pinton hitetlen:

- Aino néni, ez az újság valóban beszél?
- Igen, beszél. A Piros Pont korszakában csinálták. Berci részletesebb tájékoztatást szeretne kapni.
- Tessék mondani, *azóta* zavartalanul működik? Hiszen több mint 70 éve készült. Nem merült ki az energiaforrása?
- Számítógépünk a kikeresett hangosan beszélő újságokat, könyveket automatikusan megvizsgálja. Ha energiája kimerült, azonnal feltölti.

Pinton könyörögni kezd:

- Aino néni! Tessék mesélni a Piros Pont korszakáról!
- Hiszen tanultatok az iskolában.
- Én még nem tanultam. Pierre-ék pedig már biztosan elfelejtették. Tessék elmondani, milyen volt az a Piros Pont korszak?...

Liuna is jelentkezik.

– Édesanyám, mi is csatlakozunk Pinton kéréséhez! Most kezünkbe kerül néhány ilyen beszélő újság; azt a keveset, amit tanultunk róluk, kiegészíthetné.

Pierre és Berci is bejelenti:

- Csat-la-ko-zunk! Csat-la-ko-zunk!

Lenhajú Aino megadja magát.

- Jól van, gyerekek, elmondom röviden, amit tudok... A Madridi Hangos

Újság a maga korában nagy szenzációt keltett, és hónapok alatt az egész világsajtó követte példáját. A XXV. század első évtizedének vége felé az újságok már csak csalogató főcímekből, térhatású színes képekből és piros pontokból álltak. "Ne fáradjon az olvasással! Tegye ujját a Piros Pontra!" Előbb az újságok, magazinok "beszéltek", azután a könyvek is. A verskötetekből maga a költő szavalta a verseit, a regények 100-150 művészi, színes, háromdimenziós képet tartalmaztak, és minden oldalon egy piros pontot. Kitűnő színészek olvasták fel a regény szövegét. Aztán az iskolai, főiskolai tankönyvek is "megszólaltak". Az emberi agyvelőkön elterpeszkedett a "jóravaló restség", kezdték elfelejteni az olvasást. Félig kiürültek a főiskolák és az egyetemek, nem képeztek elegendő mérnököt, orvost, tanárt. A gyerekek *nem akartak* olvasni. "Tegye ujját a Piros Pontra!"... Hétnyolc év múlva felborulás fenyegette az egész iskolai oktatást. Úgy látszott, hogy a Piros Pont elpusztítja az emberi értelmet... A Világállam kormánya 2415-ben végre betiltotta a beszélő sajtótermékek előállítását, és kötelezővé tette az olvasástanulást. Lassacskán helyreállt a rend, újabb találmányok feledtették a beszélő újságokat, könyveket... Berci közbekotyog:

– De hiszen ma is léteznek hangos nyomtatványok! Pierre mondta, hogy Jónás bácsi kapott egy beszélő levelezőlapot valahonnan Szibiriából.

– Ez azért lehetséges, mert később módosították a tilalmat. Játékok, postai küldemények, szórakoztató magazinok "beszélhetnek". Az olvasni még nem tudó kicsinyek meséskönyvei is hangosan mondják a mesét, de a képek mellett ott kell állnia a nyomtatott szövegnek is. Ily módon a gyerekek sokkal hamarabb megtanulnak olvasni.

– Akkor tulajdonképpen *minek* nem szabad beszélnie? – érdeklődik Pinton.

Lenhajú Aino felsorolja:

– Tankönyveknek, tudományos és ismeretterjesztő műveknek, szépirodalomnak és napisajtónak.

Pierre okoskodik:

– Azt hiszem, hogy a napisajtót ma már nem érdekli ez a tilalom. Ha engedélyeznék számára a beszédet, akkor is néma maradna. A modern elektronikus hírközlés a Naprendszer minden pontjára, ahol ember él, a másodperc törtrésze alatt eljuttatja híreit, tudósításait. A hangos újság, mivel előállításuk lassú, nehézkes folyamat, minden aktualitásról lemaradna.

(Mégkísérlem elmagyarázni a XX. századi kedves olvasónak, milyen volt a Piros Pont korszakában egy beszélő újság szerkezete. Anyaga nem papírból, hanem 0,1 mm vastagságú fehér mylarból készült. A Madridi Hangos Újság 24 mylarlapot, tehát 48 mylaroldalt tartalmazott. Oldalainak mérete 300X400 mm volt. A lap mindkét oldalára lehetett képet is, hangot is rögzíteni. Először a színes, plasztikus képeket és főcímeiket vitték fel rá fotoelektromos úton,

majd a hang rögzítése következett. A rögzített mágneses hang 1 mm átmérőjű, vízszintesen kígyózó alakban betöltötte az egész oldalt. Leegyszerűsített ábrázolása ilyen:

[nézd meg a dokumentumhoz csatolt pp.gif állományt!]

A 300X400 mm-es oldalon a kígyóvonal 280X380 mm méretű téglalap alakú területet töltött be. Hossza 106 400 mm. A leolvasó impulzus sebessége 100 mm/sec volt, egy egész oldal hangja 17-18 percig tartott. Az alappéldány elkészítése rendkívül munkaigényes... A beszélő újság nem volt új találmány. A miniaturizált elektrotechnika minden alkotórészét már évszázadok óta ismerte. Csak a felhasználás módja volt tetszetős újdonság.)

– Nekünk most kapóra jön, hogy rátehetjük ujjunkat erre a Piros Pontra – szónokol Liuna –, és hallhatjuk Juan del Yeso hangját. A riport címe: ELHATÁROZÁSA VÉGLEGES?... Indítom!

(A címloldalról a professzor komor arcképe mered rájuk, színesen, plasztikusan. Fején az ősz hajszálok ugyancsak megsokasodtak. Szoborszerűen szembenéz a hallgatóval, tekintete szigorú, boldogtalan. A kissé kopott, több mint hetvenéves mylarlap *beszélni kezd!*... Kicsit alapzajos, enyhén torz, de minden szava tökéletesen érthető.)

– A Madridi Hangos Újság munkatársa vagyok. Tisztelettel köszöntöm professzor urat. Lapunk hallgatói számára kérek öntől interjút.

– Megbeszéltük... kérdezzen.

– Úgy hírlik, hogy professzor úr olyan elhatározásra jutott, melynek jelentősége messze túllépi a "magánügy" határait. Az ön személye "közüggyé" emelte, és mint ilyen, számot tarthat a világsajtó érdeklődésére. Ezek előrebocsátásával tisztelettel megkérdezem: igaz-e, hogy szakítani óhajt minden eddigi tudományos munkásságával, nevelői hivatásával, és a jövőben más foglalkozást kíván üzni?

– A hír igaz.

– Válaszolna arra a kérdésre, hogy mi lesz az a más foglalkozás?

– Nem titok. Aktív űrpilóta leszek. Az is voltam. Harminc évvel ezelőtt képeztek ki, és egy bolygóközi felderítő űrhajón több évig szolgáltam. Most folytatom ott, ahol akkor abbahagytam.

– Kérem, professzor úr, bocsásson meg, hogy vitába szállók önnel: az egész emberiség nevében megvétőzom elhatározását!

– Nagy szavak, barátom!

– De igaz szavak.

Feltételezem, hogy ön űrpilótának is kiváló volt, és ha elhatározásán nem változtat, kiváló lesz...

– Jó közepes voltam. A gyomrom rakoncátlankodott néha, ezért kellett abbahagynom. Most, remélem, rendesen fog viselkedni. Azt mondják, az úrkoszt azóta tökéletesen azonossá vált a földi étrenddel.

– Mielőtt lapunk ötvenmilliós hallgatótábora nevében megindokolnám vétomat, engedje meg, hogy egy példázattal éljek.

– Kérem. Idóm az öné.

– Fél évezreddel ezelőtt a gyáripar és a közlekedés még használta a szénfűtéses gőzgépeket, mozdonyokat...

(– Jó, hogy nem az ősebernél kezd! – furcsállja Pinton. – Fél évezred!...

– Maradj csendben! – inti őt Pierre. – Figyelj!)

– Professzor úr! Köztudomású, hogy a gyémánt a szénnek jellegzetes atomrácsú, a szabályos rendszerben kristályosodó változata. Igen nagy nyomáson és magas hőmérsékleten válik ki a bázisos magmákból...

– Bocsásson meg, hogy félbeszakítom. Megkérdem: ön érti is, amit mond, vagy csak bemagolta? Például: tudna valamit mondani az atomrácsról?

– Nem tudok semmit, professzor úr, de nem is tartozik ide. Egy példázatba kezdtem... ha megengedi, folytatom.

– Kíváncsi vagyok rá, csak folytassa.

– A gyémántot, úgy olvastam, megfelelő hőfokon el lehet égetni. Professzor úr! Az ön jövőendő foglalkozása az értékeknek olyan mérhetetlen pazarlása lenne, mintha őseink gőzkazánjaikat gyémánttal fűtötték volna!

– Hm... érdekes a hasonlat, és nagyon megtisztelő... (Érezni a hangján, hogy Juan del Yeso az egész interjú alatt most először elmosolyodik.)

– Nemcsak érdekes, nemcsak megtisztelő, *de igaz is!*

– Nono, egyetlen körülménnyel nem számol. Végső esetben... igen, *végső esetben*, amikor élet, életek, mindenki élete függ attól, hogy a gőzkazán le ne álljon, ki ne hűljön, ócskavassá ne váljék: *gyémánttal is érdemes fűteni!*... Lefordítva e parabolát, meg kell mondanom, hogy körülményeim annyira megváltoztak...

– Családi körülményei?

(A professzor felemeli a hangját. Kemény, határozott lesz.)

– Nem engedem, hogy ebbe az ügybe a családomat belekeverjék! Nem a családomról van szó! Munkásságom, kutatásaim körülményei változtak meg! Kísérleteim közben eljutottam egy olyan pontig, ahonnan tovább nem folytathatom. Nem engedi a lelkiismeretem, a becsületem. Mondjuk ki: az emberiség kárát látná!

– Ezt egy kissé részletesebben nem magyarázná meg, professzor úr?

– Nem! Sem magának, sem másoknak!... Kérem, írja meg... persze, maguk nem írnak, csak beszélnek!... nos, akkor közölje "hallgatóival", hogy *elhatározásom végleges*.

(Most egy idegen női hang szólal meg:)

– Az interjút Pedro Fabrico készítette. Liuna leveszi ujját a piros pontról.

– Hajaj... úgy érzem magam, mintha beléptem volna egy kedves kis szobába, a szoba veremmé változnék, a verem barlanggá tágulna, egyre mélyebbé, sötétebbé, félelmetesebbé... "Kísérleteiméi nem folytathatom!... Nem engedi a lelkiismeretem, a becsületem!... Az emberiség kárát látná!..." Mit jelentenek ezek a mondatok?

Pierre bizakodó.

– Kutassunk csak tovább, talán megtudjuk... Ohó! íme! Ugyanennek a lapnak pár héttel későbbi számában hasonló beszélgetés jelent meg Corintával. *Mit mond a feleség?* a címe. Itt van ez is a címoldalon. Corintáról egy gyönyörű térfotó! Ékszer a nyakán, a keblén, a fülében, a hajában, az ujjain! Egész ékszerüzlet!... Jól mehet a hölgynek!

Liuna elmélázik a képen.

– Hány éves is *ekkori*... 2409-ben vagyunk. *Huszonöt*. Ahogy elnézem, és megállapítom, hogy még mindig nagyon szép, azt is észreveszem, mintha érettebb lenne... A Fiastyúk fiaira! Idősebbnek látszik, mint a mi 96 éves Corintánk a Holdon!... Bizonyára gondjai vannak...

– Ezt azonnal megtudjuk – buzgólkodik Berci –, mert ujjamat a piros pontra teszem!

(Az öreg napilap engedelmesen beszélni kezd.)

– A Madridi Hangos Újság riportere vagyok. Tisztelettel köszöntöm a hallgatót!... Itt ülök Corinta Moreno asszony pompásan berendezett mallorcai otthonának fogadószalonjában, és üdvözlöm a ház gyönyörű úrnőjét!... Professor asszony! Lapunk ötvenmilliós hallgatótáborában nevében interjút kérek öntől...

(Pinton nem állja meg szó nélkül:

– Ez ugyanaz a riportert, aki del Yeso bácsival is beszélt! Folyton az ötvenmilliós hallgató tábort emlegeti!...

– Psszt...)

– Nem vagyok professzor asszony. Talán egyszer az leszek. Most még korai... nem illet meg a cím. Kérem, szólítson egyszerűen Corintának.

– Örömmel... Corinta, ön férjének nemcsak felesége, de tudományos munkatársa is. Újabb, nagy jelentőségű kutatásaiban segítségével, találmányainak részese. Megkérdezem: helyesli a professzor úr visszavonulási szándékát?

– Nem helyeslem.

– Próbálta őt lebeszélni róla?

– Mindent elköttem, de Juan del Yeso hajthatatlan.

– A professzor úr azt állítja, hogy kísérletei közben olyan pontig jutott, ahonnan tovább már nem léphet. Veszélyeztetné az emberiség létét. Mi erről a

véleménye?

– Ostobaság! Del Yeso minden kísérlete, minden találmánya az emberiség üdvét szolgálja.

– Akkor mégis miért mondta ezt a professzor úr?

– Talán, hogy elleplezze az igazi okot.

– Érdekes!... Tehát létezik egy másik ok is, egy igazi ok. Corinta asszony, nem árulhatná el hallgatóinknak az *igazi okot*?

– Tegnap még nemet kellett volna mondanom. Ma délelőtt kaptam egy örvendetes hírt, s ez felment a titoktartás alól.

– Nagyszerű! Felteszem tehát újra a kérdést: *valójában* miért akar visszavonulni dél Yeso professzor úr? Miért lesz ismét úrpilóta?

– Talán szabadulni akar eddigi életétől... és *tőlem*.

– Ez meglepetés számomra!... Önök között tehát megromlott a kapcsolat?

– Elváltunk. Már két hónapja elváltunk, csak nem hoztuk nyilvánosságra. *Új vőlegényem* válópere hosszabb időt vett igénybe. Ma tudtam meg, hogy kimondták a válást. Most már nincs miért titkolóznunk. Párizsba utazom, és férjhez megyek...

(Liuna dermedten nézi: ördögi asszony! Első lépcsőfok Viktor Szíriusz volt, második lépcsőfok Juan del Yeso. Most egygel megint feljebb lép. Vajon ki a harmadik? Talán megtudjuk...)

– Lapom hallgatói nevében szívből gratulálok.

– Köszönöm.

– Szabad megkérdezni a boldog vőlegény nevét?

– Nem szabad. Csak az esküvő után.

– Akkor legalább annyit, hogy szakmabeli? Fizikus? Tudós?...

– – Nem, dehogy! Gazdasági szakember. A Világállam kormányának jelentős személyisége. De máris túl sokat mondtam...

(És ekkor befejezi az interjút az ismert női hang:)

– A beszélgetést Pedro Fabrico vezette.

A Négyek Tanácsa csöndben emészti a hallottakat. Végül Pinton szólal meg:

– Corinta néni igazán jól tudott férjhez menni!

Berci megveregeti a kisfiú vállát.

– Pinton "apóka", te egyre bölcsebb leszel.

– Ne komolytalankodjatok – szól rájuk Pierre. – Észrevettétek, hogyan egyeznek a terminusok? Corinta férjhez megy másodsor, és Párizsba költözik. Ez 2409-ben történt. A férje valami "nagymenő" lehet, a Világállam kormányának *jelentős személyisége*, minek következtében Corinta a világ fővárosában rangos helyre tornázta fel magát. Karrierjének határa már csak a csillagos ég!... 2411-ben meghal Juan del Yeso. Ennek a tragédiának

világviszhangja volt. Mit mondott Corinta azon a vacsorán, amit lehallgattunk?... Szíriusz bácsi kérdezte: "Corinta! Te valóban nem tudod, mi történt 2411-ben?" Nem tudta. Leonida néni megmondta, hogy akkor halt meg Juan del Yeso. Corinta néni csodálkozást mímelt: "Én erről nem értesültem. Akkor Párizsban éltem a második férjemmel."

Liuna vádol:

– Nem igaz, hogy nem tudott róla! Be szemet behunyni, fület befogni kényelmesebb volt!

Pinton javaslattal áll elő:

– Keressük meg, ki volt Corinta második férje! Pierre fontolgatja a választ.

– Nem hiszem, hogy ez lenne a helyes továbblépés. Gondolkozzunk... Mit mondott dél Yeso professzor? "Kísérleteim közben eljutottam egy olyan pontig, ahonnan tovább nem folytathatom... Az emberiség kárát látná." És mit mondott Corinta? "Del Yeso minden kísérlete az emberiség javát szolgálta." No lám! Ellentmond egymásnak a két nyilatkozat. Kinek hisztek? Del Yesónak vagy Corintának?

A válasz egyöntetű:

– Del Yesónak!

– Nagyon helyes! Del Yesót tartom én is szavahihetőbbnek. Hagyjuk Corinta asszonyt és Jelentős Személyiség második férjét, élvezzék zavartalanul mézesheteiket a régi magazinok beszélő lapjain. Mi keressünk inkább arra magyarázatot, *miért halt meg az első férj.*

– Egyetértek – mondja Liuna –, de szeretném, ha nem szenzációhajhász pletykalapok szennyését vizsgálgatnánk, hanem valamilyen komoly, hivatalos közleményt.

– Keressétek meg az Úradmiralitás hivatalos lapját, az Úrhajózási Közlönyt – javasolja Lenhajú Aino –, a gép biztosan kikészítette.

Nekiesnek a folyóirathalomnak.

– Itt van! Megtaláltam! – jelentkezik a fűrgé Berci. – Világoskék papírral: VIKTOR SZÍRIUSZ VALLOMÁSA JUAN DEL YESO TRAGIKUS HALÁLÁRÓL. Természetesen ez is "hangos". Piros pont virít az újság minden oldalán!

Körülveszik Bercit, aki fontossága tudatában felemeli kezét, kinyújtja mutatóujját, megcélozza a piros pontot... és nyilatkozik:

– Azonnal megtudjuk, mi történt 2411-ben...

NEGYESEDIK FEJEZET

amelyben megtudjuk, mi történt 2411-ben

Női hang szólal meg, érzelem nélkül tájékoztat:

– Az Úrhajózási Közlöny jelen volt az Úradmiralitás vizsgálóbizottságának azon a tárgyalásán, amelyen Viktor Színusz vallomást tett Juan del Yeso utolsó útjáról és halált okozó balesetéről. A kihallgatást Petrova főügyész asszony vezeti. Most ő kérdez:

– Viktor Szíriusz, kérem, mondja el nekünk annak a napnak lehetőleg pontos történetét, amikor a szerencsétlenség bekövetkezett. Tájékoztatásul közlöm önnel, hogy mi meghallgattuk és ismerjük PK-101-es bolygóközi felderítőhajójuk "fekete dobozának" teljes szövegét. Inkább helyzetkiegészítésekre vagyunk kíváncsiak.

Viktor Szíriusz válaszol:

– Értem... Utunk 57. napján történt. Kis felderítőhajónk személyzete, mint bizonyára tudják, csak két főből állt. Juan volt a parancsnok, én a beosztott mindenes.

Petrova asszony megjegyzi:

– Ezek a hajók, úgy tudom, négyfős vezetésre épültek. Viktor Szíriusz válasza:

– Valóban, a személyzet rendes körülmények között négy főből állt. Juan del Yeso parancsnok kívánsága volt, hogy erre a próbaútra csak ketten menjünk.

Petrova asszony beletekint az előtte tornyosuló aktahalomba, majd így szól:

– Megállapítom, hogy az iratokhoz csatolva fekszik Juan del Yeso írásbeli kérelme a kétszemélyes utazás engedélyezésére vonatkozóan. Az engedélyt megkapta... Viktor Szíriusz, ön szívesen vállalta ezt a rendkívüli feladatot? Nem aggódott?

Viktor Szíriusz válasza:

– Nem. Juan nemcsak parancsnokom, de tanárom és barátom is volt. Szellemi és fizikai képességei magasan az átlag fölé emelték. Bizonyos voltam benne, hogy a feladatot simán teljesítjük.

Petrova asszony kéri:

– Most térjen vissza az 57. nap eseményeire. Kezdje reggel nyolc órától...

Szíriusz kapitány egy pillanatig gondolkozik.

– Felderítő útjainkon általában megtartottuk a földi időbeosztást. Reggel 8-kor adtuk át egymásnak a szolgálatot. Ilyenkor együtt reggeliztünk, egy félórás beszélgetést követően a leváltott elment pihenni... Ezen a napon *nem így történt*. Juan zavartnak, rosszkedvűnek látszott. Közölte, hogy alig egy órája vette a központunk hívását. Módosították a programunkat, sürgős

sugárzásmérést kérnek, amit ő kíván elvégezni.

– A "fekete dobozból" tudjuk, hogy ön ez ellen tiltakozott.

– Igen. Féltettem Juant. Fáradt, rosszkedvű és álmos volt. Ez a sugárzásmérés a PK típusú bolygóközi felderítőkön meglehetősen bonyolult feladat. A jókora műszerrel ki kell zsilipelni az űrbe, és legalább ötezer méterre el kell távolodni az űrhajó testétől, amely tömegével befolyásolná a mérés pontosságát. Felajánlottam, hogy én végzem el... Juan del Yeso azt mondta: "Nem. ez az én dolgom! Te maradsz az űrhajóban. Ez parancs!"

Igen. Pontosan így, ilyen kemény hangon mondta. Természetesen engedelmeskedtem. Utasított még, hogy *négy óra hosszat ne zavarjam*. Ugyanis sugárzásméréskor URH-kapcsolatot sem lehet tartani, az is befolyásolja az eredményt. Általában előre megegyeztünk, hogy mikor kezdjük el a visszacsévézést. A munkát végző űrhajós szakfanderében 6 órára elegendő sűrített levegő és fűtés van...

– Ilyen sugárzásmérést az út során máskor is végeztek?

– Elég gyakran. Hol ő, hol én... Nos, Juan 9 óra 15 perckor kiszilipelt. Rendkívül gondosan eregettem utána a hosszú, pehelykönnyű, puha, de magas szakítószilárdságú biztosítózsínort... A csévélőgép 5000-nél automatikusan megállt.

– Ön ekkor mit tett?

– Beállítottam a csévélő önindítóját 13.15-re. Ez a kért négyórás munkaidő határát jelentette. Aztán végeztem a dolgomat.

– Nem aggódott?

– Nem. Ezen az utunkon már legalább hússzor zsilipeltünk. Annak minden fázisát jól ismertük. A szabályokat betartottuk...

– Folytassa, kérem!

– 13.15-kor jelzett az időmérő. Beindítottam a vissza csévélőt. Ekkor...

– Mit tapasztalt ekkor?

– Úgy tetszett nekem, hogy *kisebb* tömeget húzok vissza. A visszacsévélésnek van egy bizonyos rezgésszámú sípoló hangja. Mintha *ez* a hang most valamicskével magasabb lett volna. Emelkedett a rezgésszáma. Tehát gyorsabban húzott a gép. Sejtettem, hogy valaminek történnie kellett... A csévélőt a legnagyobb sebességre állítottam. Nyolc perc múlva Juan már a zsilipkamrában volt. Újabb nyolc perc múlva magától kinyílt a kamra belső ajtaja, *de Juan nem lépett ki*. Jéggé fagyott teste a kamra padozatán feküdt. És a sugárzásmérő műszer nem volt sehol. Ezért volt gyorsabb a csévélés...

– Kérem, igyekezzék a legh pontosabban visszaidézni, hogy ezekben a percekben mit érzett, és mit cselekedett.

– A megdöbbenés okozta sokkot, mely valósággal megbénított, néhány másodperc alatt legyőztem. A tisztelt bizottság bizonyára tudja, hogy orvosi

képesítéssel is rendelkezem, hibernológiából kandidáltam. Megvizsgáltam a testet. Megállapítottam, hogy a klinikai halál legalább három órája állt be. Oka: a szkafander fűtése ki volt kapcsolva. Talán, ha akkor és ott kórházi feltételek állnak rendelkezésemre, Juant életre tudom kelteni. Sajnos az adott körülmények között tehetetlen voltam. Jelentettem a földi központnak a történeteket. Utasítottak, hogy azonnal térjek vissza, és a parancsnok tetemét igyekezzem mélyhűtött állapotban tartani.

– Mint tudjuk, ez sikerült önnek.

– Úrhajónkon volt egy mínusz 50 fokos tartály. Szegény barátom éppen elfért benne... A PK-101-est negyven nap alatt visszavezettem a Földre.

– Önt, Viktor Szíriusz, ezért a teljesítményéért kitüntették, előléptették, és az egész világ ünnepelte. Juan del Yesót azonban sajnos a legkiválóbb orvosoknak sem sikerült életre kelteniük... Köszönjük önnek, hogy megjelent bizottságunk előtt, és segítségével a tragédia néhány homályos pontja megvilágosodott. Eltávozhat.

Viktor Szíriusz azonban, úgy látszik, nem szándékozik elmenni.

– Tisztelt bizottság! Engedelmükkel... volna még mondanivalóm. Szót kérek.

– Az elnök a szót megadja. Kérem, beszélhet...

– Két különös körülményre szeretném a figyelmüket felhívni. A puszta tényeket közlöm. Azok bizonyító erejének kivizsgálása és a következtetések levonása az önök dolga. Az első tény: Juan del Yeso szkafanderének fűtőszerkezete a tragikus napon kifogástalanul működött. Határozottan állítom, hogy a kizsilipeléskor be volt kapcsolva. Viszont amikor a megfagyott testet behúztam a kamrába, a fűtés nem működött. Később megállapítottam, hogy a szerkezet hibátlan. Azért nem fűtött, *mert kikapcsolták*. Ki kapcsolta ki?... A második tényállás: alkalmam volt érintkezésbe lépni földi irányítóközpontunkkal. Azt állították, hogy a kérdéses napon ők a PK-101-től semmiféle külön sugármérést nem kértek. Bizonyítják pontosan vezetett naplójukkal, hogy az 57. napon *nem folytattak velünk beszélgetést*. Ki kérte a külön sugármérést?... Ezt kívántam még előadni.

– Tisztelt elnök úr! A Viktor Szíriusz által felvetett újabb vélelmek megvizsgálására bizonyításkiegészítés elrendelését kérem. A tárgyalás elnapolását javaslom.

Elnök a tárgyalást elnapolta.

Berci összehajtja és leteszi az Úrhajózási Közlönyt.

– Kételem, hogy valaha is folytatták ezt a tárgyalást. Szíriusz kapitány kellemetlen "tényei" messzire vezethettek.

Liuna ellentmond.

– Messzire is meg nem is. A fűtést elzárni, a hamis URH-üzenetet

kézbesíteni legkönnyebben Szíriusz bácsi tudta volna...

Pierre tiltakozik:

– Őrütségeket beszélsz! Csak nem gondolod komolyan, hogy Szíriusz bácsi ölte meg Juan del Yesót!

– Ezt valóban nem gondolom – csillapítja a felháborodott fiút Liuna. – Csupán arra akartam felhívni a figyelmeteket, hogy az előadott két gyanús körülménnyel elsősorban önmaga ellen szolgáltatott bizonyítékot.

Pinton halkán megjegyzi:

– Vagy másvalaki ellen.

– Vagy *másvalaki ellen*... Hm!... – töpreng Pierre. – Pintonkám, parázsba nyúltál.

– Tudom! Tudom, hogy mit jelent! Olyasmit mondtam, amiből bajom származhatik!

Pierre bölcsen megállapítja:

– Úgy van. Lehetséges, hogy ez volt a véleménye a vizsgálóbizottságnak is. Ők sem akartak parázsba nyúlni. Az ügy szépen "elaludt"...

Liuna kimondja, amit a többiek csak gondolnak:

– Most már kezd érdekelni, ki volt Corinta Moreno második férje, a Világállam kormányának "jelentős személyisége"?

– Elragadott a fantáziád – inti őt Pierre. – Nem valószínű, hogy a szálak olyan messzire vezetnek. Keressünk, kutassunk tovább, hátha találunk valami valószínűbb magyarázatot.

Berci diadalmasan kiabál:

– Megvan!... Találtam!... Azaz, lapul itt egy folyóirat, benne fehér jelzés. Nézzük csak! A címe: *A Spanyol Asszony*. Dátuma: 2420. szeptember 12. Tehát kilenc évvel később! Gyönyörű kép Corintáról, alatta hatalmas betűkkel: "HAZATÉRT..." Ujjam a Piros Ponton!

– Corinta Morenót, hírneves hazánkfiát, a kiváló tudóst a Barcelonai Asztrofizikai Társaság elnökévé választotta. A világhírű szépasszony kijelentette, hogy hazatér Spanyolországba, és ott kívánja folytatni, ahol annak idején első férje, a kilenc éve elhunyt Juan del Yeso abbahagyta.

Liuna gúnyos ajkbiggyesztéssel kíséri mondanivalóját.

– A hölgy tehát elfogyasztotta második férjét is, a Jelentős Személyiséget. De úgy látom, nem maradt egyedül. Egy ismeretlen, fiatal és feltűnően csinos férfi húzódik meg a kép hátterében.

Pierre elgondolkozik.

– Ezzel befejeztük volna?

– Nem, nem! – tiltakozik Pinton. – Én találtam még valamit!... Igaz, hogy negyvenegy évvel későbből... 2461-ből.

Berci "kegyesen" érdeklődik:

– No lássuk, mi akadt legifjabb buzgó barátunk horgára? Mutasd...

Kiveszi kezéből az újságot – az Admirális hivatalos lapját –, és lapozgatni kezdi...

– Érdekes, ezen már nincs rajta a piros pont, ezt már újra olvasni kellett. No nézzük csak: "Emlékeztetjük önt egy ötven évvel ezelőtti szomorú eseményre..."

Berci váratlanul elhallgat. Rámered a betűkre. Aztán *fortissimo* felcsattan a hangja:

– Te mázlista vak tyúk! *Szemet találtál*, tudod-e?

Pinton rábólint.

– Tudom. Vak tyúk is talál szemet. Aino néni elmagyarázta. Amikor félezer évvel ezelőtt a tyúk még háziállat volt. a gazdasszony búzaszemmel vagy árpaszemmel etette...

Berci felüvölt:

– Ne magyarázd! Tudjuk!... Pierre! Liuna! Ez a drága, zöldfülű gyermek megtalálta a *legfontosabbat!* Minden titkok nyitját... Figyeljete! "Emlékeztetjük önt egy ötven évvel ezelőtti szomorú eseményre, a nagy tudós és kiváló űrhajós – Juan del Yeso – tragikus halálára. Viktor Szíriusz, a bátor ifjú kozmonauta, aki a szerencsétlenség után a kis felderítő járművet és parancsnoka holttestét sikeresen visszahozta a Földre, kihallgatása után néhány nappal nagy fontosságú levelet juttatott el a vizsgálóbizottság elnökéhez. A bizottság akkor úgy döntött, hogy a levél tartalmát 50 évig nem hozza nyilvánosságra. Az 50 év eltelt, és lapunk a közlésre engedélyt kapott..."

Pierre buzgón bólogat.

– Most már minden világos. Szóval ezért "aludt el" az ügy. Add ide! Olvasom tovább!

– Mért olvasnád *te* tovább? Pinton találta meg, nekem adta át, én kezdtem olvasni, én is folytatom!

– Én vagyok a Négyek Tanácsa vezére, ez nagy fontosságú irat, az én ügykörömbe tartozik, tehát én fogom felolvasni!

– Én ugyanolyan jól tudok olvasni, mint te, és semmiféle ügyköri előjogodat nem ismerem! Tehát vedd tudomásul... Liuna emelkedik szólásra. Csendesen csak ennyit mond:

– Ne veszekedjete. Sem te, Pierre, sem te, Berci... kérem az újságot: *én fogom felolvasni.*

A fiúk elcsendesednek. Berci engedelmesen nyújtja az Űrhajózási Közlönyt...

(Harminc év múlva, 2510-ben, amikor Liuna már második éve a Világállam elnöke, ugyanilyen halkán fogja mondani Madagaszkár és

Mocambique miniszterelnökeinek: "Ne veszekedjete. A csatornavitát és a Comores szigetek bányászati jogát *én fogom eldönteni.*" A két miniszterelnök fejet hajt és elcsendesedik...)

Liuna olvasni kezd:

– "Tisztelt Bizottság! Hazaérkezve otthonomba édesanyám azzal fogadott, hogy Juan barátom elutazásunk *előtt* egy csomagot bízott rá, amit hazaérkezésem *után* kellett nekem átadnia. A csomagban egy pingvint ábrázoló márványból faragott szobor volt, és egy nekem címzett levél. A levelet felbontottam, elolvastam.

Tartalmát senkivel nem közöltem. Mellékelten megküldöm önöknek, mint legilletékesebbeknek, azzal, hogy használják legjobb belátásuk szerint."

– És a bizottság úgy döntött, hogy ötven évre "befagyaszítja" Juan del Yeso levelét... – morfondíroz magában Pierre. – Kezdem sejteni, mi lehetett benne...

– Én is... – mondja szomorúan Liuna. – De folytatom. Itt van a levél fotókópiája, Juan del Yeso keze írásával. "Drága barátom, Viktor! Együtt vágunk neki az útnak, de *egyedül* fogsz visszatérni. Önként távozom az élők sorából. Elég volt... Az emberiségnek jobb, ha meghalok. A pingvin legyen a tiéd. Nagyon vigyázz rá... Juan..."

Csend...

Pinton nyöszörög halkán:

– Levél... levél... szörnyű levél... Liuna szeméből egy könnycsepp csordul.

– Ajaj... az emberiségnek jobb, ha meghalok... a pingvinre nagyon vigyázz...

Pierre komolyan mondja:

– Azt hiszem, ez a két mondat mindent megmagyarázna... ha értenénk.

Pinton fontoskodva kijelenti:

– Ez a rejtély kulcsa.

Liuna némi gondolkodás után jóváhagyja ezt a megállapítást.

– Lehet... lehetséges. Ha ismernénk a megfejtését, rájönnénk, miféle varázserővel rendelkezik Corinta néni, hogy *egyszerre* fiatal is meg öreg is. Miért jött a Holdra, mire akarja rávenni Szíriusz kapitányt... Egyszerrel megtudnánk mindent!... De sajnos nem tudunk semmit...

Másnap ismét együtt ül a Négyek Tanácsa. Kókadozva, tétlenül.

– Megfeneklett a szekér, se előre, se hátra.

Ezt az ősrégi népi hasonlatot Liuna alkalmazta a XXV. század jelen helyzetére. Pinton már nyitotta a száját, hogy megkérdezze, mi a szekér, miért

feneklett meg... amikor megszólalt a videfon hívó jele.

Liuna mozdul egy kicsit.

– A videfon... Mit tegyek, Pierre?

– Te vagy hozzá legközelebb. Légy szíves, vedd fel.

Liuna jelentkezik:

– Renard lakás.

– Te vagy az, kislányom? Kapcsolj képre.

– Szíriusz bácsi! – ragyog fel Liuna Steff. – Jaj, de örülök! Végre meg tetszett kerülni!

A kapitány a tenyéryni képernyőről rácsodálkozik a piros hajú kislányra.

– *Hát elvesztem?*

Liuna megzavarodva kapkod.

– Nem, dehogy! Nem úgy gondoltam... Csak régen nem láttuk Szíriusz bácsit... majdnem egy hete...

– Hiányoztam nektek?

– Jaj... nagyon!

– Jóváteszem a bűnömet. Kedves vendégem érkezett a Földről... váratlanul. Nyolcvan év előtti kolléganőm.

Liuna kiböki:

– Igen, tudjuk: Corinta néni.

Szíriusz összeráncolja a homlokát.

– Corinta "néni"...? Ti ismeritek?

– O, nem, dehogy! Csak Leonida néni említette futólag. Mondta, hogy még Spanyolországból tetszenek ismerni egymást...

Szíriusz kapitánynak egy villanásnyi időre elkomorul az arca... aztán mosolyt erőszakol magára.

– Értem. Leonida pletykáit. No nem baj... Szóval Corinta "néni" hallotta híreket, olvasta kalandjaitokat, szeretne találkozni veletek. Ezért, ha ráérték, arra kérlek: ma délután uzsonnázzatok nálunk.

A Négyek Tanácsa spontán hurrát kiált.

– Hallom, ott vagytok valamennyien.

– Igenis!

– Megszavaztátok közfelkiáltással? Berci boldogan bizonykodik:

– Ott leszünk, Szíriusz bácsi!

– Még valamit, Berci fiam! Corinta kéri, hogy Csibészt is hozzátok magatokkal. *De ne áruljátok el, hogy robot!...* Rendben?

– Visszük... és nem áruljuk el!

Megszólal a Szíriusz-ház kapuharangja. Leonida siet ajtót nyitni.

– Jóholdat, Leonida néni!

Az öttagú kórusból kicseng Pinton éles szopránja és Csibész ritmikus vau-
vauja.

– Gyertek! Gyertek! – lelkesedik a háziasszony. – Már megterítettem
uzsonnára. Viktor Szíriusz elment azért a vén boszorkáért. Mindjárt itt
lesznek.

Liuna nem állhatja meg, hogy ki ne mondja:

– Leonida néni *csak* nem tud megbékélni Corinta nénivel.

– *Én?*... Megbékélni *ezzel?*!... Hogy képzeled, kislányom!

– De hát... tessék mondani: csinál Corinta néni valami rosszat? Bántja
Leonida nénit? Árt Szíriusz bácsinak?

Leonida néni kihúzza magát, gúnyos mosolyra rántja a száját, és rosztovi
lánykorának színjátszóköri hangját idézve, királynői pátosszal válaszol:

– Ez?... Most?... Olyan mézesmázos, olyan simulékony, mint az angolna!
És ibolyaszerevény! Hízeleg. kérdezősködik, kíváncsiskodik! Csupa bűbáj!...
Már több mint egy hete reggeltől estig le nem megy Viktor Szíriusz nyakáról!
"Viktor, drágám... édesem... szívecském!" Ennek a tökéletlen vénembernek
meg tetszik ez a hazug ajnározás!...

Liuna elérkezettnek látja az időt, hogy feltegye a legfontosabb kérdést:

– Leonida néni, tessék őszintén válaszolni: mit tetszik gondolni, *ő valóban
a 96 éves régi Corinta?*

Leonida hallgat egy sort. Most egy csöppet sem királynői, inkább fáradt
őregasszony. Aztán halkán vallani kezd:

– Tudod, kislányom, nem vagyok én olyan tudatlan, babonás, falusi vénség,
mint amilyennek néha látszom. Igaz, kevés iskolát végeztem, de Viktor
Szíriusz mellett sokat láttam, tapasztaltam. Néha jár a szám, emlegetem az.
ördögöt meg az angyalokat, a szenteket és a boszorkányokat... de bevallom
neked, bebarangoltam az egész Naprendszer, *és még egyel sem találkoztam!*
Nem hiszek bennük. Csak úgy mondogatom... hogy a gazdám nevessen.
Szeretem, ha nevet. Még ma is pontosan úgy nevet, mint húszéves korában...
De ezzel a Corintával *nem tudom, hogy vagyok.* Mert ő minden porcikájában
olyan, mint régen volt. A teste, a mozgása, a hangja... Az arcát és a nyakát
millió ránc barázdálja, alig látható, pókhálóvékony ráncok. Ki tudja, milyen
újmodi kozmetikai kezelés emlékei? ... Ilyenkor *hiszem*, hogy ő az *igazi*.
Néha meg mond valami számárságot, ami nem úgy volt... a múltkor például
azt állította, hogy együtt nyaraltunk Alicante városában. Nem szóltam egy szót
se, csak *ránéztem*, és másról kezdtem beszélni. Mert soha életemben nem
jártam Alieantéban!... És képzeld, kislányom, másnap panaszkodik nekem:
"Múlnak az évek, és az ember egyre szórakozottabb, feledékenyebb lesz.
Bizony, drága Leonidám!... Emlékszel, szívem: tegnap említettem, hogy

Alicantében együtt nyaraltunk... Nahát, akár hiszed, akár nem, éjjel eszembe jutott, hogy nem Alicantében, hanem Almeriában töltöttük azt a felejthetetlen nyarat!..." Hát igen. *Azt* a nyarat valóban Almeriában töltöttük együtt! Akkor bolondította magába Viktor Szíriuszt!...

Megszólal a kapuharang. Leonida azonnal buzgólkodni kezd.

– Itt vannak!... Megyek, fogadom őket... Szisszenve surran tokjába a tolóajtó.

A Négyek Tanácsa megbabonázva, mozdulatlanul egymás mellé sorakozott... és gyönyörködnek a látványban. Az ajtónyílás fényudvarában ott áll a szálfamagas, fehér hajú, fehér szakállú kapitány mellett egy álmos szép nő!... (Ilyen közletről még nem látták Corintát!)

Szíriusz bácsi töri meg a csendet:

– Jóholdat! Szervusztok, gyerekek!

Zengő válasz érkezik:

– Jóholdat, Szíriusz bácsi!

A kapitány most úgy viselkedik, mintha egy szépségkirálynő főudvarmestere lenne.

– Corinta, drágám, bemutatom neked legjobb barátaimat, ifjú harcostársaimat, ő a megfontolt, bölcs Pierre... Ez a piros hajú kislány a mi okos Liunánk... Ez a helyre legény Kocsis Berci, holdmérnök lesz belőle...

Pinton hirtelen előlép.

– Szíriusz bácsi, engem ne tessék bemutatni. Majd én...

– Rajta! – biztatja Szíriusz.

– Pinton Casteiro a nevem. Én és az anyukám fagyunk meg az úrben... de Szíriusz bácsi feltámasztott minket!

(Liuna később azt állította, ha kellett, megesküdött rá, hogy amikor Pinton a "megfagyunk az úrben" mondatot kiejtette, rémület villant Corinta szemében. De hamar összeszedte magát. Legelragadóbb kellékmosolyával válaszolt.)

– Casteiro... igen... Conchita Ibanez és a kislány!... Nemrég történt, ugye?... két-három éve... olvastam a magazinokban.

– Megsimogatja Pinton kócos kobakját. – Nagy tisztelője vagyok édesanyád művészetének...

– Vau! Vau!

A türelmetlen Csibész jelentkezik.

– Rendben van, ne tolakodj – nevet Szíriusz kapitány –, te is sorra kerülsz: Csibész, magyar puli!

– Gyönyörű kutyus! – lelkesedik Corinta. – Gyerekek! Olyan boldog vagyok! Legyünk jó barátok!

A javaslatot a Négyek Tanácsa háromszoros hurrával fogadja. Corinta

pedig kedveskedése cukorsüvegére ráönt még egy kanálka szirupot.

– Legszívesebben megcsókolnék most mindenkit! Liuna megragadja az alkalmat.

– Corinta néni! Tessék megengedni, hogy megcsókolhassam az arcát... mindannyiunk nevében!

(Liuna szerint most *másodszor* villant valami riadalom Corinta szemében.)

– Megengedem, gyere...

Helga asszony a kertkapuban várja a gyerekeket.

– Jóhordat, Helga néni!

– Jóhordat nektek is!... Nos, hogy sikerült az uzsonna?

Berci jelenti:

– Leonida néni tejszínhabos csokoládéja és mazsolás kuglófja a szokásos remekmű volt.

– Édesanyám nem Leonida néni csokoládéja után érdeklődött – helyesbíti Pierre a választ –, hanem a titokzatos Corinta személye érdekli.

Berci ragaszkodik jelzőjéhez.

– Corinta néni is *remekmű*! Gyönyörű, karsú, fiatalos, rugalmas! A rossz nyelvek, azaz Jónás igazgató és Leonida néni azt állítja, hogy csupa ránc a bőre. *Én* nem láttam azon egyetlen ráncot sem.

– Mert nem nézted meg közlőrl! Berci heveskedik:

– Alaposan megnéztem. Az én szemem olyan, mint a sasé! Pinton közbekotyog:

– Berci mesélte, hogy Magyarországon még szabadon élnek rétisások...

Pierre szigorúan leinti.

– Most nem a magyarországi rétisásokról, hanem Corinta ráncairól van szó! Igenis állítom, hogy Corinta arca csupa ránc!

Helga mosolyog a hevesen vitatkozókon.

– Két szögesen ellentétes állítás. Liuna, feltűnően csendes vagy. Nem vállalkoznál igazságtételre? Döntsd el, ráncos-e Corinta arca vagy nem.

Liuna egyetlen szóval válaszol: – Ráncos.

– Könnyű mondani – kiabál Berci. – Bizonyítsd be!

– Bebizonyítom.

– Talán idehozod Corintát, és megkéred, hogy nagyítóval nézegethessük a bőrét?!

Liuna nyugodtan, halkán válaszol:

– Corintát nem hozom ide, *de elhoztam a ráncait*. Megdöbbenve merednek rá. Helga asszony óvatosan megkérdezi:

– A *ráncait* mondtad!... Meg tudod magyarázni, kislányom... vagy-talán

tréfáltál?

Liuna kacag egy gyöngysornyt.

– Nem bolondultam meg, ne tessék félni. Csak az történt, hogy míg a fiúk izgatott kíváncsisággal várták a *találkozást*, én készültem is rá egy kicsit. Figyeljete, elmondom... Természetesen én is hallottam hírét a nevezetes ráncoknak. Elhatároztam, hogy olyan közlelől szemlélem meg azokat, amennyire csak lehet. Vittem magammal egy mikrokamerát, akkora az egész, mint egy dió, és egy centiméter közlelől tízszeresen nagyít... és szopogattam a számban egy lassan olvadó selyemcukorkát. Ez az utóbbi segédeszköz vált be...

Pierre felkiált:

– Sejtek valamit! Az arccsók!

– Bizony, az arccsók. Az ajkaim ragadásak lettek az olvadó cukortól. Három-négy cuppanós "puszit" adtam Corintának, a számat jól az arcához szorítottam... aztán igyekeztem eltűnni a közlelőlől. A fürdőszoba tükrében megpillantottam azokat a hajszálfinom, testszínű szálacskákat, amelyek az ő arcáról az én ajkaimra ragadtak. Ebbe a kis zsebkendőbe csavartam, hogy el ne vesszenek. Tessék, íme: a ráncok!... Óvatosan vegyétek kézbe.

Pierre nézegeti a zsákmányt.

– Összefüggő hálózat... a szál átmérője talán egyszázad milliméter...

Berci buzólkodik.

– Itt egy nagyító! Ezzel vizsgáló!... Mi a csuda lehet ez?

Helga asszony Liuna mosolygó szemeit nézi.

– Azt hiszem, ez a kislány már régen tudja.

– Tudod? – támadnak rá a fiúk. – Ha tudod, akkor miért nem mondod?

– Nem hagytok szóhoz jutni.

– Csend legyen! – vezényel Pierre.

– Liunáé a szó.

– Édesanyámmal átnéztünk néhány kozmetikával és sminkkel foglalkozó magazint. Könnyen ráakadtunk. "Baucisol" a neve. Filmgyári gépi műránc. Ezzel rűtitanak fiatalból oreget. Tubusban áruják. A gép a beállított átmérőben a kívánt testrésze nyomja. Az anyag megtapad, percek alatt megszárad, a sima bőrt összehúzza, beráncolja. Minden színben, vastagságban és minőségben kapható.

Most nem kell vezényelni a csendet. Gomolygó gondolatok némaságba burkolnak mindent.

Nagy sokára Pierre fogalmazza meg az első értelmes mondatot:

– Tehát tárgyi bizonyíték van a kezünkben, hogy a Corinta néven jelentkezett hölgy nem az, akinek kiadja magát. Nem 96 éves akadémikus tudós, *hanem ismeretlen fiatal nő* ravaszul megőregítve. S mivel kísértetiesen

hasonlít az igazi Corinta régi képeihez, valószínűleg annak unokája vagy dedunokája... bár lehet idegen hasonmás is.

Most Liuna teszi fel a legfontosabb kérdést:

– Vajon Szíriusz bácsi is rájött már erre az igazságra?

Helga asszony úgy gondolja: minden bizonytalán...

– A kapitány van olyan okos és találékony, mint mi valamennyien együtt. De ez az igazságnak csak *egyik fele*. Viktor Szíriusz talán azért játssza továbbra is az elkápráztatott, hiszékeny öregurat, hogy rájöjjön az igazság *másik felére*: kik és miért küldték a Holdra az ál-Corintát?

Berci azonnal véleményt nyilvánít:

– Hogy kik küldték, azaz inkább: *ki küldte*, arra szerintem pofonegszerű a válasz...

Pintonban a "filológus-bestia" minden pillanatban ugrásra kész:

– Miért egyszerű a pofon?

– Hohó! Erre most nem válaszolunk – rendelkezik Pierre – ; de hogy *ki küldte*, próbáld kitalálni *te!*

– Pofonegszerű! – nevet a kislány. – Minden bizonytalán az igazi öreg Corinta!

– Bravó! Látod, milyen pofonegszerű a "pofonegszerű"! De nem ilyen kézenfekvő a kérdés folytatása: *miért küldte*?

Most Liuna kezd hangosan töprengeni:

– Miért... miért?... Csak sötétben tapogatózunk... Elsősorban talán azt kellene megállapítanunk, hogy napközben mivel tölti az idejét ez a platinatündér? Hogyan viselkedik, mi érdekli?

– Leonida néni mesélte – mondja Pierre –, hogy mindenkihez kedves, kíváncsiskodik... sokszor meglepő apróságok után. Izgalomba hozzák a régi fényképek...

Berci közbeszól:

– Teszem azt a ma délutáni uzsonnán... Pierre félbeszakítja:

– Ne fáraszd magad, Vasgúró. Csibész titokban felvette az egész beszélgetést. Édesanyámnak lejátszunk... Csibész! Ide!

A műpuli udvariasan vakkant kettőt-hármat, és Pierre ölébe ugrik. És mert beszédre van állítva, szép formásan jelentkezik is.

– Pa-ran-csolj, ré-gi gaz-dám, mit csi-nál-jak?

– Leforgatjuk a délutáni felvételt. Bal fülecskédet megcsavarom... orrocskádát megnyomom... indíts!

Egy kevés "tekerceslés", és némi kattanások után megszólal Corinta hangja:

– Azt ígérted, Viktor drága, hogy nézegethetünk régi fényképeket.

– Azonnal, kedves... Pierre, fiam, húzd ki a felső fiókot, óvatosan hozd

ide...

– Várjanak egy cseppet, Viktor Szíriusz! Előbb leszedem az asztalt. Azok az ócska, poros fotók összepiszkítják a damasztabroszomat!... Köszönöm, Liunám... hagyd, kiviszem egyedül. Elmosogatok gyorsan...

– Szívesen segíték...

(Liuna konferálja az eseményeket:

– Leonida néni és én kimentünk a konyhába.)

– Eltűnt a házisárkány! Hozd, fiam, a képeket!

– Máris hozom... Tessék!

– Na nézzük... 2404...

– Nini! Itt van Corinta néni! Pont olyan, mint most!

– Nagyon udvarias vagy Pintonkám. Akkor 19 éves voltam, most sajnos

96...

– Gyönyörű szőke lány, hosszú hajjal!

– Corinta drága, a gyerek igazat mond. Gyönyörű szőke lány voltál, hosszú hajjal. Világcsoda, hogy ma is az vagy!

– Drága Viktor, legalább te vedd észre, hogy tele vagyok ráncsal! Ezt már semmiféle műtét nem tünteti el!...

(Liuna közbeszól:

– Ekkor jöttem vissza a szobába.)

– Gyere, Li, csuda érdekesek ezek a képek!

– Nekem is mutassátok!

– Mi az, kislányom? Leonida kitessekel a konyhából?

– Leonida néni rosszkedvű.

– Azt hiszem, én idegesítem az öreglányt. Pedig valaha barátnők voltunk.

Nézzétek csak: ez itt Leonida... ez én vagyok... és kettőnk között Viktor!

– Szíriusz bácsi! Ez a másik kép kit ábrázol?

– Mutasd... Ő hajdani tanárom és barátom.

– Corinta néni! Tetszett őt ismerni?

– Kit?... Juant?... Igen, persze.

– Juan del Yeso Corinta néni első férje volt. Már régen meghalt.

– Bocsánatot kérek, nem tudtam...

– Nem haragszom, kedves. Nem tudtad... Madonna mia! Mifelénk még így mondják: "Madonna mia!" Milyen iszonyú régen volt! Már több mint hetven éve!

– Tessék nézni, mit találtam!... Ez a fotó sokkal később készülhetett. Szíriusz bácsinak már őszes rajta a szakállja. Az íróasztala mellett ül és dolgozik... Nicsak! Ez az öröknaptár ma is megvan! Az írómappa is!... De ez miféle szobor?

– Egy furcsa madár.

– Nem madár, hanem pingvin.
– A pingvin is madár. Igaz, repülni nem tud, csak úszni, de azt annál jobban! A latin neve: Impennes.

(Liuna ekkor ismét közbeszól:

– Pierre, állítsd meg a lejátászt. Pierre megnyomja Csibész orrát.
– Parancsolj... megtörtént.
– Helga néni! Most tessék jól figyelni! Corinta szemmel láthatóan izgatott lett, valósággal lázba jött... Indíts, kedves Pierre!

– Igenis. Megnyomom az orrocskát!)

– Jól értettem, gyerekek? Azt mondatok: pingvin?

– Corinta néni, ha Liuna azt mondja, hogy pingvin, és tudja a latin nevét is, akkor az holtbiztosan pingvin! Tessék neki elhinni!

– Elhiszem, persze. Megnézhetem a képet? – Tessék parancsolni...

– Igen... valóban... a pingvin! A márványpingvin!

– Úgy tetszik róla beszélni, mintha ismerős lenne. Mintha már tetszett volna valahol látni.

– Igen... igen... azt hiszem, láttam! Talán... nagyon régen... Vagy nem láttam?... Honnan tudjam, hogy pont ezt láttam vagy nem láttam!... Viktor! Ez kétségbeejtő! Az ember megöregszik, és mindent elfelejt!

– Nyugodj meg, drága! Ne izgasd magad egy vacak szobor miatt. Valóban láttad. Ez az a pingvin, amely éveken át díszbe volt Juan del Yeso professzor íróasztalának. Tőle kaptam ajándékba, mielőtt utolsó közös utunkra indultunk... Azonban jobb, ha nem beszélünk róla. Látom, idegesít az emléke...

– De... de... csak beszéljünk! Majd fegyelmezem magam. Szeretek merengeni a múlton, visszagondolni a fiatalságomra... Milyen csodálatos volt az a néhány esztendő!... A lángeszű Juan del Yeso! Az ő közelében élni!... Ez a pingvin felidéz mindent... minden órát, minden percet...

– Drága Corintám, ha örömet okozok veled, szívesen neked ajándékozom.

– Mit? A képet vagy a szobrot?

Amelyiket választod. Akár mind a kettőt.

– Akkor... a kép maradjon nálad... én a szobrot kérem.

– Drágám! Máris a tiéd! Csak... csak meg kell keresni, mert nem tudom, hol van. Leonida majd megmondja.

– Nem! Nagyon kérlek, Leonidának egy szót se! Tőle ne kérdezd!

– Miért ne kérdezzem meg?

– Ne kérdezd meg! Keresd magad! Esetleg én is segítek... vagy a gyerekek, ha megkérjük őket...

– Tisztelettel jelentem, a Négyek Tanácsa boldogan segít Felforgatjuk az egész házat!

- Azt nem! Akkor Leonida észreveszi, hogy keresünk valamit.
  - Corinta néni... *kérdezhetek?*
  - Kérdezz, kislányom.
  - Corinta néni fél Leonida nénitől?
  - Félek. Leonida gyűlöl engem. Ha megtudja, hogy Viktor a pingvint nekem akarja adni, képes rá: eldugja, megsemmisíti!
  - Corinta néni egyszer már *elvett* valami nagyon értékeset Leonida nénitől?
  - Te piros hajú kislány, neked borzasztó sok eszed van!
  - Szóval... el tetszett venni.
  - *Igen... elvettem...*
  - Ezért nem üldögel Szinuszt. bácsi Palma de Mallorca mólójának moszatos kövein. Ezért nem horgászik makrélára...
- (Csibész jelenti:
– A fel-vé-tel-nek vé-ge.)

ÖTÖDIK FEJEZET

amelyben kitudódik, kik horgásznak makráidra Mallorcán

Martim Gomes, Hold Állam kormányzója videfonon hívja Helga Renard-t.

– Jóhoidat, kedves Helga! Kapcsolja be a plasztivizort, mert Nox-340-kor érdekes eseményről tudósít a Hold Híradóban a kedves Rosa Mariny. De legyenek ott a gyerekek is... tudja, a Négyek Tanácsára gondolok...

Rosa Mariny platinaszőke haja káprázatosan csillog, mosolya elbűvölő. Ott ülnek mindannyian a nagy képernyő előtt. Izgatottan várják az "érdekes eseményt". Rosa már jó tíz perce beszél, de még "semmit" nem mondott. Na talán most...

– Párizsból jelentik. Megoldódott a Világállam kulturális miniszteri tárcájának régóta húzódozó válsága. Mint ismeretes, Charles Turner úr, 100 éves korára hivatkozva, még augusztusban lemondott a kulturális minisztérium további vezetéséről, és kérte, hogy mielőbb jelöljék ki utódját. A szóba került személyek közül a neves asztrofizikus tudós: Corinta Moreno – reá jellemző őszinteséggel – így utasította vissza a felkérést: "Csöbörből vödörbe kerültök, ha a távozó százéves vénység helyébe egy kilencvenhat éves másik vénséget alkalmaztok. Keressetek egy tehetséges fiataalt!" A Világállam Sajtóközpontja ma a déli órákban jelentette, hogy az utódot megtalálták. A Világállam elnöke

felajánlotta Kocsis János professzornak, az Európai Központi Egyetem fizika tanszéke vezetőjének a kulturális miniszteri tárcát. Kocsis professzor a megbízatást elfogadta, azzal a kikötéssel, hogy diákjaihoz nem lesz hűtlen, tanszéke vezetését továbbra is ellátja. Kocsis János magyarországi születésű, 54 éves világhírű tudós...

Rosa Mariny tovább beszél, de ez a Renard-ház plasztivizornézőit már egyáltalában nem érdekli. A máskor nyugodt Pierre hatalmas ugrással Berci nyakában terem, átöleli, maga alá teperi, közben teli torokkal üvölt:

– Gratulálok, Vasgyúró! Éljen Kocsis János! Éljen az apukád!

Liuna, Pinton, Berci lelkes ordítózása, Helga néni ujjongása és Csibész éles csaholása fergeteges zsvijjá fokozódik.

Mikor aztán egy kissé magukhoz térnek, Helga Renard felteszi az ilyenkor "szokásos" kérdést:

– Örülsz neki, Kocsis Berci?

– Igen is, nem is. A Világállamnak lesz egy jó minisztere, *nekem nem lesz apám*. Eddig is ritkán láttam, de ha segíteni kellett, rá mindig számíthattunk. Ezután talán még videfonon sem hívhatom fel...

– Pedig most lenne csak igazán szükségünk a támogatására! – kesereg Pierre. – Édesapám és Perez bácsi tegnap elutaztak, valahol Afrikában "tárgyalnak"... és ebben a Corinta-ügyben Szíriusz bácsihoz mégsem fordulhatunk. Ha megtudja, hogy a múltját kurkásszuk, megharagszik ránk. Jogosan.

Liuna nagy lelki nyugalommal fogalmazza meg a legközelebbi feladatot:

– Márpedig valakinek el kell utaznia Mallorca szigetére. Csodálkozó szemek merednek rá.

– Mit beszélsz?... Pont Mallorca szigetére?... Most?... És ugyan miért?

– Serkentsétek munkára kis szürke agysejtjeiteket! A Holdon "kedves" vendégünk, egy ál-Corinta éli világát. Még nem tudjuk, mi célból játssza az öreg Corinta szerepét, de nyilván *megbízásból* teszi. Bemagolta a hajdani Szíriusz-Corinta kapcsolat minden legapróbb részletét. Alaposan kitanították. Kicsoda?... Ugyanaz, aki a Holdra küldte. Ez egyetlen ember lehet...

Pierre "leszögezi":

– Ezt már megállapítottuk: az igazi Corinta Moreno!

– Úgy van! Az igazi Corinta, az igazi öreg hölgy! *Akinek a szemébe kell néznünk!*

Berci meghökken.

– Úgy gondolod, hogy a Négyek Tanácsa utazzék Mallorcára?

– Semmiképpen sem. Corinta (az öreg) alaposan tájékozódhatott Szíriusz bácsi *mostani* életéről, mielőtt Hold Államba küldte hasonmását. Ez az ál-Corinta "mindentudásából" is kiderül. A Négyek Tanácsa és Csibész percek

alatt lebukna. Mallorca szigetére olyan férfiúnak kell utaznia, akinek nem közismertek holdbéli kapcsolatai, és tekintélyes személyiség, hogy Corinta asszony bizonyosan fogadja. Akinek kíséretében közülünk is feltűnés nélkül szerepelhetne valaki...

Pinton kimondja:

– Ne kerülgesd, mint macska a forró kását... (ezt még tavaly tanultam), bökd ki végre, hogy Kocsis János bácsira és Bercire gondolsz!

Pierre-nek alaposan lelohad a kedve.

– Kocsis János *miniszterre*? Bajos dolog... Először fel kellene hívni...

Berci mint a visszhang ismétli:

– Először fel kellene hívni... ha *mernénk*.

– Merjed! Elvégre a fia vagy!

– Igen... igen... elvégre... de 5 ma lett miniszter... alkalmatlan a pillanat... biztosan ezer dolga van... egész hadsereg titkár és titkárnő őrzi a nyugalmát...

– Szóval nem mered felhívni! Te gyáva cenk! Pinton rögvest érdeklődik:

– Li kedves, mi a cenk, és miért gyáva? A piros hajú lány szigorúan válaszol:

– Most nem érek rá veled foglalkozni, írd fel, majd elmagyarázom. Sürgősen videfonálnom kell a Világállam kulturális miniszterének!...

Kocsis miniszter íróasztalán jelez az egyik videfon.

– Miniszter urat sürgősen keresik... Kocsis János a titkárnő szavába vág:

– Senkinek nem vagyok itt. Mondja meg neki, hogy két éjszaka egyhuzamban üléseztünk... *alszom*. Kapcsolja az államtitkár úrhoz.

Á titkárnő engedelmes, gyors és pontos.

– Igenis, miniszter úr. A Hold videfonhívását az államtitkár úrhoz...

– Micsoda?... Kinek a hívását?

– A Hold hívja a miniszter urat.

– A Holdról kicsoda?

– Nem árulta el a nevét. Egy nagyon fiatal, piros hajú, csinos kislány... szeplős is...

– Kérem, azonnal kapcsolja ide!

– Igenis.

Kocsis Jánosnak egyszerre frissen cseng a hangja:

– Halló!... Halló!... Pulykatojás, te vagy az?... Lássam a képed!

Megjelenik a képernyőn Liuna mosolygó arca.

– Kézit csókolom, János bácsi...

– De szertartásos vagy... Jóholdat! Hogy vagytok?

- Köszönjük, egészséges mindenki.
- A fiam?... Hogy tanul?
- Kitűnően. Büszke lehet rá János bácsi.
- Jó hallani... Hát te?
- Köszönöm, én is megvagyok... Szívből gratulálok János bácsinak. A fiúk is...
- Nincs mihez. Újabb nagy gond a vállamon. Remélem, nem ezért hívtál fel?
- Nem, nem... Féljük János bácsi egészségét. Agyondolgozza magát. Hogy tetszik lenni?
- Kutyául, kislányom, kutyául! Most veszem át ezt a csődtömeget. Itt száz éve alig történt valami. Most felújítjuk, rekonstruáljuk, átszervezzük, átépítjük... Álmos vagyok, és fáradt. Különben semmi bajom.
- Pihennie kellene néhány napot... valami csendes helyen... mondjuk, egy szigeten...
- Nem butaság, amit mondasz. Most volna is rá időm. Tíz napig az építészek lesznek itt az urak. Megbeszéltem velük mindent. Rám itt most egy darabig semmi szükség, De nincs kedvem egyedül kóborolni a világban.
- János bácsi okos és szép felesége, a drága Erzsébet néni most hol van?
- Hol lehet egy régész? Nagyon messze. A régészek mindig nagyon messze vannak. A te drága Erzsébet nénid most éppen Karéliában túrja a földet. Öreg csontokat találtak. Söprögeti róluk a homokot... Mi újság a Holdon?
- Berciéknél, a Holdmérnöki Szakiskolában kicserélik a fűtőcsöveket. Egy hét rendkívüli szünetet kaptak. Jaj de érdekes, hogy véletlenül most Berci is ráérne! Meglátogathatná az édesapját!
- Az édesapját?... Ja, úgy... engem! Az kedves lenne...
- És együtt elutazhatnak... mondjuk, Mallorca szigetére!
- Mallorcára?... Miért éppen Mallorcára?
- Csak úgy mondtam... Szép sziget... Ilyenkor meleg, késő nyári az időjárása.
- Ott mit csinálnánk?
- Palma de Mallorca mólójának moszatos kövein üldögnének... sütné a nap... és makrélára horgásznának...
- Te pulykatozás... gyermekkoromban otthon a Rábában horgásztam utoljára.
- Palma de Mallorca kikötőjében ősszel hemzsegnek a makrélák!
- Te kislány, úgy beszélsz Mallorcáról, mintha jól ismernéd.
- Sose jártam ott, nem ismerek senkit, engem sem ismer senki. Úgy tudom, János bácsit sem ismerik ott.
- Engem? Mallorca szigetén?... Nem valószínű. Hacsak véletlenül nem

vetődik arra Párizsból valaki...

– Az nem lenne baj. Az a fő, hogy nem ismeri az öreg hölgy.

– Kicsoda? Az öreg hölgy? Miféle öreg... Ó! Tudom már, hogy kiről beszélsz!

– Akkor ne tessék kimondani a nevét!

– Te pulykatojás!... Ti még mindig az öreg hölgy ügyével bíbelődtök?

– *Bíbelődünk?*... Harcolunk, János bácsi, teljes erővel harcolunk!

– Liuna! Lehetséges, hogy titeket a legkevésbé sem érdekel az én fáradtságom, pihenésem, egészségem? Lehetséges, hogy azért kell makrélára horgásznom, mert a Négyek Tanácsa így határozott?... Válaszolj!

– Is-is, miniszter úr. János bácsit nagyon szeretjük... de a segítségére is szükségünk lenne.

Pár másodpercnyi csend után elhangzik a nagyszerű válasz:

– Jó, rendben van. Talán így *még kellemesebb* lesz ez a kis pihenés. De két feltételem nekem is van: *pulykatojás* és *Csibész*. Azaz legyen csak kéznél makrélahorgászás közben a te eleven eszed és a műpuli számítógépe is.

Másnap Liuna "megemlíti" Leonida néninek, hogy hétvégén ő és Berci Európába utazik. Kocsis miniszter vendégei lesznek.

Harmadnap a Világállam kormányának hivatalos lapjában a személyi hírek között ez a rövid közlemény jelenik meg:

"KOC SIS JÁNOS, új kulturális miniszterünk
hétvégi szabadságát családjá körében egy
horgásztanyán tölti."

Három ember ül a parti köveken, és horgászik. Tarajos hullámfiak nyaldossák a régi móló moszatos bazalttestét. Mögöttük az egykori királyi palota és a La Seo-székesegyház romjai meredeznek az ultramarinkék égboltozat felé, amelyen fehér kumuluszokat hajt a déli szél. Vijjogó sirályok cikáznak a fényben fürdő levegőben...

Palma de Mallorca hajdani belvárosát a 2421-es nagy földrengés pusztította el. Nem építették újjá. A város néhány kilométerrel arrébb költözött, Palma Nova lett a centruma. A *régi* Palma most idegenforgalmi látványosság, romváros, ahová turisták, és pusztuló kikötő, ahová a horgászat szerelmesei járnak...

A hosszú hallgatást Kocsis János töri meg:

– Van kapásod, kolyók?

Berci csak a fejét csóválja: nincs, nincs... Liuna hirtelen felujjong:

– Hopp!... Megvan!... A harmadik! Berci azonnal "közvetíti" az eseményt:
– A piros hajú hölgy már harmadik hatalmas ragadozóját ejti el. *Tizenkét* centiméteres, félelmetes mélytengeri sügére valóságos mesebeli szörnyeteg!

– A sárga irigység beszél belőled!

Berci zsinórját most valóban rángatja valami.

– Kapásom van!

– Vágj be! – vezényel Liuna.

Loccsanás. A bot vége erősen karikára hajlik.

– Megvan!

– Húha! Jókora lehet! Húz ám tisztességesen!

– Adj neki zsinórt... Fékezz!... Tartsd erősen!... Ha mutatja magát, pipáld meg!

Tanács akad bőven.

– Ez már az enyém! – jelenti ki büszkén a győztes.

Liuna csupa sporttársi igyekezet

– Szákoljak?

– Igen, de ügyesen!... Mélyebbre merítsd... úgy... Most emeld!

A hal közel félméteres. A szívárvány minden színében pompázik.

– Jaaaj mekkora!... Gyönyörű!

Berci rémülten kiabál:

– Vigyázz!... Mit csinálsz?!

Hatalmas loccsanás, és egy rabságából szabaduló, minden bizonnyal még hosszú életű, menekülő makréla bizonyítja a szákoló gyakorlatlanságát.

– Elmegy! – jajdult fel a horgász.

– Ez bizony elment – szögezi le a szák ügyetlen kezelője.

– Te... te... te...

Liuna erélyesen rászól:

– Légy szíves, ne sértegezz!... Gondolatban se!

A fiú majdnem sírva panaszkodik az apjának:

– Tetszik látni, milyen!... Csak nővel ne kezdjen az ember!...

Kocsis miniszter rábólint.

– Ez bölcs beszéd volt, Bertalan. Nos, egyelőre abba hagyhatjuk. Ez a mázlista pikkelyes azóta hírül vitte, a maga közösségébe, hogy gonosz ellenség garázdálkodik a parton. Itt egy ideig senki sem fog halat.

– Hal nincs – állapítja meg Liuna –, de a díszlet csodaszép! Igaz, miniszter úr?... És amíg a szem ellát, sehol egyetlen lélek. Vagyis a hely rendkívül alkalmas fondorlatos terveink szövögetésére.

– Tehát bevallod, hogy nem pihenni hoztál ide, hanem tervet szövögetni!

– Tudta azt János bácsi, jobban, mint én!

– Attól kezdve tudtam, hogy emlegetni kezdted az "öreg hölgyet". Hiszen

nemrég faggatott a fiam is Corinta Morenóról, aki itt lakik ezen a szigeten. Sose találkoztunk, de hallottam róla egyet-mást. *Nem* igazi nagy tudós, de roppant erőszakos öregasszony. – Ránéz a kislányra, és komolyan kérdezi: – *Ellenségünk?*

Liuna kedves fintort vág.

– Mire hazaindulunk, tudni fogjuk!...

A Hotel San Miguel recepciójában videfonon beszélget az ügyeletes titkár:

– Halló!... Halló!... Palma Novát keresem!... Halló!... Ezek már megint alusznak... Halló!... Na végre!... Kapcsolja, kérem, az Asztrofizikai Intézetet... Asztrofizikai Intézet?... Itt a Hotel San Miguel... Kérem Corinta Moreno elnök asszony titkárságát... Köszönöm... Titkárság?... Itt a Hotel San Miguel titkársága. Szállodánkban lakik a Világállam kulturális minisztere, Kocsis János úr. Az ő megbízásából érdeklődünk, hogy holnap délelőtt 11 órakor tiszteletét tehetné-e az elnök asszonynál?... Szabadságát tölti itt a kisfiával... Nem, semmi hivatalos ügy. Tisztelgő látogatás... Igen, várok... Igen, itt vagyok... igen... igen... Köszönöm, jelteni fogom...

A titkár házi vonalra kapcsol.

– A titkárság beszél. Miniszter úr?... Jelentem: Corinta Moreno elnök asszony szívesen látja miniszter urat. Holnap délelőtt fél tizenegy órakor az Asztrofizikai Intézet jachtja szállodánk kikötőjébe érkezik miniszter úrért és a kisfiáért... Igen, ismerem. Régi típusú atommeghajtású katamarán. A neve: *Pingvin*...

Baia de Palma parti vizeit sebesen hasítja a *Pingvin* katamarán. Előttük a tükörsima, sötétkék Mar Mediterraneo, mögöttük a komor Poniente-hegység... s az egészre ráborul a felhőtlen ég szemet vakító félgömbje. Nyugszékeken hevernek a kicsiny fedélzeten. A hajó két hosszú, habos hullámfarkot húz maga után.

– Egészen ügyes jószág ez a *Pingvin*. Ez Berci elismerése.

Liunának más jut az eszébe.

– *Pingvin* a fényképen Szíriusz kapitány íróasztalán, pingvinről ír a búcsúlevelében Juan del Yeso, *Pingvin* a hajó neve, amely a hajdani feleség fellegvárába szállít minket... Mindenütt pingvin!

– "A pingvinre vigyázz!" – idézi Berci a búcsúlevelé szavait. – Miért kell vigyázni a pingvinre?

Liuna megjegyzi:

– Egyre valószínűbbnek tűnik, hogy valamiféle PINGVIN áll a rejtély

középpontjában...

– Pszt! Jön egy matróz! – figyelmeztet halkan Berci. – Pompás hajócska ez a katamarán! Nemsokára meg kell érkeznünk!... Kérem, uram, ott azok a fehér házak...

– Igen, az Palma Nova. Fönt a hegycsúcson pedig az intézetünk...

Ekkor kibújik az egyik nyugágy alól Csibész. A matróznak mosolyog szeme-szája.

– Szép kutyájuk van. Erre mifelénk nagyon ritka. Ismerem a fajtáját: magyar puli. Magam is ebtenyésztő vagyok. Itt a szigeteken sok a kutyabarát... Ilyen szép, erős példányt puliban még nem láttam.

Berci úgy gondolja: ha füllentés, legyen kövér!

– Arany nyakörvet nyert a párizsi Európa-bajnokságon!

– Meg is érdemelte – lelkesedik a matróz.

– Mikor érkezünk meg... úgy értem, Palma Nova kikötőjébe? – tekergeti ügyetlenül a kérdést Liuna.

– Tizenöt perc múlva partra tesszük önöket. Hamarosan találkoznak Mamma Corintával...

Kecsesen meghajol, mint egy torreádor.

– Un buen viaje!...

Palma Nova kikötőjéből lassú "libegő" szállítja őket az Asztrofizikai Intézet palotájába. Tovaúszik alattuk a napfényben ragyogó fehér város, ezer és ezer virágoskert, citromfaligetek és a hegyre kígyózó szerpentin út.

– Mesevilágba érkezünk! – örvendezik Liuna. – Már csak a jó tündér hiányzik.

Rövidesen előkerül az is. Alig pár percet kell várakozniuk a babérfákkal szegélyezett, fehér márványterazon, amikor... *amikor betolják tolószékben Corinta Morenót*, a Spanyol Tudományos Akadémia Asztrofizikai Intézetének elnökét, ősz hajú, összezsugorodott, *látatlan* kis öregasszonyt.

(Kocsis János agyában egyszerre világosság gyullad. Igen! *Erre* emlékezett! Talán tíz éve történt: Corinta laboratóriuma kísérletezés közben felrobbant. Körülötte emberek haltak meg. Neki összeroncsolódott mindkét lába, amputálni kellett. Ezen az áron életben maradt.)

(Berci az első megrendítő pillanatok után erőt vesz magán. Kiszikkadt csontváz-rémséget lát maga előtt, aki kegyetlen, gonosz szemekkel vizslatja váratlan vendégeit.)

(Liuna, ölében Csibésszel, egy rég olvasott versre gondol. Nem emlékszik rá, ki írta, de mintha a zárószakasz ezt az asszonyt idézné:

*Megrongyolt köntösű vénséges néne
így léssen dolgoknak vége
sírok közt imbolygó nyikorgó batár
halál és halál és halál és halál...*)*

[* A vers írója a korán elhunyt dalmát költő: Latina Drvar (2350-2420). A vers címe:
Az utolsó lélegzetvétele]

Ekkor Corinta Moreno megszólal. Hangja sipít, recseg, mint egy régi fonográf...

(Bercit egyszer elvitte az édesanyja egy budapesti múzeumba, ahol azt a XIX. századi fonográfot őrizték, amellyel Kodály Zoltán – Liuna biztosan tudja, ki volt – népdalokat gyűjtött. Sipított, recsegett az ócska viaszhenger hangja.)

Ekkor Corinta Moreno megszólal:

– Üdvözlöm, miniszter úr!... Jöjjenek közelebb, nem bánom magukat. Öreg, fogatlan ragadozó vagyok, már nem tudok harapni... – Nevet hozzá, mintha csontok kopognának. – Üljenek le. Bemutatom hűséges kísérőmet, Johannes Cramer urat, aki igazgatóhelyettese ennek az intézetnek. Tíz éve tologatja a székemet. Azelőtt a vöm volt... Kocsis János meghajol.

– Mély tisztelettel üdvözlöm, asszonyom! Emlékszem a szörnyű balesetre...

Corinta folytatja a mondatot:

– ...amelynek áldozatul esett a lányom, az unokám és a két lábam. Tudja, *minden* tökéletesen egyezett, azt hittem, hogy *megoldottam* a feladatot. A következtetésem helyes volt... *egyetlen képlet híján*. Tévedtem. Megfizettem érte... De beszéljünk másról. Maga nagy szívességet tett nekem, hogy elvállalta ezt a miniszterséget. Heteken keresztül erőszakoskodtak, hogy költözsem Párizsba, a kormánypalotába. Képzelsen el engem a tolókoksimban mint kulturális minisztert! – Nevet. A csontok újból kopognak. – Maga kitűnő miniszter lesz. Nagy hírnévű tudós, fiatal, tetterős férfi.

– Egyszerű tanárember vagyok. Corinta keményen rászól:

– Ne szerénykedjék! Tudom én jól, mit ér maga. Maga meg én... Korábban kellett volna születnie, Kocsis János. *Mi ketten* magunk alá gyúrtuk volna az egész világot!... – Ismét kopognak a csontok. – Ne figyeljen rám, összevissza fecsegek mindent, örülök, hogy megismertem. Szeretném tudni, ki tisztelt meg látogatásával, a tudós vagy az államférfi?

– Egyik sem. A makrélára horgászó turista, aki örül, hogy fogadták.

– Nem hiszem! Nem hiszem!... Vallja be, maga azt akarta megtudni, hogy élek-e még. És hogy meddig élek... Igaz?

Kocsis János udvariasan "veszi a lapot".

– Legyen, bevallom. És megnyugodva távozom, mert látom, hogy

életkedve töretlen, szelleme ragyogó... De hadd pótoljam mulasztásomat: bemutatom a fiamat.

- Kocsis Berci vagyok. Corintának megenyhül a nézése.
- Szép gyerek... A kislány a testvére?
- Nem. Jó barátom leánya. Együtt nevelkednek a fiammal.
- Liuna Steff a nevem.
- Érdekes neved van.
- Édesapám osztrák, édesanyám finn.

Corinta *rávicsorit* a kislányra. Ez nála *mosoly*.

– Jó keveredés. Gyönyörű a hajad színe, gyermekein. Soha ne engedd befesteni... Ha nekem ilyen hajam lett volna!... Én fiatalkoromban spanyol fekete voltam, de platinaszőkére festettem. Van egy platinaszőke dédunokám, Párizsban él... a tíz hónapos kislánya itt nyaral nálam...

Ebben a pillanatban Csibész kiugrik Liuna öléből, és vad csaholással száguldozni kezd a teraszon. Liuna kétségbeesetten utánveti magát.

- Csibész!... Csibész! Azonnal gyere vissza!... Ide hozzám, Csibész!

Kocsis János restelkedik egy sort:

– Bocsánatot kérek... Mondtam, ugye, hogy ne hozzuk magunkkal!... Berci, segíts Liunának! Kerítsétek elő!

- Igenis... Csibész!

Corintát látszólag nem zavarja ez a közjáték.

- Tüzes kiskutya. Milyen fajta?

– Magyar terelőpuli – válaszolja Kocsis professzor –, hazámban még tenyésztik.

– Persze! Hiszen ön magyar!... Jártam Budapesten, amikor még járnunk tudtam. Kozmogónuskongresszust tartottak abban a nagyon régi, gótikus épületben a Duna partján.

– Az a Parlamentünk – tájékoztatja az elnök asszonyt a miniszter –, neogót, közel hatszáz éves. Ez volt az első műemlék-középület, amelyet elektronbesugárzású savkatalizátorral tartósítottak. Ezer év múlva is állni fog.

Liuna és Berci közben átkutatta a szomszédos termeket.

- Édesapám, nem találjuk sehol.
- Elnyelte a föld! Talán kiszökött a palotából.

Johannes Cramer ekkor szólal meg először. Magas tenor hangja van:

– Ebből a palotából nem lehet kiszökni, ötvenméteres szakadék veszi körül minden oldalról... De ne aggódjanak. Meg fog kerülni, és hazaküldjük a Hotel San Miguelba. Ugye, ott laknak?

- Köszönjük... Ott.

Corinta búcsúra nyújtja csontvázkezét.

- Sajnos vissza kell vonulnom. Az orvosom ennyit engedélyezett. A

kiskutyá miatt öt perccel túlléptük az időt.

Kocsis János szertartásosan meghajol.

– Bocsássa meg nekünk a kutya neveltlenségét. Köszönjük, hogy fogadott. Magunkkal visszük személyiségének varázsát.

Corinta még egyszer hallatja kopogó nevetését.

– Ejnye, miniszter úr! Nem elég, hogy álszerű és ködösít, még hazudós is! Személyiségem varázsa... Tudja, mikor volt a személyiségemnek varázsa? Nem! Ne válaszoljon!... No, örülök, hogy beszélgettünk. Távozzanak békével... Johannes, kérem, toljon be a szobámba...

Legalább három órája otthon vannak már szállodai lakosztályukban, de Csibész még nem adott életjelt magáról. Berci kis adó-vevőjén folyamatosan hívja:

– Csé-17 jelentkezz!... Csé-17 jelentkezz!...

Liuna megkérdezi:

– Miért hívod Csé-17-nek?

– Apa ezt a hívójelet programozta Csibészbe. Ha netán az Intézet lehallgatná beszélgetésünket, ne tudja, kik vagyunk. Csé-17 jelentkezz!... Csé-17 jelentkezz!...

Kis torz sípolás hallatszik a készülékből.

– Ez ő lesz!... Megpróbálok ráállni...

A ritmikus sípolásból szavak formálódnak, egyre tisztábban, egyre értelmesebben:

– Itt Csé... Itt Csé ti-zen-hét... Csé ti-zen-hét je-lent-ke-zem...

– Végre! Csé-17, hol vagy?

– Út-ban ha-za-fe-lé a ten-ger-par-ti sé-tá-nyon. Kö-rül-be-lül fe-le-út-ján...

– Nem tudnál jobban sietni?

– Tud-nék... de sok er-re-fe-lé a kis-ku-tya... hát-rál-tat-nak...

Berci mérgesen megrója:

– Ne törődj velük!

– Bo-csáss meg, nem le-he-tek ud-va-ri-at-lan.

Liuna nevet.

– De igenis, légy udvariatlan! Csak nem fogsz igazi kiskutyáknak udvarolni! Szedd a lábad! Siess!

– En-ge-del-mes-ke-dem: nem fo-gok ud-va-rol-ni... Sie-tek...

Simogatják, becézik a műpultit. Liuna ölbe veszi.

– Édes Csibézkém, kifáradtál? Kocsis János "helyesbíti" a kérdést:

– Csibész nem fárad ki soha. Csibész legfeljebb piszkos lett. Majd

megtisztítjuk alkohollal. Előbb azonban halljuk a beszámolóját!

Liuna intézkedik:

– Tartsd az orrocskádat... úgy... megnyomom.

– Auuuu!

– Csibész! Tudjuk, hogy nem fáj!

– Már ját-sza-ni sem sza-bad!... Hát jó, ak-kor nem auuuu!... Je-len-tem, hogy a-mi-kor meg-szök-tem, el-búj-tam az ö-reg hölgy dol-go-zó-szo-bá-já-ban, egy szé-les ke-re-vet a-lá. Ké-sőbb be-tol-ta a fér-fi a nőt, ak-kor úgy helyez-ked-tem, hogy a be-szél-ge-té-sü-ke-t fel-ve-hes-sem.

– És felvette? – kérdezi izgatottan Berci.

– Ter-mé-sze-te-sen. Csa-var-d meg a bal fü-le-met, legré-geb-bi kis-gaz-dám!

Megcsavarja... Kezdődik a lejátzás.

– Johannes... gyanakszom.

– Kire gyanakszol, Mamma?

– Mit keresett itt ez a miniszter?

– Mondta. Itt tölti a hétvégét, udvariassági látogatás.

– Johannes, te ezt elhitted neki?

– Miért hazudott volna?

– Te évről évre butább leszel!

– De Mamma!

– Ki volt ez a két gyerek?

– Az egyik az ő fia... kimondhatatlan keresztnévvel. Valami Birce vagy Brrici...

– Berci... Kocsis Berci.

– Ha tudod, mért kérdezed, Mamma?

– A másik, az a piros hajú?

– Annak tisztességes német neve volt: Steff. Az édesanyja finn.

– Liuna Steff.

– Mamma! Hát ezt is tudod?

– Mindjárt megtanulod te is, Johannes! Keresd csak meg José tegnapelőtti jelentését.

– Keresem, Mamma. Nálam rend van. Tessék.

– Olvasd!

– Igenis... "Kedves Mamma! Örömmel jelentem, hogy Corinta végre ráakadt a pingvinszoborra. Illetve csak a nyomára. Fénykép bizonyítja, hogy pár éve még Szíriusz kapitány íróasztalát díszítette. Valahol elkallódott a házban. A kapitány Corintának ajándékozta, most már csak meg kell keresni. A kutatásba a gyerekek is bekapcsolódtak..."

– Állj meg! Miféle gyerekek?

- Honnan tudjam, Mamma?
- Johannes! Hozd ide a Szíriusz-dossiét!
- Igenis, Mamma. Nálam...
- Tudom. Nálad rend van... Add a kezembe!
- Parancsolj, Mamma... de ne idegeskedj. Árt a szívednek. A doktor megmondta...
- Csönd! Tartsd a szád!
- I... igen... igenis.
- Csillag... Csillaglány eltűnése után a kapitány és bátor ifjú barátai... a Négyek Tanácsa... Itt van! Megvan!... A pokolba velük!... Olvasd, te hígagyú!
- Kő... Kocsis Berci... Li... Liuna Steff... Mamma mia! Valóban ők voltak! Itt jártak, kémkedtek!... És te szóba hoztad a párizsi Corintát!... Ezek után lehet, hogy sejtik a tervedet!
- Akkor nem lesznek hosszú életűek! Nem kímélek senkit! Már – csak egyetlen lépés választ el attól, hogy én legyek a Földkéreg Ura! A képletnek a pingvinben kell lennie!
- Elhiszem neked, Mamma. De hogy került a pingvin a Holdra?
- Johannes! Johannes! Emlékezz Juan del Yeso búcsúlevelére: "A pingvin legyen a tiéd. Nagyon vigyázz rá..."
- Azám! Ő ajándékozta Szinusznak a pingvint!... De hiszen, ha ezek hazautaznak, és megmondják, hogy a Holdon levő Corinta nem te vagy, akkor Szíriusz rájön a cselre, és nem adja neki a pingvint...
- Nem utaznak haza!
- A hotel titkára jelentette, hogy szombaton indulnak.
- Johannes! Majd te elintézed a dolgot. Megparancsolom! Elindulhatnak ...
de nem érkezhettek meg!

HATODIK FEJEZET

amelyben jelentős szerepet játszik egy gravitaxi

Berci nyújtózik egy nagyot, ásít is hozzá, majd túljátszott nemtörődomséggel kinyilatkoztatja:

– Attól tartok, veszélyben forog az életünk.

Liuna aggódik:

– És te ezt csak *így* mondod?... Egy cseppet se félsz?

– Mi, magyarok (atyám és én) nem vagyunk félős természetűek. Volt egy

népi hősünk, aki szarvánál ragadta meg a dühödt bikát.

– Költeményben könnyű hősnek lenni. De mit csinálsz akkor, ha "Mamma" Corinta netán meghív vacsorára, a teraszon terítenek, vacsora után az ötven méter magas várfalról mutogatják a gyönyörű kilátást... s közben *véletlenül* meglök valaki?... Na, mit csinálsz akkor?

– Egyszerű! Nem megyek el a vacsorára! – és jót nevet a sikerült beugratáson.

Kocsis János a fiához fordul.

– Ne humorizálj! Liunának igaza van, tartanunk kell Corinta haragjától. Ez a nő már nem teljesen épeszű: a világ leghatalmasabb asszonya akar lenni, de *mi* keresztzzük a terveit. Bizonyára megvannak a maga eszközei arra, hogy megsemmisítsen bennünket. Nem a várfalra gondolok... Apropó, várfal! Csibész, te hogy tudtál lemászni rajta?

– Se-hogy. Egy i-de-ig a ke-re-vet a-latt la-pul-tam. Majd a-mi-kor az ö-reg hölgy a há-ló-szo-bá-já-ba vo-nult, ki-lo-póz-tam a te-rasz-ra. Ott egy ha-tal-mas már-vány-vá-zá-ban búj-tam el. Ké-sőbb jött a Jo-han-nes ne-vű em-ber, két szőr-nyű vér-eb-bel. En-gem ke-res-tek. A ku-tyák ott szí-ma-tol-tak kö-rü-löt-tem...

Liuna rémüldözik:

– Szörnyű veszélyben forogtál, Csibézkém!

– Sem-mi-fé-le ve-szély-ben nem fo-rog-tam. A vér-e-bek nem ta-lál-hat-tak meg, mert ne-kem nincs ku-tya-sza-gom! Ha-ma-ro-san el-ta-ka-rod-tak. Pár perc múl-va lá-tom, hogy nyí-lik a te-rasz kor-lát-já-ba é-pí-tett a-u-to-ma-ta a-cél-aj-tó. Jön föl a li-be-gő ü-re-sen. Si-ke-rült ész-re-vét-le-nül el-búj-nom az ü-lés a-lá. Az-tán jött a sza-kács-nő, a pi-ac-ra ment vá-sá-rol-ni. Le-ho-zott!...

– Kitűnő! Csibész a központi agyát használta! – dicséri a műpult Kocsis János. – Használjuk mi is a mienket!

Liuna jelentkezik.

– Megpróbálom, János bácsi. Corinta hat órája beszélgetett velünk. Johannes Cramer azóta feltehetően mozgósította sötét erőit. Figyelnek minket, készülnek lecsapni. Lehet, hogy kapcsolatot kerestek a Holdon ügyködő ifjú Corintával is, hogy megbizonyosodjanak kilétünkről. Tudják már azt is, hogy Kocsis miniszter jóbarátja Szíriusz kapitánynak.

– Eddig helyes az okoskodás, leányom. Van valami elképzelésed arról, milyen módon tud társalogni az öreg Corinta a holdbéli Corintával?

Berci közbeszól:

– Neki nincs... de nekem van. Én ugyanis *tudom*, hogy az ál-Corintának cinkostársa van a Holdon! Az illető a Hotel Galileiben lakik. Megfigyeltük Pintonnal...

Liuna azonnal megtalálja az összefüggést:

– Ez lesz az a titokzatos "José", aki a jelentéseket küldi Corinta működéséről!

– Bravó, gyerekek!... És ezzel lezárul a kör. Berci kissé riadtan kérdezi:

– Lezárul?... Esetleg már lezárult?

– Igen – válaszol az édesapja –, esetleg már *lezárult*. Azaz lehet, hogy már figyeltetnek minket, és nem jutunk ki egykönnyen a szállóból.

– Juj de izgalmas! – borzong Liuna. – A folyosón egy mallorcai bérgyilkos leselkedik!

– Ez nem valószínű. Az elnök asszony minden bizonnyal finomabb eszközökkel dolgozik. Véres nyomot nem hagy maga után.

Berci a plasztikinók krimiműsoraiban is járatos.

– Például szerencsétlenség ér minket!... Közlekedési baleset!

– Látod, ez sokkal valószínűbb. Rögvest ki is próbáljuk!... – és a videfonon nyomkodja a hotelportás hívószámát.

Azonnal jelentkezik egy géphang:

– Recepció.

– Kocsis János vagyok. Szeretnénk a gyerekekkel kirándulni a hegyekbe. Hívjon egy megbízható gravitaxit.

– Igenis, miniszter úr. Tíz perc múlva be lehet szállni a tetőteraszon...

Ők már percek óta a tetőterasz csupa plexi várócsarnokában tartózkodnak, amikor az azúrkék égboltozaton feltűnik egy gyorsan közeledő kis piros masina.

– Az lesz a miénk! – örvendezik Berci.

Nem volt nehéz kitalálni. Rajtuk kívül nincs több utas.

– Gyönyörű kis gép! Sugárhajtású, de a fel- és leszállását gravitonok végzik. Ugye, édesapám?

– Pontos a meghatározásod. A tarragonai új GTC gyárban készülnek. Rendkívül megbízható, fürgé közlekedési eszközök.

Nyílik a gravitaxi ajtaja. Sötét bőrű, dús hajú, szakállas-bajuszos, láthatóan baszk származású pilóta köszönti őket:

– Buenos dias! Maguk hívtak gravitaxit?

– Kocsis János a nevem.

– Az, az... Kosszisz... Akkor jó, szálljanak be.

– Inkább maga szálljon ki. A pilóta csodálkozik:

– Miért szálljak ki, kérem?

– Majd megtudja. Szálljon ki! – Kocsis János erélyesen beszél.

A pilóta makacskodik.

– Nem szállók ki. Maguk szálljanak be! Kocsis miniszter hangja élesen csattan:

– Csibész! Kergesd ki a gépből! Rajta!

Csibész vad morgással, ugatással, vicsorítással a pilótafülke ajtaja előtt terem, szétveti a négy lábát, égnek mereszti a farkát, üvölni és *beszélni* kezd:

– Vau! Vau! Ta-ka-rodj ki a gép-ből!... Vau! Vau! Mars ki, mert meg-öl-lek és meg-esz-lek... Vau! Vau!

A pilóta elsápad, félelmében reszket.

– Al diablo!... Ez a kutya beszél!... Esto lo satanico! Ne engedjék ide! Kiszállók! Kiszállók!...

Mászik le a lépcsőn.

– Vigyék arrébb ezt az ördögöt!

– Ne féljen. Ha engedelmeskedik, nem bántja.

– Engedelmeskedem, kérem, tessék parancsolni, mit tegyek?

– Álljon a fal mellé, és ne mozduljon!

– I... igenis...

– Csibész! Vigyázz rá!

Csibész fontossága tudatában boldogan ugat.

– Vau! Vau!... Vi-gyá-zok rrrá!

– Átvizsgálom a gépet – mondja Kocsis János, és eltűnik a gravitaxi vezetőfülkéjében.

Berci az ugrásra kész Csibész nyakörvét fogva szemmel tartja a pilótát, aki a kevésbé félelmetes Liunát próbálja szóra bírni:

– Señorita... én jó ember vagyok... igazi jó ember... négy gyermek apja... Könyörgök, árulja el: maguk *géprablók*? Elviszik a taximat.

Eltart néhány másodpercig, amíg a kislány felfogja, mit mondott a rémült ember.

– Hallottad, Bercikém? Azt hiszi, hogy géprablók vagyunk! – A vezetőfülke ajtajához lép. – Géprabló bácsi! Talált valamit?

Kocsis János benne van a tréfában.

– Eddig semmit, géprabló kisasszony.

A pilóta hallotta a beszélgetésüket. Feljajdul:

– Ay Diós!... Mit keres a géprabló úr?... Nincs a taximban semmi!

– Nincs?!... De bizony van! *Megvan!*... Berci, Csibész, kísérvétek ide a pilótát!

– Gé... gé... géprabló úr...

– Hagyja már abba, maga szerencsétlen! Nem vagyunk géprablók, utasok vagyunk, akik megfizetik az útját! *Ha életben maradunk!*... Ide figyeljen! Nézzétek ti is!... Manipulálták a magasságmérőn! Ha a gép eléri az ezerméteres magasságot, a fémmutató rövidre zárja az ideforrasztott két kicsi

pólust. Szemmel alig láthatók... Innen hajszálvékony kábelek az utastérbe vezetnek. Ebben a kis dobozban van a robbanóanyag! ... Ezer méternél egyenesen a halálba repültünk volna!

– Nem én tettem! Nem én tettem! – üvölti kétségbeesetten a vezető.

– Senki sem vádolja azzal, hogy maga tette. Maga velünk együtt meghalt volna!

A kemény baszk koponyába lassan férkőzik be a valóság. Megérti a dolgokat... letérdel... veti a keresztetek...

– Santa Mária madre Jesu!... Ezer méter magasban meghaltam volna!... Négy gyermekem van, három lány, egy fiú... Köszönöm az életem, uram... köszönöm az életem...

Pinton lélegzet-visszafojtva hallgatja a történetet.

– Borzasztó izgalmas! Rettenetes kár, hogy nem lehettem ott!... Meséljétek tovább!

Berci a soros mesemondó.

– Édesapám és a hálálkodó pilóta, akiről most már tudtuk, hogy az előkelő Monasterio névre hallgat, ezután centiről centire átvizsgálták a gravitaxit. Mindent rendben találtak.

Liuna átveszi a mesestaféta botját.

– János bácsi akkor kikérdezte Monasteriót, hogy azon a napon milyen fuvarokat teljesített. Egyetlen fuvarja volt a reggeli órákban. Délfelé utasították, hogy vigye a gravitaxiját a központi javítóműhelybe. "Miért? Valami üzemzavara volt a gépnek?" – kérdezte János bácsi. "Nem, uram, nem volt annak semmi baja – válaszolta a vezető –, magam is csodálkoztam a parancson." Majd elmondta, hogy a szervizből egyenesen értünk küldték a Hotel San Miguel tetőteraszára. Mi következik ebből?

Pierre nem sokat töpreng.

– Az, hogy a pokolgépet a központi javítóműhelyben szerelték a taxiba.

– Mi is így gondoltuk. János bácsi még hozzá is tette: "Gyerekek, azt tanácsolom, szedjük az irhánkat, nehogy még egy orgyilkost ránk uszítsanak!" Valamennyien beszálltunk a gravitaxiba, és pontosan 35 perc múlva megérkeztünk Párizsba. Ott két napig szigorúan rejtőzködtünk. Még az orrunkat se dugtuk ki az utcára...

Berci közbeszól:

– Édesapám ezzel azt akarta elérni, hadd higgye a mallorcai gonosz Corinta, hogy gyilkos terve sikerült.

Liuna folytatja az izgalmas történetet:

– Közben János bácsi videfonon beszélt Hold Állam kormányzójával.

Martim Gomes titokban értünk küldte saját külön graviplánját. Éjszaka hagyjuk el rejtekünket, szálltunk be a gépbe, senki sem láthatott meg minket. A Holdon az elsötétített kormányzói úrkikötőbe érkeztünk, onnan Bercit, engem és Csibészt lefüggönyözött minifurgonokkal szállítottak haza. Szüleinken kívül nem tudta senki, hogy megérkeztünk. Azóta szobafogságban vagyunk, nehogy a "mi" Corintánkkal összefussunk Apa ügyesen elrejtőzött a Holdon – fejezi be Berci a mesét.

A kis Pinton érzi, hogy még nem tud mindent. Valaki vagy valami még hiányzik... Aztán rájön!

– Megvan! Tudom már!... *Monasterio bácsi!* Hol van Monasterio bácsi?

Berci válaszol:

– Amikor Párizsba érkeztünk, édesapám megmagyarázta neki, hogy most azonnal nem mehet vissza Spanyolországba. Égy ideig neki is rejtőznie kellett. Hadd higgyék a merénylők, hogy tervük sikerült, a gravitaxi a benne ülőkkel együtt elpusztult. Felajánlottuk, hogy velünk jöhet a Holdra. Rémüldözött: "Mi madre! Olyan szörnyű messze?!... Feleségem és négy gyermekem van!" Édesapám megígérte, hogy titokban felhozatja a családját is. "No, no, señor! Nem lehet! Nekem tíz kecském is van, és harminckét narancsfám. Nem hagyhatom el őket!" Hiába volt minden rábeszélés. Makacs volt, mint egy öszvér.

– Visszarepült Mallorcára?

– Nem. Belátta, hogy a biztos halálba menne. Johannes Cramer úr órák alatt megsemmisítené a nem sikerült gyilkos terv koronatanúját. Nagy keservesen megígérte, hogy Párizsban marad. Megvan a címe és a videfon hívószáma. Szent esküvéssel fogadta, hogy onnan ki nem mozdul, amíg tőlünk értesítést nem kap.

– Mikor beszéltetek vele utoljára? – kérdezi Pierre.

– Ma reggel felhívtam – mondja Liuna –, még ott csücsül a rejtekhelyén, de nagyon türelmetlen már. Hiányoznak neki a kecskéi és a gyerekei. Félek, nem tartja be a szavát.

Berci úgy véli:

– Ezzel nagy bajt okozna nekünk is, magának is. Pinton jelentkezik.

– Bocsánat, még valamit kérdeznék. Előbb mondtad, hogy édesapád ügyesen elrejtőzött a Holdon. Megmondhatod, hol tartózkodik?

– Nektek elárulhatom: ahol senki sem keresheti. Martim Gomes kormányzó bácsi vendége...

Martim Gomes szeretettel átöleli és hátba veregeti öreg barátját, Szíriusz kapitányt.

– Jó holdat, Viktor! Köszönöm, hogy hívásomra eljöttél. A gyerekek már várnak. Mind a négyen.

– Micsoda? Liuna és Berci hazaérkezett, és nem jelentkezett nálam?!... Csapdába csaltál, Martim!

A kormányzó nevet.

– Soha veszedelmesebb csapdába ne essél! Na, gyere beljebb, öreg barátom... Gyerekek! Vendéget hoztam.

A Négyek Tanácsa örömrivalgással fogadja Szíriusz kapitányt.

– Jóholdat, Szinusz bácsi! Jóholdat!

– Szervusztok! Jóholdat!...

Előkerül Kocsis miniszter is.

– Viktor!... Örülök, hogy látlak!

Szíriusz kapitány meghökken.

– Hát te is itt vagy, János?... Akkor ez komoly összeesküvés.

– Komoly bizony. És temiattad.

– Hogyhogy éniattam? – De már mosolyog a szeme. – Kezdem érteni! Ifjabb és idősebb barátaim összegyülekeztek, hogy fejemre olvassák a bűnöm, hogy megóvjanak az ördög kísértésétől, hogy helyes vágányra térítsék szenilis agyam kisiklott kerekét! – Jóízűen nevet. – Ó, kedveskéim! Végtelenül szeretlek titeket, és köszönöm a fáradozástokat, de ne aggódjatok. Vénségemre nem ment el az eszem. Nem habarodtam bele feltámadt ifjúkori szerelmembe, Corintába. Nem hülyültem meg. Tudok különbséget tenni százéves öregasszony és fiatal nő teste között, még ha tele is ragasztja az arcát műráncokkal... Igaz ugyan, hogy ez a mai holdbéli Corinta úgy hasonlít a nyolcvan év előttihez, mint tojás a tojáshoz, és igaz az is, hogy jólesik a szememnek és a szívemnek *nézni őt*, mert narancsillatú ifjúságomra emlékeztet... de higgyetek nekem: az a hajdani szenvedély, mely akkor a *legfontosabbnak* tetszett, egy bajokkal és örömökkal, sikerekkel és kudarcokkal zsúfolt hosszú élet vége felé nem több, mint egy egészséges tüsszentés. Engem *veszélytelenül szórakoztat* rájönni arra, mit keres a Holdon ez a lány, miért játszik ilyen bolondos játékot, miért tanulta meg a nagyanyjától hajdani kapcsolatunk legapróbb eseményeit... Liuna tiszteletteljes hangon kijavítja:

– Bocsánat... nem nagyanyjától, *dédanyjától*. Viktor Szíriusz rácsodálkozik a piros hajú kislányra.

– Miért mondd, hogy *dédanyjától*?

– Mert *tudom*, hogy a *dédanyja*. És tudunk mi mást is.

A kapitány már nem nevet, nem is mosolyog. Gond felhőzi a tekintetét.

– Mit tudtok még? Liuna kezdi a felsorolást:

– Tudjuk azt, hogy Corinta... az igazi öreg Corinta, ez a szörnyűségesen

gonosz, kiaszott, lábatlan csontváz, aki az egész világot gyűlöli...

Szíriusz megfêkezi a vádak áradatát:

– Állj meg!... Miért mondd, hogy lábatlan?

– Azért, mert tíz éve... Kocsis János elhallgattatja.

– Bocsáss meg, kislányom, ez így nem lesz jó. Ki kell terítenünk a kártyáinkat, és szép sorrendben be kell vallanunk mindent. Kezdje Pierre azzal, hogy Leonida néni videfonált neki az uszodába: "Nagy baj van, gyerekek, veszély fenyegeti Szíriusz kapitányt. Ma érkezik Corinta a Holdra!" No, Pierre, kezd el!

Pierre nekidurálja magát.

– Hát az úgy volt, Szíriusz bácsi, hogy Leonida néni videfonált: "Nagy baj van, gyerekek... Ma érkezik Corinta a Holdra..."

És folytatja, folytatja... Folytatja Berci, folytatja Liuna, folytatja Pinton, folytatja Kocsis János... aztán ismét Berci a soros:

– Édesapám és a hálálkodó Monasterio bácsi ezután centiről centire átvizsgálták a gravitaxit. Mindent rendben találtak.

A történet végére Liuna teszi a pontot.

– Ére valamennyien beszálltunk, és 35 perc múlva megérkeztünk Párizsba... Itt a vége, fuss el véle!

Kis csönd után Kocsis János szólal meg:

– Nem kimondottan *veszélytelen* a te "szórakozásod", Viktor. Corinta Moreno életútját erőszakos halállal elpusztult emberek sírjai szegélyezik. Ez a hatalomra törő, elvetemült asszony most talán élete "főművére": legnagyobb gonoszságára készül. Bevallom, nem tudom, csak sejttem. És azt is csak sejttem, hogy ennek a rémregénynek, tudtodon kívül, te vagy ártatlan főszereplője!

Viktor Szíriusz beleegyezően bólint.

– No jó. Akkor hát nem bohóckodom többé. – A kormányzóhoz fordul. – Kérlek, Martim, hozasd fel a páncélszoba 255-ös fiókjában őrzött hangszalagot.

– Intézkedem.

– Köszönöm. Tehát fordítsuk komolyra a szót. János, te nyilván sejtetted, hogy ez a furcsa, groteszk cselekménysor: a lány, aki fölött látszólag megállt az idő, a vénember (én), akit az első szerelem emlékével igyekeznek behálózni: nem bohókás, idilli pásztorjáték, hanem félelmetes sorstragédia. Te csak sejtetted, de én most már *tudom, hogy az...* és elmondok mindent. Bár nem kimondottan gyermekfülelnek való a történet.

Pinton, mint gyermekfül-tulajdonos, azonnal jelentkezik.

– Aino néni, Liuna anyukája arra tanított, hogy az igazság megismerését nem lehet elég korán elkezdni.

– Lenhajú Aino okos asszony, fogadj neki szót, és jól nyisd ki a fülecskédet! Nos, nagyon röviden: ifjúkoromban szerettem Corintát... szerettük egymást. Azzal hitegetett, hogy a feleségem lesz. Már a lakásunkat és az esküvőnket tervezgettük, amikor rájöttem, hogy kihasznál, rútul becsap. Csak a *tanársegédre* volt szüksége, hogy könnyebben átvergődjék. A vizsgákon, de már akkor a híres professzorra, Juan del Yesóra vadászott! Velem a csapdába kötözött *élőcsali* szerepét játszatta... A vadászat sikeres volt. Corinta Moreno és Juan del Yeso két év múlva házasságot kötött.

Liuna halkán megjegyzi:

– 2406-ban...

Szíriusz kapitány ránéz a kislányra, de nem szól egy szót sem. Folytatja a réges-régi történetet:

– Ekkor eltűntem az életükből. Édesanyámmal és Leonidával hazamentünk...

– Még ugyanabban az évben...

– Igen, még ugyanabban az évben! Elképzeltem, hogy Corinta "zseniális" önadminisztrálása és Juan mélységeket feltáró, hatalmas tudása, megfontolt óvatossága és embersége kitűnően kiegészítik majd egymást. Magamban minden jót kívántam nekik, és azt hittem: soha többé nem találkozunk.

– De nem így történt – jegyzi meg a lány –, mert három évvel később, 2409-ben...

Szíriusz megsimogatja a piros hajtincseket.

– Ó, te kis élő kalendárium!... Hát ezt is tudod?

– Tudom.

– Ennyire aggódtatok értem?

– Mert ennyire szeretjük, Szíriusz bácsi.

A kapitány köhint néhányat.

– Jó... elhiszem. De ha tudod, miért mondjam el?

– Azért csak tessék elmondani. Az hitelesebb, mint amit a lapok írtak.

– Legyen kívánságod szerint. Tehát... 2409-ben robbant a szenzációs hír: Juan del Yeso és Corinta Moreno *elvált!* A férfi szakított a múltjával. Lemondott professzori állásáról, asztrofizikai kutatómunkáját abbahagyta, elhagyta Spanyolországot. Űrhajós lett. Két hónap múlva az Admirális épületében találkoztunk. Barátsággal üdvözölt. Megkérdezte, nem dolgoznék-e mellette, örömmel mondtam igent. Aztán kicsúszott számon az otromba kérdés: "Corinta hogy van?" Elkomorult. Éreztem, hogy tapintatlan voltam. Bocsánatért dadogtam, és azt hittem, elrontottam mindent. De váratlanul kedves mosoly fénylett fel az arcán, vállamra tette a kezét, és azt mondta: "Neked jogod van megkérdezni. Elváltunk, ezt bizonyosan hallottad. Azóta férjhez is ment valami sikeres politikushoz..." "Elnézéseted..." Juan

rendületlenül mosolygott: "Nem a sikeres politikus volt a válóok. Corinta hűséges volt, *amíg érdekében állt*. Azért kellett szakítanom *vele és a múltammal*, mert nem egyezett a véleményünk az emberiség jövőjét illetően." Igen, ezt mondta szóról szóra: *az emberiség jövőjét illetően*. Akkor nem értettem...

– Mi most sem értjük – mondja Liuna –, de Szíriusz bácsi biztosan érti már.

– Igen, értem. És néhány perc múlva ti is megértitek. Liuna ajkát aggodalmas, röpke kis sóhaj hagyja el.

– Ha jaj... Mi fog történni?

– Felhozzák a páncélszobából azt a hangszalagot, amelyet Holdra költözésem napján helyeztem letétbe.

Gomes kormányzó jelzi:

– Már meg is kaptam. Tessék.

– Köszönöm... Pierre fiam, fűzd be a lejátszóba!

– Igenis.

– Folytatom... Juan nagyszerű parancsnok volt, de nem barátkozó, komor, zárkózott egyéniség. Jártuk együtt a Galaktikát. Én mint kozmobiológus (elsőtiszti rangban) igyekeztem méltó lenni hozzá. Szakmai kapcsolatunk kitűnő volt. Félszavakból értettük egymást... de Juan del Yesóhoz, az *emberhez*, – nem kerültem közelebb, így telt el egy év... Sok apró jelből arra következtettem, hogy nem Corinta hűtlensége, nem valami gyógyíthatatlan féltékenység nyomoríthatja a lelkét. Néhány elejtett megjegyzése inkább arra vallott: örül, hogy megszabadult a hozzá nem méltó asszonytól. Azt sejtettem, hogy valami súlyos, végzetes titkot hordoz magában, valaminek a tudósa, birtoklója és az ezzel járó felelősség sodorja egyre távolabb a való élettől... Pár hónappal a halála előtt megtudtam mindent...

Liuna Ismét mondja a dátumot:

– 2411-ben...

Szíriusz kapitány behunyja a szemét.

– Igen. *A rettenetes évben*, 2411-ben... Februárban levelet kaptam tőle. "Kedves fiam, Viktor! – írta. – Arra kérlek, hogy halaszthatatlanul fontos közérdekű ügyben keress fel otthonomban. Mondanivalóm van..." Először jártam nála. Puritán célszerűség jellemezte a lakását. Amikor beléptem, megölelt... igen, *megölelt!* Akkor éreztem, hogy legalább olyan jó szívvel van hozzám, mint én őhozzá. Leültetett a dolgozószobájában, és azt mondta: "Viktor! Te vagy a világon az egyetlen ember, akiben megbízom." Tiltakozni próbáltam, mondtam: túlzás, nem érdemlem meg... Leintett. "Ismerlek. Ezért úgy döntöttem, hogy rád bízom annak a titoknak a megőrzését, ami már meghaladja az én erőmet. Nem az életemről van szó, nem is a tiédről, hanem az egész emberiség létéről, megmaradásáról... Nem magyarázom tovább, saját

szemeddel fogsz mindenről meggyőződni. Vállalod?"

Pierre megkérdezi:

– Láthatlanban vállalta, Szíriusz bácsi?

– Gondolkozás nélkül vállaltam.

– Pedig arról, amit vállalt, nem tudott mást, csak annyit, hogy az egész emberiség léte forog kockán. Talán valamilyen új energia, pusztító fegyver, a Földet paradicsommá vagy pokollá változtató felfedezés... Talán milliárdok érdeke, hogy valóra váljék, és milliárdok érdeke, hogy *ne!* Ha milliárd élettellel mérem, akkor egy-két ember élete semmiség. Egy-két ember: Juan del Yeso és Viktor Szíriusz élete semmiség... Szíriusz bácsinak tudnia kellett, hogy ugyanazt a terhet veszi magára, amit Juan del Yeso már nem bír tovább cipelni.

– Tudtam.

– Tudta azt is, hogy az életébe kerülhet?

– Tudtam.

Pierre pár pillanatig maga elé réved, aztán halkán szól:

– Köszönöm...

– Mit köszönsz, fiam?

– Nem fontos... lényegtelen...

Liuna azonban szeret a dolgok végére járni.

– Majd én megmondom! Pierre köszöni a tudatot, hogy ilyen ember is van a világon, mint Viktor Szíriusz! Köszöni a példaképet. Követni fogja.

A fiú nagyon szégyelli magát.

– Ugyan már, Li! Miket beszélsz!... Inkább tessék folytatni, Szíriusz bácsi!

– Már nem sok folytatnivaló van. Bevezetett a laboratóriumba. Ott egy kis mikrofont akasztott a nyakamba. Akkor vettem észre, hogy neki is van mikrofonja. "Viktor, amit itt ma látni és hallani fogsz, az nem az enyém, nem a tiéd, hanem a jövőé, az emberiségé. Kérlek, hogy mindent mondj mikrofonba, mintha jegyzőkönyvet diktálnál. Én is ugyanúgy teszek..." És bekapcsolta a hangrögzítőt... Pierre fiam, te is kapszold be a mi lejátszónkat.

– Bekapcsoltam.

– Hallgassátok...

Elindul a gép. Kissé serceg, pattog a több mint hetvenéves felvétel, de a mondott szöveget tisztán lehet érteni...

– Hangfelvétel, készült 2411. február 17-én, Juan del Yeso kozmogónus és asztrofizikus laboratóriumában. Jelen vagyok én, Juan del Yeso, és jelen van Viktor Szíriusz, kozmobiológus, első osztályú űrhajóistiszt. Igazold, Viktor, hogy jelen Vagy.

– Igazolom, hogy én, Viktor Szíriusz, jelen vagyok Juan del Yeso parancsnokom laboratóriumában. Igazolom, hogy csak mi ketten vagyunk

jelen.

– Viktor, húzódjunk a törhetetlen plexi védőfal mögé. Innen mindent fogsz látni és hallani, de nem eshetik bajod.

– A védőfal mögött helyezkedtünk el.

– Mondd el, mit látsz a terem közepén.

– Körülbelül kétszer-két méteres alapterületű és egy méter magas betonemelvényen szabályos kocka formájú, átlátszó tartályt látok. Valószínűleg hőálló műanyagból készült. Benne színtelen folyadék, talán víz...

– Helyes, valóban víz. Tengervíz, 35 ezrelék sótartalommal. Hány liter lehet?

– Száz literre becsülöm.

– Kitűnő! Pontosan 100 liter. Mit látsz a tartály mellett?

– Fémasztalkán két kődarabot. Leírom: szabálytalan, tojásdad formájúak, férfiököl nagyságúak, az egyik szürke színű, a másik barnás. Valószínűleg bazalt vagy gránit... nem Vagyok geológus.

– Mégis helyesen válaszoltál, *kétszeresen* helyesen, mert a szürke valóban gránit, a barna pedig bazaltféséség, a neve gabbró. Mindkettő szilikátolvadék. E kőzetek alkotják a szilárd földkéreg közel 100 százalékát. Ezek itt öt-öt kilogramm súlyúak. Mit látsz még?

– Egy manipulátort. Két karja innen a védőfal mögül irányítható.

– Helyes. Most figyelj! A manipulátorral megfogom a gránitdarabot, beleteszem a tengervízbe... így... most a másik kőzetet, a gabbrót... ezt is a vízbe helyezem... Légy szíves, igazold, mit látsz.

– Igazolom, hogy a két kőzetdarab a tartályban levő tengervíz fenekén fekszik. Mivel a tengervíz kristálytisztá, a kőzetdarabok kitűnően láthatók.

– Köszönöm. Mielőtt folytatnánk a kísérletet, vedd fel ezt a nagyon sötét védőszemüveget. Én is felveszem az enyémet...

– Igazolom, hogy mindketten védőszemüveget vettünk fel. Alig látunk.

– Azonnal látni fogsz: bekapcsolok egy nagy fényerejű reflektort. Látsz már?

– Sötétén, de látok. Látom a tartályt, látom a manipulátort.

– Pontosan e kettőt kell látnod. A manipulátor másik karjának a csipeszében mit látsz?

– Egy borsónyi kis fehér golyócskát.

– Figyelj!... Mit tettem?

– A fehér golyócskát a manipulátorral a tengervízbe ejtetted.

– Most, kérlek, jól figyelj! Olyasmit fogsz látni, amit rajtam és rajtad kívül eddig csak *egyetlen* ember látott! A kis fehér golyócska héját már feloldotta a tengervíz. A benne levő egymilliomod gramm súlyú hasadóanyag most

lánreakciót indít meg. Mondd, mit látsz?

– A két kőzetdarab körül, élesen, tisztán látom, forr, gyöngyözik, bugyborékol a víz... A kövek *világítani, izzani kezdenek!* Iszonyú erejű kékes sugárzás tölti be a helyiséget, a fény a védőszemüvegen át is vakító!... A sugárzás most aranyszínűre változik!... A tartály vize örült buboréktáncot jár... de *nem gőzölög!*... Tehát lehet, hogy *hideg!*... És a kövek... a kövek egyre fogynak, egyre kisebbek lesznek!... Határozottan és jól láthatóan csökken a térfogatuk!... Már csak félakkorák, mint voltak... már csak dió nagyságúak... már csak mogyorónyiak... az arany sugárzás sötétül... bronzos lett... a kövek egyre kisebbek... két borsószem... már csak milliméternyi pontocskák... izzanak... az egyik kialszik... a másik is. Vaksötét van.

– Most várunk egy kicsit. Leveheted a szemüveget... fokozatosan kivilágítom a helyiséget... Most már egészen tisztán látunk. Igazold.

– Kifogástalanul látok.

– Mit látsz? Kérlek, mondd el.

– A tartályban kissé megemelkedett a víz szintje... és *eltűnt a két kőzetdarab!* Juan! Ez félelmetes! Ez iszonyú!... Juan! Mennyi hasadóanyagot tudsz előállítani?... Egy kilót?... Egy mázsát?... Válaszolj! Egy tonnát?

– *Korlátlan mennyiségben.*

– De hiszen akkor... ennek a találmánynak a birtokában el lehet pusztítani az egész Földet!

– A Földet nem, csak a húsz-harminc kilométer vastag szilárd kérgét.

– *Mindennel együtt, ami rajta van!*... Szörnyű!... Beszörsz egy marékkal a Hudson-öbölbe, és egész New York, húszmillió lakosával, százezer felhőkarcolójával *beleolvad* az Atlanti-óceánba!

– Igen, beleolvad, ha *beleszörök*. De nem szörök bele, se én, se te.

– És... és az a *harmadik*... aki kettőnkön kívül még látta ezt a kísérletet... alig merem kimondani... Corinta?

– Igen, Corinta a harmadik, ő beleszörná... Mint mondtam, nem egyezett a véleményünk az emberiség jövőjét illetően. Ezért váltunk el.

– Együtt dolgoztatok ezen a találmányon?

– Bizonyos fokig igen...

Én a lényeges problémákkal foglalkoztam, ő az aprómunkát végezte. De ismerte összességében az egészet, mert én, elkábított szerelmes, mindent megmagyaráztam neki... *az utolsó előtti fázisig*. A hasadóanyag alkotórészeit még elő tudja állítani, de nem tudja összetételük arányszámát. Ez egy tízjegyű szám. Variációinak tíz a negyedik az összege, azaz százmilliárd! Vagyis ha percenként egy variációt próbálna ki, éjjel-nappal, szakadatlanul, akkor is 190 ezer 476 évre volna szüksége, hogy a végére járjon...

(A hangfelvételben itt jókora szünet következik. Pierre már éppen elzárná a

gépet, amikor ismét megszólal Szíriusz kapitány hangja:)

– Ugye, Juan, miközben együtt kísérleteztetek, és te megteremtetted ezt az új csodát, mely tulajdonosa kezében a legborzasztóbb fegyverré válhat, rájöttél arra, hogy Corinta... mondjuk így: "világnézete" más, mint a tiéd.

– Igen, így történt.

– És a hasadóanyag összetételének tíz számjegyű képletét nem adtad oda neki.

– Nem, nem adtam oda.

– Követelte?

– Követelte?... Veszekedett, sírt, ordított, véresre karmolt, harapott, rúgott, kést emelt rám, bérgyilkossal fenyegetett, száz helyen feljelentett... de kibírtam. És sikerült megszabadulnom tőle. Úrhajós lettem, és a Galaktikában csönd és béke fogadott... Boldog voltam, de nem sokáig. Alig telt el egy év, összekapart magának egy úgynevezett "alkotócsoportot", és újból rám uszította az embereit. Most a férje, ez a nagyravágyó, kis agyú politikus vezeti a támadást. Ó, nem hangosan, nem durván!... Nagyon "úri" módon csinálják. Sajtóban, képernyőn, a minisztériumban, az Admiralitáson, mindenütt ott vannak a bábui, akik a fejüket csóválják, jelentéseket kérnek, atyai tanácsokkal látnak el, bíróságon perlik a tulajdonjogomat, hazafias és nemzeti érdekekre hivatkoznak... Viktor! Bevallom: *félelek*. Nem attól, hogy a kezükbe kerülök, esetleg megkínóznak vagy megölnék, hanem attól, hogy megtalálják az én kicsi, öreg édesanyámat, akit alaposan elrejtettem előlük... de lehet, hogy mégis megtalálják... és akkor, hogy megmentssem őt, mindent nekik adok!... Viktor, ettől félek...

(Kis kattanás hallatszik, itt a hangfelvétel vége.)

Liuna szólal meg:

– Szegény Juan del Yeso!... Milyen nagy tudós volt, és milyen szerencsétlen...

Martim Gomes szórakozottan firkái valamit egy papírlapra, és magában dörmög.

– Hm... hm... hát igen... határozottan világosabbak az összefüggések... de azért valamit még mindig nem értek.

– Mit nem tetszik érteni, kormányzó bácsi? – készségeskedik Liuna.

– Azt, hogy mit keres a fiatal Corinta a Holdon?

– Ó, hát természetesen a pingvint. A kormányzó felfigyel.

– Azám, a pingvin! Erről nincs valami mondanivalód, Viktor?

– Van. Abban a csomagban, amelyben a pingvin és a búcsúlevél volt (amit beszo­lgáltattam az Admiralitásnak, és ők 50 év múlva nyilvánosságra hozták), nos, abban a csomagban *volt még egy levél*, nekem címezve. Pár sor írás, mindössze. Elolvastam, és azonnal elégettem. De minden betűjére emlékszem,

így szólt: "Viktor! Nem bírom tovább! Bocsáss meg, hogy kiszállok ebből a kegyetlen játszából, és minden felelősséggel téged terhellek. Úgy döntöttem, hogy a képletet *nem semmisítem meg*. Biztonságba helyezem nálad. De úgy, hogy te sem fogod tudni, hová rejtettem. A tízjegyű számnak nem szabad megsemmisülnie! Bízom benne, hogy nálad nem keresik, s az utánunk következő nemzedék még hasznát látja." Ez minden. Itt van a történet vége...

Pinton tisztelettudóan felnyújtja a kezét, mint az iskolában szokás.

– Kormányzó bácsi, szabad valamit mondanom?

– Szabad, fiacskám.

– Ez a Juan bácsi rettenetesen nagy tudós lehetett... de biztos, hogy életében egyetlen krimit nem látott, nem olvasott. Fogalma sem volt arról, hogyan kell valamit jól elrejteni. Hiszen minden gyerek tudja már régen, hogy a képlet a pingvin hasában van.* Még külön fel is hívta rá a figyelmet: "A pingvinre vigyázz!"

[* Pinton itt a XX. századi olvasókra gondol]

HETEDIK FEJEZET

*amelyben a cselekmény kissé elkanyarodik,
de hamarosan visszatér medrébe*

Hold Állam 18-as számú kupolavárosa Pierre édesanyjának a birodalma. Közel kétszáz éve, hogy ide trópusi fafajtákat telepítettek. Ezek azóta valóságos őserdővé szaporodtak, növekedtek. Helga asszony húsz éve gazdája ennek a csodálatos arborétumnak. Több mint ezer hatalmas fa, ötezer bokor és kúszónövény, öt számjegyű mennyiségben színpompás délövi virág él itt a paradís, meleg levegőjű óriáskupola alatt. A dzsungel közepén meredező legyezőpalmák tövében meleg vizű kis tavacska árasztja kéneselehetét. Ez a mű-gyógyvíz a tanulmányi kirándulásokra ide látogató iskolás gyerekek kedvenc lubickolóhelye. Pierre gyermekkorának meseországa volt a 18-as kupolaváros, de mostanság is szívesen tölti itt szabadidejét...

Majomkenyérfa és pisztáciabokrok sűrű ágai között most is a kéneselehet felé közelít. De nincs egyedül. Vele tart hű kísérője, Pinton is. Még nem látják a vizet, de jellegzetes szaga már elárulja közelségét... és fröcskölést is hallanak.

– Pszt!... Ez ő!... Fürdik!

Megmerevednek. Löcsbölcs, pancsolás, lubickolás... nem vitás: valaki nagyon élvez a gyógyvizet!

– Lessük meg... – javasolja Pinton.

A plasztikinóban tanult indiánkúszással *zajtalanul*, az aljnövényzet takarásában *látatlanul* közelítik meg a dúsan párolgó tavat. Légygyökerek függőnye mögül kukkantanak ki... és meglátják azt, *akit keresnek!*

A kövér Péter ül nyakig a vízben!

A kövér Péter nemrégiben töltötte be huszonötödik életévét. Első portás a Hotel Galileiben.

A kövér Péter jóbarátja a Négyek Tanácsának, és hódoló tisztelője Szíriusz kapitánynak.

Mindez elegendő ok arra, hogy megijesszék őt.

Fülsiketítő üvöltéssel rontanak elő a sűrűből:

– Uííííí!... Uííííí!...

Áldozatok valóban megrémül, gumiüléséről belefordul a vízbe. Prüszkölve, krákogva kapaszkodik vissza.

– Megőrültetek?!

Pierre már nagyfiú, ő tegeződik Péterrel.

– Csak üdvözöltünk.

– Csak üdvözöltük Péter bácsit!

Ezt természetesen Pinton mondja, és még hozzáteszi:

– Harag nincs?

Péter már nevet.

– Rakoncátlan csikók vagytok!

– Tulajdonképpen mit csinálsz itt? – érdeklődik Pierre.

– Láthatod: fürdöm. Időnként kínoz a lumbágó. Szíriusz kapitány tanácsolta, hogy hetenként kétszer áztassam meg magam ebben a vízben. Megszerezte Helga Renard-tól, azaz pardon: kedves édesanyádtól az engedélyt. Szépen javulok... áldom is érte!

– Kit áldasz? Édesanyámat vagy Viktor Szíriuszt?

– Mind a kettőt!... Ti nem fürödtök?

– Tulajdonképpen nem volt szándékunkban – mondja Pierre –, de a meghívás annyira csábító, hogy már dobom is le a ruhámat!

– Én is! – csatlakozik Pinton.

Két szép formájú test: egy karcsú nagyfiú és egy vékonyka gyerek fejest ugrik a kékeszöld meleg vízbe. Letelepednek Péter mellé.

– Rég nem találkoztunk. Mit csináltok, hogy vagytok? – kérdezi a hotelportás.

Pierre "panaszkodik".

Pinton "sóhajt"... azaz ravaszul bevezetik a Berci-Liuna páros szobafogsága miatt rájuk hárult feladatot.

– Semmi érdekes... unjuk magunkat. Nálatok sok a vendég?

– Alig-alig... Néha két-három ellenőr a Földről és az a tökéletlen öreg hölgy.

– Miféle tökéletlen öreg hölgy?

– Biztosan hallottátok már híret. Szíriusz kapitány vendége. Corinta... Corinta Moreno. Azt mondják, rettenetes nagy koponya! Az első emelet kilencben lakik. Pinton azonnal közbeszól:

– Emlékszel, Pierre, ahol mi is laktunk a szüleimmal, amíg a házunk épült. Nagyon kellemes lakosztály. Három ablaka a parkra néz.

– Persze, emlékszem... Péter, miért mondod, hogy az öreg hölgy tökéletlen?

– Már hetek óta a vendégünk, de még mindig eltéved. Kétszer is láttam kijönni a tízesből.

– *A tízesből?* – ámuldozik Pierre.

– Igen, ami az ő lakosztálya mellett van. Kérdeztem: "Keres valakit?" Azt válaszolta: "Bocsánat, eltévedtem. Olyan egyformák az ajtók."

– És te elhitted, hogy eltévedt? Pinton közbekotyog:

– Miért ne hitte volna el? Igaz, Péter bácsi? Hiszen a tízes üres. Nem lakik benne senki.

A derék Péternek vele született tulajdonsága, hogy agyában a fogalmak az átlagosnál lassabban rendeződnek. Most rácsodálkozik Pintonra.

– Miért mondod, hogy üres?

– Hát nem üres?

– Nem... Theophile lakik benne.

A két fiút meglepi a közlés.

– Theophile? Az kicsoda?

– Theophile vagy ahogy röviden nevezük: Theo az új másodportás. Tudjátok, hogy Micky Szibiriában élvezte az ösztöndíj örömeit. Küldtek egy helyettest. Párizsból jött. Nagyon rendes, csendes, szorgalmas ifjú ember.

Pinton kíváncsiskodik:

– És tessék mondani, hogy került a tízesbe?

– Hogy került a tízesbe?... Még nem mondtam?

– Nem.

– Hát úgy, hogy a harmadik emeletet, ahol a személyzet lakik, felújítják. Most a másodportás lakása került sorra. Theo pár hétre a tízesbe költözött. Az egy kis egyágyas szoba.

Pierre és Pinton sokat jelentően egymásra néznek. Péter észreveszi a gúnyos pillantást, és kivételesen gyorsan reagál.

– Ne gondoljatok semmi rosszra!

– Nem gondolunk – nyugtatja meg Pierre.

– De igenis látom, hogy gondoltok! Pedig a híres tudós hölgy és Theo

között nem lehet semmiféle olyan kapcsolat!

– Milyen kapcsolat? – kérdezi Pinton.

– Te még kicsi vagy, nem értesz hozzá. *Olyan*, amilyenre Pierre gondol! Na, kimondom: érzelmi kapcsolat. Corinta Moreno 96 éves, Theophile pedig 25... Pontosan tudom, én töltöttem ki a bejelentőkártyáikat!

Pierre szigorúan megrovó arcot vág.

– Szégyelld magad, Péter, hogy *erre* gondoltál!

– Te talán nem?

– Nem bizony. Én arra gondoltam, hátha ezek ketten álnéven, álruhában jöttek ide. Cinkostársak! Kémkednek! Vagy közönséges tolvajok!

Péter megdöbben, aztán felderül az arca.

– Na nem! Az nem lehet!... Hold Államban nincsenek tolvajok. Nincs miért lopni. Mindenkinek megvan mindene... És kémkedni?... Kémkedni se lehet. A Világállamban nincsenek kémek. Az egész Föld és Hold egyetlen állam. Ahhoz, hogy kémkedjék valaki, legalább két állam szükséges, amikor is az egyik kíváncsi a másik titkaira, a másik meg az egyikére.

Pierre sajnálkozva magyarázza:

– Ó, te szegény, naiv első portás! Azt hiszed, hogy csak a Földön létezik állam és ember? A mi Galaktikánkban legalább tízmillió olyan típusú bolygó kering, mint a Föld, amelyeken az élet keletkezhetett és kifejlődhetett. És az idegen csillagrendszerekben ezermillió égitesten virulhat a miénkhez hasonló magasrendű élet! Hátha *ezek valamelyike* küldte ide, földi embernek álcázva, az ügynökeit!

Péter agya ezt már nehezen tudja befogadni.

– Azt mondd, hogy idegen lények kémei?

Pierre tiltakozik:

– Egy szóval sem állítottam! Nem szokásom vádaskodni, amíg meg nem győződöm a vád alaposágáról.

– Hogyan győződhetnék meg? Szóljak direktor Jónásnak?

– Nem, nem! Csak azt ne! Jónás bácsi telepletykálná a Holdat!... És ha mégis ártatlanok, csúnya botrány keveredne belőle.

Péter riadtan kérdezi:

– Akkor mit tanácsoltok?

– Az volna helyes, ha egy kicsit nyomoznál a kilétük után. Nagyon diszkréten, nehogy a fülükbe jusson. Mondjuk: körülnéznél a szobáikban, hátha valamilyen nyomra akadsz. Megbizonyosodnál, hogy földi emberek-e vagy idegen lények.

– Én?... Én nyomozzak a szobáikban?... De hiszen ez törvénytelen... magánlaksértés! Jaj, nem értek én ehhez! Két bal kezem és két bal lábam van! Biztosan tetten érnének!

– Légy ügyes. Olyankor csináld, amikor biztos vagy benne, hogy hosszabb ideig távol vannak.

Péter könyörgésre fogja a dolgot:

– Pierre! Pinton! Kedves barátaim!... Ti ehhez sokkal jobban értetek. Ti ebben nagymesterek vagytok. Nem segítenétek nekem?... Szépen kérek...

Pierre savanyú képet vág.

– Nem szívesen sértünk mi sem magánlakást. De a *te kedvéért*... baráti szívésségből...

Már másnap este videfonál Péter.

– Itt az alkalom! Az öreg hölgy Szíriusz kapitánnyal ma koncertre megy az Amfiteátrumba, utána a kormányzó úrnál vacsoráznak. Theophile szabadnapos, bejelentette, hogy a klubban tölti az estét. Éjfélkor jön meg, akkor kell engem leváltania.

Egy óra múlva találkoznak a hotelt körülvevő park sűrűjében.

– Pszt... itt vagyunk!

– É-én i-is... – válaszol reszketve Péter.

– Elmentek?

– Sz-Szíriusz kapitány negyedórája já-járt itt, elvitte az öreg hö-hölgyet... és Theo is lelépett már délután.

– Mi van direktor Jónással?

– Fájt a feje, gyógyszert vett be, korán lefeküdt... Én vagyok az ügyeletes.

– Akkor gyerünk! – vezényel Pierre.

Besurrannak a szállóba. A hall teljesen üres.

– Corinta Moreno az egyetlen vendégünk.

– Direktor Jónás hol lakik?

– A harmadikon.

– Nem lephet meg minket? Nem jöhet le közben?

– Ha ő egyszer elalszik, reggelig horkol – mondja Péter, és nyújtja a kulcsokat. – Tessék... Ez a kilences... ez a tízes. Én lenn maradok a recepcióban.

– Helyes – rendelkezik Pierre. – Majd mi körülnézünk odafenn!

Corinta lakosztályában hamar végeznek. Ruháit, fehérneműit példás rendben tartja. Az öltözőasztalon rengeteg krém, kenőcs, festék, púder... és (no lám!) egy kis automatikus adagolódobozból érintésre előbújó müráncok! Megtalálták a Holdra lépési engedélyét is: Corinta Moreno 96 éves asztrofizikus, mallorcai lakos nevére kiállítva. Egyéb semmi...

– Ez sovány zsákmány – kesereg Pinton.

– Itt nem is reméltem többet – nyugtatja Pierre. – Gyerünk a titokzatos Theophile úr szobájába!

Férfirendetlenség fogadja őket. Levetett ruhadarabok szerteszét hevernek. Az ágy vetetlen... férfipizsama... és női hálóköntös!

– Ez igen! – lelkesedik Pinton. – Mégis van közöttük olyan kapcsolat!

Mire Pierre titokzatosan kijelenti:

– Ne ítélkezz elhamarkodottan. Majd kiderül, *milyen* kapcsolatban vannak.

Az íróasztalon iratok.

– Itt az ő Holdra lépési engedélye is... Theophile Andre, 25 éves, nőtlen, vendéglátóipari szakmunkás, lakása Párizs...

Pierre kinyitogat minden ajtót, kihúzza minden fiókot.

– Nicsak! Itt egy fénykép!... Corinta és egy férfi! Pinton csodálkozik:

– Nézd! Corinta milyen fiatal! Milyen szép!

– *Ez a mi Corintánk igazi arca. De ez a férfi...* mintha már láttam volna valahol... Megesküszöm, hogy így állt akkor is Corinta mellett!

– Mutasd csak... Jóképű ember. – Hirtelen előnti őt a felismerés izgalma. – Megvan! Megvan!... Ez az alak... ezzel az alakkal együtt utazott Corinta a Holdra! Együtt szálltak ki! Láttuk a televízióban.

Pierre is ráismer.

– Igazad van! A Lunabusz Képszolgálat műsorában láttuk. Elegáns, kreol bőrű férfi. Akkor azt hittük, hogy futó úti ismeretség. Most viszont tudjuk, hogy...

Pinton rávágja:

– *Cinkostársak!*

Pierre jóváhagyja:

– Igen. Minden bizonnyal cinkostársak is... De keressünk csak tovább!

Gondos kutatásuknak meglett a jutalma. Pierre a fürdőszobában, a lepedők és köpenyek mögött talál egy kis "félredobott" bőrtáskát. Alig nagyobb, mint egy közepes méretű könyv. De olyan súlyos, mintha tömör ólom lenne. Amint felemeli, látja, hogy alatta papírboríték lapul. Előbb azt vizsgálja meg. Két személyazonossági könyvecske van benne.

– Pinton! Ide süss!

Az első oldalon Corinta fényképe és a neve: Corinta Dreux, 22 éves, foglalkozása: színésznő. Férjzett. Férje neve: José Arconada... Van egy tíz hónapos kislánya, neve: Corinta.

– Végre! Ez értékes zsákmány!... Nézzük a másikat!

Amint kinyitják, a lunabusz utasának fotója néz velük farkasszemet, azaz Theophile. Igazi neve: *José Arconada*, 25 éves, foglalkozása: egyetemi adjunktus. *Nős*. Felesége neve: Corinta Dreux.

Pierre elméláz:

– Dreux... Dreux... tehát így hívták Corinta Moreno unokájának a férjét, a mi Corintánk apját...

Aztán kóstolhatja a *másik* nevet:

– José... José Arconada... *José... José!* Ebben az ügyben már szerepelt egy José. Ki mondta azt, hogy *José?*!

Pinton szerényen megjegyzi:

– Én emlékszem egy Joséra. Kocsis János bácsi mesélte, hogy az öreg Corinta Mallorca szigetén emlegetett valami... Nem! Nem így volt!... Abban a beszélgetésben, amit Csibész hangszalagra vett, mondta Corinta annak a Johannes nevű embernek, aki tologatja őt, hogy "José jelentette a Holdról"...

Pierre megöleli Pintont.

– Pintonkám! Micsoda memóriád van! Zseni vagy! Csodálatos vagy!... *José jelentette a Holdról!*... Igen! Ez az! José jelentette a Holdról!... Azonnal beszélnem kell Robertóval!... Hívd a házi vonalon a recepciót, Pétert!

Pinton fürgén teljesíti a parancsot.

– Péter bácsi? Adom Pierre-t. Péter ijedten kérdezi:

– Csak nincs valami baj?

– Nincs. Ne reszless! Minden a legnagyobb rendben van. Ők ártatlanok... majd beszámolok róla. De most *azonnal* hívd fel videfonon Roberto Namorát a Híradástechnikai Intézetben... Igen, most *azonnal!*

Péter rémülődzik:

– Hogy képezed?... Éjszaka van... Alszik! Nem érne rá reggel?

– Nem! Reggel már késő! Élet-halál függ tőle! Most azonnal kell hívnod!

– Értem... élet-halál. És ha jelentkezik, mit tegyek?

– Kapcsold ide a tízesbe.

– Igen... igenis... megpróbálom.

Lassan múlnak a percek... három... négy... öt... még semmi. Biztosan ez a mafla Péter ügyetlenkedik... Na most... hét... nyolc... kilenc...

Megszólal a videfon hívójele.

– Itt Pierre. Álmos hang válaszol:

– Itt Roberto. Csak nem történt valami baj, hogy ilyenkor hívsz? Kapcsolj képre!

Mindketten képre kapcsolnak. Roberto kócos, és nagyokat ásít, Pierre szeme izgatottan csillog.

– Nem történt *semmi rossz*, de szükségem van rád! Azonnal! Nagyon fontos!

– Hol vagy?

– A Galilei Szállóban, első emelet tíz. Kérlek, azonnal jöjj ide!

– Ezt komolyan kívánod?

- A legkomolyabban!... Szíriusz bácsi érdekében!
- Szóval megint nyakig vagytok valamilyen *ügyben!*
- Nem nyakig. Már ellepett! Siess!... És még valami! Légy szíves, hozz magaddal egy 3/1-es lencsemikrofont, a szükséges erősítővel.
- Jó, igyekszem. Félóra múlva ott vagyok...

Eltelt a félóra. Ülnek a tízes szoba kényelmetlen, álvadász stílusú, faragott karosszékeiben.

– Nos, halljuk – szólal meg Roberto –, miért hívtatok?

Pierre előmutatja az ólomsúlyú kis börtáskát.

– Ezért.

Roberto kézbe veszi... csodálkozik... a csodálkozásból döbbenet lesz.

– Hol szerezted?

– Helyesen kérdeztél, valóban *szereztem*, azaz törvénytelenül jutottam hozzá... itt, ebben a szobában.

Roberto Namora lefejtí a készülék börtokját. Remekbe készült kis adó-vevő kerül napvilágra. (A *napvilágra kerül* kifejezés csak a Földön és csak nappal helyes. Jelen esetben a Holdon vagyunk és éjszaka. Nox-időszak van, és már jól benne járunk az estéknként kötelező elsötétítésben. A Hotel Galileiben éjjel a falak világítanak, sugározzák a szükséges fény mennyiséget. Helyesen tehát így lenne: kerül *falifényre*.) A kis szerkezet különbözik minden eddig ismert típustól.

– Láttál már ilyet, Roberto?

– Láttam. UIS-sugárzó. Zseniális új találmány, még csak néhány mintapéldány készült el belőle. Én is kaptam egyet. A Világállam Interplanetáris Kutatóintézetével köt bennünket össze. Láthatatlan ultraibolya fényhullámokkal működik. Képet és hangot sugároz, lézerszerű szoros irányításban. A kibocsátott 0,2 mm átmérőjű adósugár, megtéve a Föld-Hold távolságot, 500 mm átmérőjűvé tágul. Ekkora területű körön belül vehető. Természetesen csak ha *rálátásban* van. Az adó érzékeli a két égitest elmozdulását irányát és mennyiségét. Automatikusan korrigálja, vagyis az adóállomás a vevőt sugaraival valósággal fogva tartja. Az UIS-sugárzók adását idegen személy nem hallgathatja le... *gyakorlatilag*.

Pinton azonnal megkérdezi:

– Tessék megmondani, Roberto bácsi, mit jelent a *gyakorlatilag* kifejezés? Gyakorlatilag *nem*, elméletileg *igen*?

– Pontosan eltaláltad! Lehallgatható, s a hordozott képe "lenézhető" az UIS-sugárzóknak, – ha egy olyan vevőkészüléket, mint ez, a sugár útjában bárhol elhelyezünk. A sugár azonban láthatatlan... Tudjátok, hogy ennek a

vevőnek hol van az adóállomása?

– Tudjuk. Mallorca szigetén, Palma Nova városában, az Asztrófizikai Intézet székházában.

– Akkor kössétek össze képzeletben a székházat a Hotel Galileivel. Ezen a körülbelül 400 ezer kilométer hosszú és az űrön áthaladó egyenesen mindenütt lehallgatható és látható az adás, ha *tudod*, hol van a sugár, ha oda tudod *vinni* a vevőt, és *követni* tudod a Föld-Hold forgások és keringések okozta sugárelmozdulásokat, a Galaktika és a többi csillagrendszerek helyváltoztatásáról nem is szólva.

Pierre-nek végszóra kész a válasza:

– Mivel nem tudom, hol a sugár, nem tudom odavinni a vevőt, nem tudom követni a forgások és keringések okozta elmozdulásokat: *nem tudom* lehallgatni az UIS-adást. De ha *te* voltál szíves, és hoztál egy 3/1-es lencsemikrofont, hozzá az erősítőjét, és azt elrejtjük *ebben a szobában*, akkor e félezer éves ósdi híradástechnikai eszközök segítségével mégiscsak hallani fogjuk, mit beszélgetnek az UIS-sugárzó egyik végén.

Roberto Namora összevonja a szemöldökét.

– Nem nyújtok segítséget ahhoz, hogy idegen emberek magánéletébe kíváncsian beleturkáljatok.

– Ezt tudom és helyeslem. Ilyesmit nem is kérnék tőled. Most sajnós nincs arra időnk, hogy elmondjam neked részletesen a dolgok állását elejétől a mai napig, mert (mint Péter mondja) *magánlakot sértve*, illegálisan tartózkodunk ebben a helyiségben. Lakója nemsokára hazajön, tetten érhet minket. Ezért csak egyetlen rövid részletet mondok el neked abból a tömény gonoszságból, amire rájöttünk, ami ellen harcolunk. öt napja történt, hogy Mallorca szigetén Kocsis János miniszter kirándulni vágyott a hegyekbe, s ezért gravitaxit kért a hotelportástól. A jármű hamarosan megérkezett, hogy felvegye utasait: Kocsis minisztert, Berci fiát és Liuna Steffet. A gravitaxiban időzített pokolgép volt elrejtve, úgy beállítva, hogy ezer méter magasságban robbanjon! Ezt a gravitaxit az UIS-sugárzó adóállomásának "köztisztelőben álló" tulajdonosnője küldte...

Roberto rémülten kérdezi:

– És Kocsis professzor, Berci, Liuna?...

– Öt nap óta semmi hír róluk. eltűntek. Feltételezik, hogy a Cord de Poniente valamelyik mély szakadékában élettelenül fekszenek. Állítólag keresik őket. de nem találják...

Roberto felháborodva kérdőre vonja a fiút:

– És ezt te csak így, szinte mosolyogva mondod?!... Kocsis professzor!... Berci!... És az a nagyszerű kislány!...

– Nyugodj meg. Azt mondtam: *feltételezik*... nem *mi*, hanem *ők*! Az

orgyilkosság értelmi szerzője, Corinta Moreno úgy tudja, hogy valamennyien elpusztultak! Rajta kívül aggódik még a Hotel San Miguel igazgatója, akinek bizonyára jelentették már, hogy Kocsis miniszter és gyerekek a hegyekbe tett kirándulásról nem tértek vissza. Aggódik a Mallorcai Fuvarozási Vállalat eltűnt értékes gravitaxija miatt. Aggódik Monasterio pilóta felesége, 3 lánya, 1 fia, 10 kecskéje és 32 narancsfája, mert nem jött haza a "padre". Lehet, hogy pár nap múlva, ha kipattan a szenzáció, aggódni fog értük az egész világ... csak mi nem, mert mi tudjuk, hogy kutyabajuk. Itt vannak a Holdon, gondosan elbújtatva... Nos, adod a 3/1-es lencsemikrofont?

Roberto egyszerre csupa buzgalom.

– De adom ám! öt perc alatt felszerelem! Majd nálunk, a Hírközben rendezzük be a vevőt, és állandó inspekciót tartunk, hogy egyetlen szavát se veszítsük el a "köztiszteletben álló" tudós orgyilkos hölgynek!

– Nagyszerű! A tétlen szobafogságra ítélt Bercit és Liunát titokban átszállítjuk hozzád. Ők lesznek az állandó megfigyelők...

Martim Gomes vacsoráján már az utolsó fogást kínálják. A menü mangólevessel kezdődött, utána narancssal töltött jércét tálaltak, befejezésül ananászkrémet tejszínhabbal. A társalgás élvezetesen élénk volt. A kormányzó híres magyar tokaji bora (Kocsis János ajándéka) egy kicsit már a fejekbe szállt...

Mindössze négyen ülik körül a kerek ebédlőasztalt, amely ezüsttel és meissenai porcelánnal van terítve. A kormányzó jobbján Szíriusz kapitány, balján az ál-Corinta Moreno, míg szemben vele a kormányzóné foglal helyet. A felszolgálást két udvarias pincér varázslatos gyorsasággal végzi. Az ételeket-italokat természetesen Ottó Steff Központi Konyhája szolgáltatta.

A kedves, bőbeszédő kormányzóné viszi a szót:

– Bevallom, drága Corintám, hogy *rettenetesen* irigyellek! Csodálatos életed lehetett! Izgalommal, harcokkal, sikerekkel teli. A Világállam fényes fővárosában éltél, hódolók vettek körül... Ne! Ne tiltakozz! Hiszen még ma is gyönyörű vagy! Kilencvenhat évesen!... Én a magam hetven évével öregasszony vagyok melletted!

Corinta mégis ellentmond:

– Rajtam talán csak több a festék, a kozmetikum és a reparáció, de az igazán fiatal te vagy, Izabell drágám!... Ó, ha én még egyszer fiatal lehetnék!...

– Mit csinálnál *másképp*? – kérdezi Szíriusz kapitány.

– Mit?... Talán jobban felkészülnék a házasságaimra. Az első férjem, szegény Juan, forrófejű, hirtelen haragú, könnyen befolyásolható ember volt.

Csodálatos tudós, de kiismerhetetlen egyéniség. Becsületes, puritán, de makacs... Nem a saját karrierjét, nem is az enyémet építette! A *közösség*, az *emberiség*, ez volt a vesszőparipája...

(A jól informált kormányzóné most azt gondolja: ezt a "mocskos" szöveget alaposan betanulta a nő!) A kormányzó mosolyog.

– Ennél szebbet aligha mondhatott volna Juan del Yesóról. Corinta azonnal korrigálja előbbi elszólását. Egy kibuggyanó könnycseppet töröl le az arcáról.

– Nagyon szerettem... Én voltam a hibás, hogy elromlott a házasságunk...

A kormányzóné kedvesen érdeklődik:

– No és a második férjed?

Corinta sóhajt:

– Ő... önző volt és felszínes. Régi francia arisztokratacsalád leszármazottja: Saint-Pool márkí... Nem lehetett vele élni! Pedig gyermekünk is született... Három év múlva mégis, elváltunk. Visszavonultam Mallorcára. A tudománynak éltem, és a kislányomnak...

– Világhírű tudós lettél, drágám! Spanyolország büszkesége!...

– Igen... Mallorcán szeretnek az emberek.

Most, hogy Mallorca szóba került, a kormányzó elérkezettnek véli a pillanatot...

– Mallorca!... Azám!... Ma egy bizalmas érdeklődés érkezett a Világállam kormányától, Palma Novát említik benne. Ön, elnök asszony, bizonyára tudja, hogy Palma Novának van-e valami köze Palma de Mallorcához...

Corinta készségesen válaszol:

– Hogyne! A 2421-es nagy földrengés romba döntötte Palma de Mallorcát. Nem építették újjá. A közeli Palma Nova lett a sziget új fővárosa. Ide költöztek a közintézmények, a hivatalok. Itt létesítette a Spanyol Tudományos Akadémia modern Asztrofizikai Intézetét, amelynek elnöke vagyok... Negyedmillió lakosa van ennek a szép kis városnak.

A kormányzóné "kíváncsisága" kielégíthetetlen. Most a férjéhez fordul.

– Martim, milyen bizalmas értesítést kaptál? Elárulhatod?

– Igen, miért ne. Annál is inkább, mert ezzel kapcsolatban kérni szeretnék valamit kedves vendégüinktől.

– Örömmel állok rendelkezésére, kormányzó úr. Miről van szó?

– Nem *miről*... *kiről*. Egy közös barátunkról, Kocsis Jánosról.

Corinta szemében kis riadtság villan, de gyorsan uralkodik magán.

– Kocsis professzorról, az új kulturális miniszterről? Mi történt, vele?

A kormányzó nyomatékos lassúsággal válaszol:

– Reméljük, semmi rossz. A minisztériuma érdeklődött, nem tudunk-e hollétéről. Ugyanis gyakran jár a Holdra. Itt nevelkedik a fia...

Corinta aggódó arccal figyel.

– A kis Berci. Ismerem.

– Igen, a Berci fiú. Okos, talpraesett gyerek... Nos, a minisztérium azt állítja, hogy Kocsis barátom a fiával és Liuna Steff-fel a múlt héten Mallorca szigetére utazott hétvégi pihenőre. Beszéltek a szállodával, ahol laktak, azok úgy informálták őket: már ötödik napja, hogy gravitaxival kirándulni mentek a hegyekbe. Azóta nem tudnak róluk...

Corinta arca a műráncok alatt szürkévé fakul.

– Hogy tetszik mondani... Kocsis professzor... és Berci... és a kedves Liuna... Mallorca szigetére utaztak... és ott eltűntek?

Martim Gomes kijavítja:

– Nem azt mondtam, hogy Mallorcán tűntek el, hanem hogy Mallorcáról gravitaxival elindultak, és azóta nem tud róluk senki.

Corintának a hangja most idegenszerűen kemény:

– Nem keresték őket?

– Talán... érdeklődtek itt-ott, de szervezett keresés még nem volt. Éppen *erre* akarom önt megkérni, elnök asszony. Bizonyára ismeri a Palma Nova-i illetékes hatóságokat, a rendfenntartókat, a sziget kormánybiztosát. Az ön tekintélye...

– Nem kell folytatnia, kormányzó úr. Ugyanis én vagyok a sziget kormánybiztosa is... – Csodálatos gyorsan vált a hangja. Már ismét a 96 esztendő Corinta beszél:

– Viktor drágám, későre jár, túl sokáig terhére voltunk a kormányzó úréknak. Ne tartóztass, kedves Izabell... köszönjük a vendéglátást, elmegyünk. Kocsis miniszter ügyében azonnal intézkedni akarok. Most rögtön felhívom a mallorcai rendfenntartók parancsnokát!

Elmentek. Távozásuk után nyílik a kormányzó dolgozószobájába vezető ajtó. Belép Kocsis János, aki látta és hallotta az egészet. Rejtett színes kamera közvetítette a képet és a vacsoraasztal virágdíszébe bújtatott minimikrofon a hangot.

– Gyere, gyere, János! Halljuk, hogy tetszett a mi kis amatőr színjátszásunk? – fogadja őt a kormányzó.

– Milyen voltam? – kérdezi a kormányzóné. – Elég undokul kíváncsi?

Kocsis mélyen meghajol.

– Elragadó! Meggyőző!

– Mi a véleményed *erről* a Corintáról?

Kocsis elgondolkozik.

– Biztos, hogy nem tudott az ellenünk forralt merényletről. Olyan rémült és kétségbeesett volt az arca, annyira meglepte a dolog, hogy kiesett a

szerepéből. Valóságos gyereklány lett. "Hogy tetszik mondani?"... ezt dadogta.

A kormányzó hozzáteszi:

– És akkor a rekedt, öreg hangja is erőteljessé, világossá változott.

Kocsis hallgat egy sort, aztán töprengve azt mondja:

– De szeretném tudni, hogy az a mallorcai gonosz öregasszony *mivel* tudta rávenni ezt a kedves, fiatal nőt, hogy eljåtssza ezt a becestelen, buta szerepet?!...

A Négyek Tanácsa teljes létszámban együtt van már a Híradástechnikai Intézet kísérleti termében, ahol Roberto felszerelte a Hotel Galileiben elrejtett 3/1-es minimikrofon vevőjét.

Péter videfonál:

– Hazaérkezett Corinta Moreno asszony.

– Köszönjük.

Azonnal felhívják a kormányzói palotát. Pierre tájékoztatja János bácsit a Hotel Galileiben végzett "törvénytelen" házkutatás szenzációs eredményéről. Viszonzásul Kocsis János elmeséli a vacsora eseményeit.

– Meggyőződésünk, hogy a holdbéli Corinta nem tudott dédanyja megkísérelt merényletéről. Berci fiam! Most legyetek nagyon éberek!

Corinta most találkozni fog a férjével, és amint tehetik, azonnal felhívják a "dédikét"... Közbeszól Liuna:

– Roberto már kiszámította, hogy körülbelül egy óra múlva, azaz pontosan Nox-131 óra 17 perckor kerülünk Mallorca szigetével *rálátásba*. Már előkészítettük a hangrögzítő berendezést is. Természetesen felvesszük az egész Csé-Csé-Csét!

– Mi az a Csé-Csé-Csé?

– Berci találta ki: Csalfá Családi Csevegés!

Elérkezett a pillanat. Berci hangosan számol:

– Nox-131 óra... 20 perc... 19... 18... 17...

Nem történik semmi.

– Mi az? Késik a dédike?... – Tovább számol: – 12... 11... 10... 9... 8...

Sípolás hallatszik a hangszóróból.

– Itt vannak – súgja izgatottan Berci –, indítsd a hangrögzítőt!

– Beszélhetsz hangosan – nevet Roberto –, ők nem hallanak minket, csak mi őket.

(A fiatal Corinta hangját közvetíti a lencsemikrofon.)

– Dédike! Kezét csókolom. Mi vagyunk: én és José. (Az öreg Corinta kegyetlenül rikácsol:)

– Nem tudsz rendesen bejelentkezni?! Mi az, hogy *én* vagyok...

– De dédike...

– Jól van, hagyjuk. Megvan végre az az átkozott pingvin?

– Nincs... Szíriusz kapitány keresi.

– Kapcsolj képre, hadd lássalak!... Hogy nézel ki? Sápadt vagy, és karikás a szemed. Ennyire nem kell eltúlozni az öregséget! Megparancsoltam, hogy mindig szép és kívánatos légy!... Mitől vagy ilyen feldúlt?

– Dédike! Ma megtudtam valamit!

– Beszélj!

– Ismered Kocsis Jánost, az új kulturális minisztert?

– Hogy ismerem-e? Miért kérded?

– Gomes kormányzó mondta, hogy a fiával és egy holdbéli kislánnyal Mallorcán töltötte a hétvégét...

(Súlyos, kemény válasz érkezik. Egyetlen szó:)

– *Tudom.*

– Dédike! Tudod azt is, hogy Kocsis professzor jó barátja Szíriusz kapitánynak?

– *Tudom!*

– Ha véletlenül meglát téged, ha netán találkoztok, megtudja, hogy te vagy az igazi Corinta, nem én...

– Már találkoztunk. Tudja.

– Tudja?... Mi lesz, ha elmondja Szíriusz kapitánynak? Ha hazajön...

– *Nem megy haza.*

– Dédike! Miért mondd, hogy nem jön haza?!... Talán hallottad te is, hogy eltűnt, hogy keresik...

– Nem megy haza. Baleset érte őket. Lezuhant a gravitaxi.

– Jaj!... Szörnyűség!

– Ne hisztériázz! Mások is jártak már szerencsétlenül. Például az anyád és a nagyanyád!

– Dédike... megtalálták őket?

– Nem. Egy szakadékban fekszenek összeroncsolva, holtan!

(Most idegen férfihang szól közbe:)

– Mamma, kérem, legyen óvatos...

– Ne szólj közbe, Johannes! Miért legyek óvatos? Ki mer reám kezét emelni?! Ki meri azt állítani, hogy *én* tettem el őket láb alól?! Különben is te intézted az ügyet!

– Mamma, maga parancsolta.

– Ha gyáva sakál vagy, mért engedelmeskedtél?...

– Dédike!... Jaj!... Te tudtad ...*te* akartad...

(Most új hang szólal meg: lágy lírai tenor, de felháborodásában, rémületében meg-megcsuklik:)

– Gyilkos, gonosz öregasszony!... Végeztünk!... Nem csináljuk tovább!... Nem leszünk a cinkostársai!... Becsapott! Hazudott!... Azt mondta, hogy csak tréfa... kis bolondos játék... a végén mindent bevallhatunk Szíriusz kapitánynak, és nevetni fogunk...

– Fogd be a szád, José! *Én parancsolok!* Kocsis Jánost és a két kölyköt eltávolítottam, mert az utamba álltak! José! Corinta! Ne feledjétek, nem babra megy a játék! A pingvin, a benne elrejtett képlettel *kell!* *Minden áron kell!*... Figyelmeztetek! A *legkisebb* Corinta, a ti gyereketek, aki olyan kedvesen tudja már gügyögni: mam-ma, *itt van nálam!* Ha nem engedelmeskedtek, egy napon közel talál menni a nagy terasz széléhez, a libegő végállomásához, *ahol nincs korlát*, és véletlenül nyitva marad az ajtó... és ötven méter a szakadék... és beleszédülhet!

– Jaj! Dédike! Ne! Ne!... Mindent megteszünk!

– Mondja José is! Halljam!

– Mindent... megteszünk...

– Akkor most megparancsolom: vége mindenféle kíméletnek! Vége a finomkodásnak! Ha az a hülye vénember nem emlékszik, hová tette a pingvint, vegyétek elő Leonidát! Neki tudnia kell, hol van! Ne kíméljétek! Szorongassátok meg a nyakát! Fenyegessétek, hogy megölik őt is, Szíriusz kapitányt is! Raboljatok! Gyilkoljatok!...

(Már olyan rekedten üvölt, hogy alig lehet érteni.)

– Jól van, dédike... jól van! Megteszünk mindent!... Rabolni fogunk! Gyilkolni fogunk...

(Kattan a készülék. Vége.)

Másnap délelőtt a Központi Híradástechnikai Intézetben lehallgatják a beszélgetést. Ott van a kormányzó, Kocsis miniszter, Szíriusz kapitány és a Négyek Tanácsa teljes létszámban. Amikor a végéhez érnek, a borzalom csendje üli meg lelküket. Majd nagy sokára megszólal Roberto Namora:

– Kedves öreg néni... mi?

Kocsis János megöleli a fiatal rádióosztót.

– Köszönjük, Roberto. Nagy szolgálatot tettél nekünk.

– Kötelességem, miniszter úr...

– Állj! Egyszer már megegyeztünk, hogy *János bácsi!*

– Parancsára, miniszter úr! Tehát: kötelességem, János bácsi. Továbbra is figyelni fogom a hölgyet. Rajongok az ilyen kedves, szelíd vénasszonyokért...

Pinton kíváncsiskodik:

- Most mit fogunk tenni? Liuna kész a válasszal:
- Azt hiszem, segíteni fogunk ennek a szegény kis Corintának, hogy gyilkosság nélkül minél hamarabb elrabolhassa a pingvint...

NYOLCADIK FEJEZET

amelyben mindkét egér gyanútlanul beszél a csapdába

Szíriusz kapitány csodálkozva néz Liunára.

- Nocsak! Mit forgatsz a fejedben? Liuna Steff komolyan válaszol:
- Szíriusz bácsi, én *láttam* azt az asszonyt! Láttam a szemét. Gyűlölet sugárzott belőle. Gyűlöli az egész világot, de legjobban a saját családját. Már csak egyetlen lépés választotta el attól, hogy a földkéreg ura legyen... ezt a lépést azonban nem sikerült megtennie. Nem állítom, hogy beleőrült (mert félelmetesen épeszű maradt), de dühös hatalomvágy irányítja minden cselekedetét! Szíriusz bácsi! Ennek a nőnek a tíz hónapos picit Corinta nem több, mint egy szopós bárány, amelyet húsvétra levágnak! A kis Arconada baba élete veszélyben forog!

Nagyon gyorsan meg kell találni a pingvint! Viktor Szinusznak tetszik a piros hajú kislány lángoló igyekezete és vaslogikája.

- Egyetértek veled. Meg kell találni a pingvint, és oda kell adni Corinta Morenónak. De csak a pingvint, a *benne levő képlet nélkül!* Juan del Yeso az életét áldozta azért, hogy találmánya ne jusson bűnös szándékú, gonosz ember kezébe. Ez kötelez minket is. A zsarolóval nem kötünk alkut. A zsarolót le fogjuk győzni! Ehhez kellene az az átkozott pingvin! ... Kerestétek ti is, kerestem én is, nem találtuk. Kérdeztem Leonidától: "Nem tudja, hol van a pingvin?" Csak rándított egyet a vállán: "Pingvin? Fogalmam sincs róla." A pingvin tehát nincs meg.

- Márpedig pingvinnek lennie kell! Ha nincs meg a régi, csinálni kell egy újat!

A kormányzó felfigyel.

- Mit mondtál, kislányom?
- Azt, hogy csinálunk egy új pingvint. Hiszen tudjuk, milyen volt. Megvan a fényképe.

Pierre helyesli az ötletet:

- Linek igaza van! Hiszen Corinta és José sose látta az igazi, régi pingvint. Ha kissé eltérőre sikerülne a másolat, nem veszik észre. Háromszoros hurrát

javasolok Liuna tiszteletére!

Zeng a központi videofonteremben:

– Hurrá! Hurrá! Hurrá!

Kocsis miniszter hűti a hirtelen-forró lelkesedést:

– Ne örüljetez túl korán. Ugyanis rendkívül gyorsan kell cselekednünk, mert a mallorcai öregasszony úzi-hajtja az itteni Corintát. Még behajszolja őket valami bűnös cselekedetbe. Ezenkívül a túsul tartott pici Corinta Arconada élete sincs biztonságban. Tehát *azonnal* kellene az új szobor! Hogyan lehet a Holdon gyorsan szobormásolatot csináltatni? Ki tudja?

Liuna jelentkezik.

– Én... illetve az anyukám.

Bercinek meggondolatlanul eljár a beszélőkéje. Csúfolódva lármázni kezd:

– Éljen Liuna anyukája, a Lenhajú Aino néni, aki az égvilágon mindent tud!

Édesapja rászól:

– Ejnye, fiam!... *Si tacuisses*...

Liuna folytatja a háromezer éves bölcs mondást:

– ...*philosophus mansisses!* Pinton kedvéért lefordítom: Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna! Mert bizony az én anyukám nagyon sok mindent tud. Tudja például, hogy mit ábrázolnak azok a művészi márvány domborművek, amelyek az új minifurgon-állomások várószobáit díszítik. Az egyik Gagarint, a világ első űrhajósát, a másik Aldrint és Armstrongot, akik elsőként léptek a Hold talajára, a harmadik Simon Nereta urat, a Világállam első elnökét.

Berci még mindig makacskodik.

– Még mindig nem értem, hogyan lesz például Simon Neretából pingvin?

Liuna anyáskodva magyarázza: – Ugy, kicsi fiam, hogy édesanyám személyesen ismeri azokat a neves szobrászművészeket, akik Toyama bácsi műhelyében ezeket a reliefeket készítik. Valamennyien sűrűn látogatják a központi könyvtárt. Ha megkéri bármelyiküket, szívesen elvállalják a szobormásolat kifaragását. Beteszik a fotót a másológépbe, az márványból percek alatt kinagyolja, utána a szobrász kézigéppel finomra csiszolja. Holnapra kész lehet!

A kormányzó tapsol.

– Bravó, Liuna! Rád bízunk a feladatot!

Pierre már osztogatja is a parancsait:

– Li kedves, villámgyorsan felkeresed Leonida nénit, elkéred a fotót... Találj ki valami okosat, hogy miért kell. Utána vágatsz anyukádhoz, beszéljen valamelyik szobrásszal.

Liuna megfékezi az utasításáradatot:

– Stop! Egy szót se többet!... Nem kell részletezned, mindent tudok, ígérem: holnapra elkészül a pingvin. A te lakásodra fogom küldetni, Pierre. Jóholdat!

És elmegy.

Kocsis János elismeréssel szól:

– Elkelve a minisztériumomban néhány tucat hasonló képességű ügyintéző.

Másnap délután a Renard-villában egy küldönc papírdoboz burkolatú csomaggal jelentkezik. Kibontják. A márványpingvin van benne.

– Egészen formás, és határozottan hasonlít az eredetire. Ezt a megállapítást Szíriusz kapitány teszi.

Liuna alaposan megvizsgálja a vadonatúj "mútárgyat".

– Túl szép, túl fényes. Az igazi pingvin közel hetven éve hányódik a Holdon. Bizonyára kopott és mocskos lett. Ezt alaposan be kell piszkítani.

– Majd én! Majd én! – jelentkezik lelkesen Pinton. Pierre megadja rá az engedélyt:

– Rendben van, bemaszatolhatod.

– Hurrá! Hozom a festékeimet!...

Kocsis professzor megállítja.

– Türelem, Pintonkám! A szobor "antikolása" valóban sürgős, jó, hogy rájöttetek. De van ennél fontosabb dolgunk is. Azt kell eldöntenünk, hogyan juttassuk Corintáékhoz a pingvint, hogyan fogják "megtalálni"!

Liuna közbeszól (mert felkészült erre a kérdésre):

– Bocsánat, de megkérdem: feltétlenül Corintának kell megtalálnia a pingvint? Nem volna egyszerűbb, ha *mi* adnánk át, mondván: "Vége a komédiának! Tudjuk, ki vagy. Tudjuk, miért jöttél a Holdra. Tudjuk, ki küldött. Tudjuk, miért próbáltad megtéveszteni Szinusz kapitányt! Nesze a pingvin, viheted... és kotródj haza!"

– Gondolom – okoskodik Berci –, *azt* a variánst kell választanunk, amelyik leginkább biztosítja a pici Corinta azonnali kiszabadulását. Vagyis jobb, ha Corintáék *azt hiszik*: megtalálták az igazit, amit kerestek! *Őszintén* örüljenek a sikerüknek! Akkor van némi esélyünk arra, hogy az öregasszony kiadja a gyereket, mielőtt rájön, hogy becsapták. Mert ha gyanút fog, és *előbb* veszi észre, hogy megcsalták... *nem irgalmaz!*

Szíriusz kapitány tovább építi a tervet:

– Van még egy szempont! Corinta és José tudatosan, előre feltett szándékkal próbált engem megtéveszteni. Törvénysértésre is szövetkeztek. Még nem követték el... de elhatározták, hogy rabolni fognak. *Én* nem haragszom rájuk, sőt nagyon kedvesek nekem mindketten, de saját

érdekükben meg kell őket leckéztetnünk. Azt javasolom, hagyjuk: kövessék el a rablást. Értjük tetten őket!... Ha ezek után megbocsátok, és mégis nekik ajándékozom a pingvint, nem fognak kételkedni valóságában.

Liuna aggódik.

– Igen... igen... mindezt értem... helyeslem is. Csak a kis Corinta Arconada életét nem látom biztosítva. Tessék elképzelni, Szíriusz bácsi, hogy az öreg, gonosz Corinta kezébe adják a pingvint. Mivel ezt az asztaldísz valamikor ő ajándékozta Juan del Yesónak, biztosan *tudja*, hogy rejteküreg van benne. Örömeiben, izgalmában azonnal meg akarja nézni! Csavargatja a talpát vagy a szárnyát, vagy *ő tudja, hogy mit...* és az a valami nem csavarodik! Nem is csavarodhat, mert az új pingvinben nincs rejteküreg. Corinta vad dühében ölni fog!

Szíriusz bácsi hümmög egyet-kettőt:

– Hm... hm... igazad van, kislányom, mint mindig. Ki kell találnunk valamit, hogy a gyereket megmentjük...

Berci túlkiabál mindenkit:

– Én már kitaláltam!...

Teophile, azaz José, beszél az öreg Corintával. Megvan a pingvin! – újságolja, a videfonban meg is mutatja, de nem tudják Mallorcára elvinni, mert Corinta (az, aki itt van a Holdon) súlyos beteg. Párizsba kell azonnal szállítani. Viszik a pingvint is. Johannes (tudjátok, az a nagy méllák ember, aki tologatta a széket) utazzék Párizsba, hozza magával a picit Corintát (aki most Mallorcán van), találkoznak, kicserélik a pingvint a gyerekekkel...

Pinton nem bírja türtőztetni magát.

– Jó! Jó! Nagyon jó!... Képzeljétek, mit fog kapni szegény Johannes bácsi Corintától, ha kiderül, hogy nincs a pingvinben semmi!

Szíriusz kapitány elismerően bólogat.

– Nem rossz az elképzelésed, Bercikém... talán megvalósítható. De most összpontosítanunk kell minden erőnket és figyelmünket a legközelebbi feladatra: Corintáéknak rabolniuk kell!

Estére hajlik már az idő, amit a Holdon csak az időmérő szerkezetek mutatnak, mert a kupolavárosokban még mindenütt a sárgával kevert kék nappali fények (2-3 m² nagyságú idomok) világítanak. Még másfél óra... és kezdődik az elsötétítés. A fénylapok behunyják villogó szemüket, csak a szorgalmasan pislogó sötétlila irányjelzők maradnak égve...

Most, amikor Pierre és Pinton a Hotel Galilei felé igyekeznek, még ontják ragyogó fényüket a rombuszok, trapézok és deltoidok. A szálloda tárt kapuval fogadja őket. A hallban rózsaszínű félhomály, a recepcióban egyetlen ember

üldögél: az új francia másodportás...

Az érkezők derűsen köszönnek:

– Jóhoidat kívánunk! Theophile udvariasan eléjük siet.

– Jóhoidat kívánok! Parancsoljanak!

– Én Pierre Renard vagyok, ő pedig Pinton Casteiro. Mindketten Péter barátai vagyunk. Ön Theophile, az új portás?

– Theophile a nevem, de általában csak Theónak szólítanak. Mivel szolgálhatok?

– Tulajdonképpen Pétert keressük... – mondja Pierre.

– Felszólhatok a szobájába, itthon van. Lehívjam?

– Megköszönnék...

Theo fűgén nyomkodja a házividefon hívógombjait. Álmos hang jelentkezik:

– Itt Péter. Miért hívsz?

– Vendégeid érkeztek. Pierre Renard úr és Pinton Casteiro úr. Kérik, hogy fáradj le.

– Azonnal megyek...

Pinton izgatottan súgja Pierre fülébe:

– Hallottad? Azt mondta: Pinton Casteiro *úr!* Pierre visszasúgja:

– Ettől te még tökmag maradsz!... – Majd hangosan: – Tulajdonképpen félig-meddig hivatalos ügyben keressük. Ha tudom, hogy Péter alszik, önnel is megbeszélhettük volna. Igaz, hogy ő már tud a dologról...

Halkan búg a lift, zajtalanul nyílik az ajtaja.

– Már itt is van...

Kilép az első portás kicsit rendetlenül öltözve.

– Jóhoidat!... Mit hoztatok? Pierre lelkendezve újságolja:

– Képzeld, *megkerült!* És most már megrendezhetjük azt az estélyt, úgy, ahogy megbeszéltük: itt a Galileiben, a kisszalomban. Ott elférnek, ugye. ötvenen?

– Kényelmesen – válaszolja Péter. – És mikor rendeznétek?

– Pontosan még nem tudjuk... de hamarosan. Ugyanis a *szobor* meglehetősen ramaty állapotban van. A Holdmérnöki Szakközép fizikai szertárában találta meg egy fiú, aki segített keresni. Szegény *pingvin* borzasztóan néz ki. Vastagon ráülepedve mindenféle mocsok, összekarcolva, a talpzata is megsérült...

Theophile, aki eddig fülelve hallgatta a beszélgetést, most váratlanul közbeszól:

– Bocsássanak meg, ne haragudjanak... Jól értettem? Egy pingvinszoborról beszélnek?

Pierre "szívesen", bőbeszédűen ad felvilágosítást:

– Igen, egy pingvinszoborról. Valamikor régen Szinusz kapitány kapta ajándékba egy hetven éve elhunyt híres barátjától. Ő aztán a Holdmérnöki Szakközépnek ajándékozta. Ezt azonban alaposan elfelejtette. Most itt tartózkodik a Holdon Szíriusz bácsinak egy kedves, ifjúkori ismerőse... De hiszen ön ismeri! Itt lakik a Galileiben. Corinta Morenóról beszélek.

– Természetesen ismerem Moreno asszonyt... de neki mi köze a szoborhoz?

Pinton veszi át a magyarázkodást:

– Persze, a bácsi nem érti!... Corinta néni meglátta a szobrot egy fényképen, és megtetszett neki. Szíriusz bácsi igazi "régi vágású gavallér" (ezt Leonida néni szokta mondani róla), és azonnal neki ajándékozta... mármint Corinta néninek... mármint a szobrot. Tetszik érteni?... Akkor derült ki, hogy senki nem tudja, hol van a pingvin! Jó, mi?... Azóta valamennyien keressük. Most Kocsis Berci egyik iskolatársa megtalálta a saját iskolájuk szertárában... mert Kocsis Berci nincs itthon, valahol Európában utazgat az édesapjával meg Liunával... az egy kislány innen a Holdról. Már régen meg kellett volna érkezniük, de valahol késnek. Azért kértük meg a barátját, hogy segítsen keresni, és ő meg is találta. Tetszik már érteni?... Elkérte az igazgatótól, és elvitte Pierre lakására...

– Azaz hozzám – veszi vissza a szót Pierre. – Pinton kissé zavarosan és hosszadalmasan magyarázta, de lényegében igazat mondott. A szobor valóban igen rossz állapotban van. Restaurálásra szorul. Az a tervem, hogy beszéljek Toyama bácsival, megkérem, hogy a márványfaragó műhelyben hozzák rendbe. Ha megtisztítják, felpolírozzák, olyan lesz, mint az új! Úgy adjuk át az estélyen Szíriusz bácsinak, aki természetesen át fogja nyújtani a kedves Corinta néninek.

Theophile most buzgólkodni kezd az íróasztalán. Előjegyzési könyvet vesz elő.

– Mikor is kívánják tartani az ünnepséget?

– Beletelik nyolc-tíz nap, amíg a szobrot rendbe hozzák. Mondjuk... két hét múlva.

Theophile buzgón jegyez.

– Két hét múlva... úgy... Mikor óhajtja átvinni a szobrot a műhelybe?

– Holnap... nem, holnap szünnap van... holnapután reggel. De miért kérdezi?

Theophilnek gyorsan vág az esze.

– Arra gondoltam, hogy csináltatok az ünnepi asztalra élővirágból egy kis emelvényt, azon helyeznénk el a szobrot. Ez nagyon mutatós lenne!... Ha megengedné, feljegyezném a szobor méreteit, a talapzat szélességét, a magasságát...

Pierre-nek "tetszik" a dolog.

– Nagyszerű ötlet! Nagyon köszönöm! Igazán kedves, hogy így törődik az ünnepség sikerével. De a méreteket nem tudom.

– Csak a kötelességemet teljesítem – szerénykedik a második portás. – Szabad megkérdezni, mikor mehetnék át, megmérni a szobrot?

– Holnap délelőtt szívesen látom.

– Pontosan Nox-77-kor meg fogok jelenni...

Kocsis János bácsi megsimogatja Pinton égnek meredő szőke haját.

– Ügyesen dolgoztatok, gyerekek. Reméljük, az egér besétál az egérfogóba. A kisfiú rácsodálkozik a miniszterre.

– Az egér nevű kis rágcsáló állatot ismerem. Láttam állatkertben. De nem tudom, mi az egérfogó. Az egérnek meg kell valamit fognia?

– Nem az egérnek kell megfognia, hanem az egeret fogja meg az egérfogó. Érted?

– Mért fogja meg az egeret? Kocsis János nevet.

– No, ez nem nekem való! Liuna kislányom, magyarázd meg.

– Igenis... Pinton! Figyelj!... Valamikor a Földön rengeteg egér élt. Milliárd és milliárd. Helyenként több volt az egér, mint az ember!... Temérdek kárt okoztak. Az emberek drótból kis ketrecekét készítettek, volt a tetején egy kis bejárati nyílás, egy kis lyuk, ahol az egér be tudott bújni, de nem tudott kijönni! A ketrechebe finom füstöltszalonna-darabkát helyeztek, amit az egér nagyon szeret. Az volt a csali. Namármost...

Pinton boldogan folytatja:

– Namármost az egér érezte a szalonna illatát, bebújt a drótketrec lyukán, megette a szalonnát... de utána nem tudott a ketrecből kijutni. Megfogta az egérfogó!... Nagyszerű! Tehát van az egér, van a drótketrec: az egérfogó, és van a szalonna: a csali! Tudom már! Tudom! Az ember sok egérfogót csinált, sok egeret megfogott, a végén elfogytak az egerek, ma már csak az állatkertekben élnek...

Berci átveszi Pinton nevelését:

– Most következik a hasonlat! A toronyszoba, ahol én és Pierre lakunk: az *egérfogó*. A pingvin a toronyszobában a *szalonna*... már csak az egér hiányzik, hogy besétáljon.

Pierre nagy meggyőződéssel állítja:

– Be fog sétálni, ne féljete!... Ma délelőtt már itt járt a Theo nevű egerke. Méricskélte a szobrot, de közben a szeme folyton másfelé vizslatott. Megszemlélt minden ablakot, megkérdezte minden ajtóról, hogy hová nyílik. Amikor eltávozott, meglestem. Sokáig itt kóválygott a házunk körül.

Terepszemlét tartott.

Roppant ügyetlenül csinálta...

– Bocsánat, gyerekek, fontos hírem van! – szakítja félbe Kocsis János a "Theo egérke"-témát. – Ma reggel nálam járt Roberto barátotok. Jelentette, hogy Corinta tegnap késő este felhívta a dédanyját. Roberto rögzítette a beszélgetést, és elhozta a szalagot. Tessék, itt van. Pierre, fűzd be, hallgassuk meg.

Pár másodperc múlva már szól a fiatal Corinta kedves, igazi, fiatal hangja:

– Dédike! Megkerült a pingvin! Most az öregasszony rikácsolása:

– Hol van? Nálatok?

– Nem... még nem. Egy fiú találta meg, rossz állapotban.

– Nem értem! Ki van rossz állapotban? A fiú?

– Nem. A pingvin!... Érted?... Márványcsiszolókkal ki akarják javíttatni.

A mallorcai Corinta valósággal fölsikolt:

– Ne!... Ne engedjétek!... A Madonnára! Ne engedjétek! Megsérülhet, elpusztulhat, *megetalálhatják*... Jaj! Rosszul vagyok!

– Mi van veled, dédike? Beteg vagy?

– Te ne törődj velem! Csak a szoborral törődj!... Johannes! A gyógyszerem!... Vízet is, te barom!... Mindjárt jobban leszek... Corinta! Ide figyelj! Azonnal szerezzétek meg! Lopjátok el vagy erőszakkal vegyétek birtokba... *Azonnal!*

– Igenis, dédike... nyugodj meg, mindent megteszünk. Hogy van a kislányom?

– Ne érdekeljen a lányod! Csak a pingvin!... A pingvin! A ping... ping... vin...

Rettenetes köhögési rohammal zárul a beszélgetés. Halkan surran tokjába az automata ajtó. Helga asszony lép be, a ház úrnője.

– János! Gyerekek!... Most videfonált Viktor, azaz Szíriusz kapitány, hogy Corinta szeretne ma este meglátogatni minket. Valamit kérni akar. Mondtam, hogy szívesen látom. Jól tettem?

Pierre földig hajol.

– Anyák legszebbike, nagyon jól tevéd! Pinton felujjong:

– Jönnek az egerek! Jönnek az egerek!

– Mit bolondoztok?... Pintonkám, a Holdon nincsenek egerek!

– De bizony vannak. Kettő is!

Helga asszony még mindig valódi egerekre gondol.

– Honnan veszed? Ki mondta?

– Majd meg tetszik látni őket...

– Maradj csendben, Pinton – figyelmezteti szigorúan Pierre a kisfiút –, ne járjon el a szád!

Helga asszony végre rájön, hogy a gyerekek nem a közönséges háziegerről (Mus musculus) beszélnek.

– Ó! Valami titok?... Valami játék?... Kíváncsivá tesztek. Lehet nevetni a végén?

Kocsis János megfontoltan válaszol:

– Reméljük. Mit mondott Viktor, mikorra várhatók?

– Rövidesen. Megyek is, összedobok valami kis uzsonnát, nehogy szégyenben maradjak az elnök asszony előtt.

Liuna elfintorítja az orrát.

– "Elnök asszony?"... A Párizsi Theatre Lutetia "művésznője"...

Megszólal a Renard-villa kapuharangja. Kocsis János intézkedik:

– Liuna, Berci és én... mi hárman eltűnünk. Egyelőre holtan fekszünk a Cord de Poniente valamelyik szakadékában. De azt hiszem, még ma "feltámadunk"... Pierre, engedd be a vendégeket!

Tokjába csúszik az ajtó.

Szíriusz bácsi és Corinta "néni" áll a bejárat előtt.

– Szervusz, Pierre fiam!

– Jóholdat, kedves Pierre!

– Jóholdat, Corinta néni, Szíriusz bácsi!

Corinta "bedobja" a 127-es számú helyzetgyakorlat-sablont, amit még a színiakadémián tanult:

– Attól félek, alkalmatlanok vagyunk. Ugye, mondtam neked, Viktor, hogy nem lehet valakikre szinte bejelentés nélkül rátörni...

Pierre rálicitál Corinta sablonjára:

– Szó sincs "szinte bejelentés nélküli rátörésről"! Corinta néni és Szíriusz bácsi bejelentkezés nélkül is mindenkor a legszívesebben látott, kedves vendég. Tessék beljebb fáradni. Azonnal szólok édesanyámnak. Csak mi ketten vagyunk itthon... és a kis Pinten.

Corinta 127-es alakításából kimaradt még egy mondat. Azt most ügyesen elhelyezi:

– Igazán csak egy percre... Szíriusz karon fogja ál-Corintát.

– Gyere, drágám, nyugodtan... A legjobb barátok vesznek itt körül.

– Igen... valóban... talán a legjobb barátok... A ház úrnője közelít.

– Viktor és Corinta!... Végre, csakhogy látlak titeket! Kimegyünk a tetőteraszra...

Corinta most a 130. sablont használja:

– Drága Helgám, úgy resteltem, alighogy belépek, máris kérek valamit...

– Parancsolj, szívem.

– Szeretném egy kicsit rendbe hozni magam. Kezet mosni, és a hajamat megigazítani...

– Ne csacsiskodj, szívecském! Boldogan rendelkezésedre áll az egész házam! Talán menjünk az öltözőszobába...

A hallból nyílik az öltöző, innen egy kis előtér, ahonnan egy hátsó kijárat vezet a kertbe, és lépcső visz fel a toronyszobába. (José mondta Corintának: "A hallból nyílik az öltöző, innen egy kis előtér, ahonnan egy hátsó kijárat vezet a kertbe. *Ezt az ajtót kell kinyitnod, hogy bejussak a házba!* Az előtérből lépcső visz fel a toronyszobába ... *ott van a pingvin!*")

Helga udvariaskodik:

– Magadra hagylak, drágám, itt megtalálasz mindent, amire szükséged van. A hallban megvárlak.

– Köszönöm, szívem...

Egyedül marad. Gyorsan, idegesen igazítja a haját. Ez olyan alibi mozdulat. Azután az előtér ajtajához lép... sehol senki... Az előtérből kijárat vezet a kertbe... Megvan az ajtó!... A zárban rávicsorog a kulcs... ezt kell csak megforgatnia!... Élete első bűnös mozdulata! A kicsi Corinta élete függ tőle!... *Megforgatja!*... Aztán gyorsan vissza a hallba! Itt várja őt Helga.

– A kapitány már a teraszon van. Ott nagyon kellemes ilyenkor...

Automatikusan induló mozgólépcső vezet a tetőre.

– Ülj ide, Corinta drágám, ez jó kényelmes... Viktor, mit tölthetek?

– Ujjnyi bort kérek sok ásványvízzel.

– Pierre, fiacskám, hozd csak ide azt a finom badakszonit! Tölts Szíriusz bácsinak!

Szíriusz jóízűen nevetgél.

– *Badakszoni?*... Ha ezt Kocsis János vagy a Berci gyerek hallaná, ugyancsak mulatnának!... Magyar bor ez, drága Helgám, úgy kell kiejteni a nevét: ba-da-cso-nyi!

Helga asszony próbálgatja:

– Badas-soni... nehéz kimondani, de roppant jóízű ital, az biztos! Hát neked, Corinta drágám... egy kis vérnarancsot?

– Köszönöm, nagyon jó lesz... Valóban olyan, mint a vér.

Pierre hanyagul megjegyzi:

– Mint az embervér.

Corintának elborul az arca. Megrendülve ismétli a szót:

– Embervér?...

– Ejnye! Miért ijesztgeted a mi drága Corintánkat?! – feddi Helga a fiát. – Ne hallgass rá, drágám, szeleburdi gyerek. Szereti a parabolákat...

Újra szól a kapuharang.

– Úgy látszik, vendég érkezik. Menj, kisfiam, nyiss ajtót!

– Akkor mi... akkor mi alkalmatlanok vagyunk... – próbálkozik Corinta a 131-es sablonnal.

– Dehogy! Dehogy!... Bejelentés nélkül csak valaki nagyon jó barát lehet. Talán János...

Valóban Kocsis János érkezik. Széles jókedvvel köszön:

– Jóhoidat mindenkinek! Hódolatom, Helga asszony! Szervusz, Viktor! Rég láttalak...

Pinton jó hangosan köszön:

– Kézit csókolom, János bácsi! – mintha azt mondaná: "Én is itt vagyok! Tessék engem is üdvözölni!"

– Szervusz, prücsök! – Most "észreveszi" Corintát. – Bocsánat, még nem volt szerencsém...

Corinta nehezen mozdul, a kezét nyújtja.

– Corinta Moreno vagyok Mallorca szigetéről. Kocsis professzor nagyon mélyen meghajol.

– Tartom szerencsémnek, hogy a dédmama után a dédunokával is megismerkedhettem... Kocsis János vagyok.

(Vannak órák, napok, hetek, olykor évek, akár egy egész élet, hogy az *emberrel* nem történik semmi. Egyforma üres lomhasággal cammognak: az Idő és Ő. Szürkék, jelentéktelenek, csendesek. Azután elérkezik egy pillanat, amelyben robbanásig feszülnek események, akarások, fájdalmak, rémület és fuldoklás... Jól hallotta?! *A dédmama után a dédunokával*... De hiszen ez az ember az a Kocsis János, aki meghalt... De nem halt meg!... Él!... Előtte áll!... De meghalt... és Liuna is meghalt... és Berci is meghalt! De ha ő él, akkor *talán élnek... talán élnek...*)

Viaszfehér az arca, verejtékes a homloka, reszket az egész teste, amikor dadogva formálja a kérdést:

– Talán élnek... akkor talán... akkor talán élnek?... Csoda történik! Kocsis János érti a kérdést! *És válaszol:*

– Természetesen ők is élnek. Berci és Liuna... a spanyol pilóta is... mindenki él.

– Akkor nem volt igaz... hazugság volt a merénylet?

– Sajnos igaz volt, de idejében észrevettük... elhárítottuk.

Corinta imbolyogva feláll, kívül-belül kóvályog minden, meg kell kapaszkodni valamiben... a nagy ember karjában... a nyelve nem engedelmeskedik... de mégis ki kell mondani!... Ki kell mondani!...

– ÖRÜLÖK!... ÖRÜLÖK!... ÖRÜLÖK!...

Elkezd nevetni, sírni... nevetni, sírni... nevetni, sírni... *és elájul.*

Kocsis János óvatosan lefekteti egy kerevetre. Viktor Szíriusz kitapintja a pulzusát, meghallgatja a szívét, hideg vízzel megmossa a homlokát.

– Nincs semmi baj, rövidesen magához tér. – Megsimogatja Corinta arcát. – Szegény kislány! Túl meredek útra tértünk. Szükség volt erre?

Kocsis miniszter megjegyzi:

- Az ő érdekükben történik minden. Hogy ne kövessenek el nagyobb bűnt.
- Titokzatosak vagytok – mondja Szíriusz, s azután hozzáfűzi: – Nagyon szeretném, ha ennek a kis Corintának nem esnék semmi bántódása.

Kocsis János válasza nem megnyugtató:

- Rajtuk múlik... rajta és a férjén.
- Magához tér!... Vigyázat!

Szíriusz kapitány egy pohár vizet nyújt neki.

- Igyál... egy-két kortyot.

Corinta iszik, aztán megpróbál értelmes mondatokat összerakni.

- Sajnálom... bocsánatot kérek... gyenge voltam... a nagy öröm, hogy élek... most el akarok mondani mindent... én nem vagyok... én nem az vagyok...

Viktor Szíriusz elhallgattatja:

- Csitt! Ne szólj egy szót se... ne fáraszd magad... pihenj! *Mi mindent tudunk.*

- Igen... de José... José...

- Mi van Joséval?

- *Nem szabad megtennie!*... Joséval azonnal beszélnem kell! Felhívhatom?

Pinton udvariasan hozza a videfont.

- Tessék...

Corinta izgatottan hívja a Hotel Galileit.

- Theo... Theophile-t kérem!

- Sajnos nem tudom adni – ez direktor Jónás hangja –, ma szabadnapos, körülbelül negyedórája eltávozott. Tetszik valamit üzeni neki?

Corinta csalódottan sóhajt.

- Semmit... elkéstem...

Ebben a másodpercben, mintha végszóra jelentkeznék, éles berregő csörömpölés repeszi a csendet. Pinton fölrikkant:

- A vézscengő! Hurrá! A második egér is besétált a ketrecbe!... Gyerünk a toronyszobába!

Vad csatakiáltással elrohan. Le a lépcsőn, a hallba, itt csatlakozik hozzá Pierre, majd a rejtkehelyről előbújt Berci és Liuna is. Vágtatnak, mint megvadult csikók, keresztül az öltözőn, az előtéren, fel a lépcsőn a toronyba... Szíriusz kapitány és Kocsis János némileg lemaradva utánuk... a menetet két nő: Corinta és Helga asszony zárja.

A látvány félelmetes. A bolyhos, fehér szőnyegen egy férfi fekszik hanyatt. Bal karjával magához szorítja a pingvint. Csibész szétterpesztett lábakkal a *férfi hasán áll* büszkén, diadalmasan, mint hadvezér, aki csatát nyert. És minden mozdulatlan, merev... Corinta éles sikoltására életre kel a kép.

– Jaj!... José!

Csibész morogni és viczorogni kezd.

Kocsis János közelebb lép, és rászól a fekvő férfirra:

– Ne mozduljon!

A férfi nyugodtan válaszol:

– Amint tetszik látni, nem mozdulok.

A fekete kutya *ráfekszik* áldozata hasára, és *beszélni* kezd:

– Vauuuu!... Ha meg-moz-dulsz, meg-öl-lek!

Az "áldozat" válaszol:

– Mondtam már, hogy nem mozdulok. Tehát nem ölsz meg.

– Te-hát nem öl-lek meg... Corinta rémüldözik:

– Ez az ördögi lény beszél?!... És te beszélgetsz velem?!

José előbb a kutyához szól:

– Kutya! Ha nem mozdulok, beszélhetek?

Csibész beleegyezik:

– Ha nem moz-dulsz, be-szél-hetsz.

– Köszönöm, kutya. Corinta drágám, nyugodj meg, semmi bajom nem történt, és nem is fog történni, mert ez a kedves kis ebecske úgy van beprogramozva, hogy *csak* megijesszen és leteperjen. Hálás lennék, ha valaki leparancsolná a hasamról.

Pinton azonnal teljesíti a kérést:

– Csibész! Ide hozzám!

A kutya farkát csóválva és vidáman csaholva azonnal engedelmeskedik. Corinta elámul.

– A legkisebb gyerek!... Csodálatos szerkezet! Lángész lehet a készítője!

– Az apukám! – mondja büszkén Berci.

Kocsis János rászól a földön fekvőre:

– Álljon fel, fiatalember!... Ki maga?

– José Arconada, a Párizsi Műszaki Egyetem fizikai tanszékének adjunktusa.

És föltápáskodik. Most szemben állnak egymással, a karcsú, középtermű, ifjú adjunktus és a tekintélyes megjelenésű, hatalmas professzor. Kocsis János nézi csinos "kollégáját".

– Maga tolvajnak rossz, de fizikusnak jó. Hamar felismerte, hogy Csibész nem élőlény, hanem robotgép.

– Foglalkoztam robotokkal. Volt egy nagyszerű professzorom... de... de hiszen... – José Arconada szeme kerekre tágul, arcán előmlik a felismerés öröme – de hiszen... professzor úr!... Kocsis professzor úr!... De hiszen én az ön tanítványa voltam!... Mindig az első sorban ültem, és a professzor úr úgy szólított fel: "Mi chiquitito Arconada, mondja el a véleményét!"

– És maga mindig el is mondta, okosan, értelmesen... Hogy a csudába adta fejét betörésre?

Szíriusz kapitány határozott mozdulattal leinti a válaszolni készülő Arconadát.

– Ezt majd holnap mondja el nekünk, délután Nox-47-kor, a Martim Gomes kormányzó úr hivatalában tartandó kihallgatáson. Most az általa rám ruházott hatalmamnál fogva *letartóztatom* José Arconada egyetemi adjunktust és Corinta Dreux színésznőt, előbbi feleségét, mindketten párizsi lakosok, akik alaposan gyanúsíthatók okirathamisítással és lopás kísérletével. Megbízom Pierre Renard és Kocsis Bertalan tanulókat, kísérik őket haza, a Hotel Galileibe. Letartóztatottak a szállót nem hagyhatják el, senkivel nem érintkezhetnek, *a dédmamával sem!* UIS-sugárzójukat Hold Állam nevében elkoboztam és elszállítottam. Holnap a kormányzó mint államunk legfelső bírója ítélkezik fölöttük. Most elmehetnek! ...

Másnap délután a kormányzónál. Érkeznek a "bírák" és a "bűnösök".

– Jóholdat kívánok, kormányzó úr!

– Jóholdat, kormányzó bácsi!

– Szervusz, Martim!

– Jóholdat, János!

– Kézit csókolom, Szíriusz bácsi!

– Jóholdat, professzor úr!

A kormányzó udvariasan tessékeli őket:

– No, üljetek le. Foglaljon helyet mindenki. A két "bűnös" ide középre!

Josét meglepi a szíves fogadtatás.

– Szíriusz kapitány azt mondta tegnap, hogy le vagyunk tartóztatva.

– Le is vannak – mosolyog a kormányzó –, de aludtunk rá egyet. Corinta, igazán kedves, hogy otthon hagyta a ráncait, és szépséges fiatal nő képében jelent meg. Kérem, árulja el, tulajdonképpen hány éves?

Pinton tolakodik közbe:

– Én tudom! Huszonkettő!

– Jól tudja a gyerek?

Corinta bólint.

– És maga, fiam? – fordul José felé.

– Jelentem, kormányzó úr: huszonöt.

– Mióta házasság?

– Jelentem, két éve. Tíz hónapos kislányunk van, a neve Corinta.

– Corinta minden mennyiségben!

(Ezt Szíriusz bácsi mondta. Nevetett is hozzá, de kicsit keserűen.)

A kormányzó megkérdezi:

– Hány Corinta volt a családban? Corinta kezdi a felsorolást.

– Első Corinta a dédike: Corinta Moreno. Második férjétől, Saint-Pool márkától egyetlen lányt szült. Ő volt a Második Corinta, Johannes Cramer felesége, az én nagymamám. A nagy robbanásakor halt meg. Az ő leánya Harmadik Corinta: Corinta Cramer, az édesanyám. Férje, az édesapám, Emilé Dreux volt, színházi karmester. Édesanyám is a nagy robbanás áldozata lett. Negyedik Corinta én vagyok, és ötödik a pici lányunk: Corinta Arconada...

(Pinton erősen odafigyelt a felsorolásra, mégis az öt Corinta családfája alaposan összekeveredett a fejében. Később addig-addig kérdezősködött, amíg mindent pontosan megértett. Akkor nekiállt, és lejegyezte a Corinták származási táblázatát. Szerző úgy gondolja, hogy Pinton "műve" a tisztelt olvasót is érdekelni fogja, ezért az alábbiakban közli az összeállítást:

AZ ÖT CORINTA CSALÁDFÁJA

I. Corinta Moreno (született 2334-ben)

Első férje Juan del Yeso (meghalt 2411-ben)

Második férje Saint-Pool márki. Gyermekük:

II. Corinta Saint-Pool (született 2412-ben, Párizs)

(Meghalt a nagy robbanásakor, 2469-ben)

Férje Johannes Cramer. Gyermekük:

III. Corinta Cramer (született 2437-ben, Párizs)

(Meghalt a nagy robbanásakor, 2469-ben)

Férje Emilé Dreux karmester. Gyermekük:

IV. Corinta Dreux (született 2458-ban, Párizs)

Színésznő. Férje José Arconada fizikus, Gyermekük:

V. Corinta Arconada (született 2479-ben, Párizs)

De térjünk vissza a "Kihallgatásra".)

Most az ifjúság is bekapcsolódik. Liuna kezdi:

– Mondd, kedves Corinta... Ugye, nem haragszol, hogy tegezlek? Hiszen alig pár év köztünk a különbség...

– Tegezz csak.

– Mondd, kedves Corinta, tulajdonképpen hogyan kerültetek a Holdra? És miért?

– Az úgy volt, hogy az idei nyarat Mallorcán töltöttük, a Palma Nova-i fehér márványpalotában. Dédike meghívott mindhármunkat... a picit is. Nagyon jól éreztük magunkat. A dédike elragadóan kedves volt. Nyár végén, amikor már készülődtünk haza, megkérdezte, volna-e kedvünk két-három hétre a Holdra utazni... Nagyon is volt! Úgyse voltunk nászúton! Amikor összeházasodtunk, José éppen fontos kutatói munkát végzett, később jött Ötödik Corinta, így elmaradt a nászút. Mivel a Holdra 5 évesnél fiatalabb gyerek nem látogathat, dédike felajánlotta, hogy Ötödik Corinta nála maradhat. Majd ő vigyáz rá...

José veszi át a szót:

– Szóval a dédi azt ígérte, hogy elintézi: néhány hetet a Holdon tölthetünk, ha teszünk neki egy kis *szívességet*. Elmondhatom, Szíriusz kapitány?

– Persze, mondd csak bátran, őszintén. Mi volt az a kis szívesség, amit kért?

Corinta közbeszól:

– Inkább én!... Dédike bevallotta, hogy szerencsétlen életének csak az az esztendeje volt boldog, *amíg Szíriusz bácsival szerették egymást*.

Viktor Szíriusz megreszeli kicsit a torkát.

– Ne mondjam? – kérdezi Corinta.

– De... mondd csak.

– Napokig mesélt a kapcsolatukról, mindenről, valósággal megtanította nekem... még ki is kérdezte. Aztán amikor már jól tudtam *mindent*, arra kért, hogy az ő maszkjában, az ő személyében utazzam a Holdra... A többit tetszik tudni.

– De *miért* utazzál? Mit kért? Mi volt az a kis szívesség? – faggatja a kapitány.

– A márványpingvin. Azt mondta, hogy Szíriusz bácsitól kapta leánykorában... Szeretné, ha ismét az övé lenne...

– Dédanyád hazudott. Nem tőlem kapta, hanem ő vette az *első* férjének, Juan del Yesónak. Juan adta nekem.

José csöndesen megjegyzi:

– A dédike máskor is hazudott. – José sosem bízott a dédikében.

– Nem tetszett nekem ez az egész "játék" vagy "tréfa", ahogy ő nevezte. Corinta tehetséges, jó színésznő, egyszer még nagy művész lesz belőle. Izgatta a feladat, hogy a saját dédanyját kell megszemélyesítenie!... Beleegyezett. Nem helyeseltem, de vele jöttem a Holdra, hogy vigyázzak rá... De *nem hittem* egy pillanatig sem, hogy egy leánykori ajándék szobrocska visszaszerzéséért ilyen bonyolult és csalafinta módszert kell alkalmazni! Gyanús volt nekem!... És a dédike egyre türelmetlenebb lett, egyre erőszakosabb. Megbeszéltük a feleségemmel, hogy nem csináljuk tovább.

Hazamegyünk, és bejelentjük, hogy a márványpingvin nincs meg, elveszett... Ekkor kezdett minket Ötödik Corintával zsarolni... és ekkor tudtuk meg, hogy a pingvin megkerült!

Szírusz kapitány bevallja:

– Nem került meg. Csalétek volt. A fényképről másoltatták a gyerekek, hogy csapdába csaljanak titeket. Az igazi pingvin sajnos nincs meg.

Corinta ijedtében dadogni kezd:

– Ma-mamma mia!... Mi... mi lesz a gyermekemmel?! José arca elborul.

– Sikerült a csapda. Jegtalanul behatoltam egy lakásba, és el akartam lopni egy szobrot. Büntetést érdelek.

– Én is – vállalja a ráeső részt Corinta. – Cinkostársam voltam. Beengedtem...

A kormányzó tiltakozva emeli a kezét.

– Hohó! Minden attól függ, hogyan fogalmaznak a bírák! Mert ha azt mondom, hogy Corinta *vendége* volt egy háznak, és kinyitotta az ajtót, hogy a férje Is bejöhessen, akkor ez nem bűncselekmény. Az sem bűn, José fiam, hogy *segítettél elvinni* azt a nehéz szobrocskát, amelyet Szinusz kapitány már napokkal előbb a feleségednek ajándékozott, tehát az ő jogos tulajdona volt. Mit szólsz mindehhez?

José Arconada nagyot lélegzik.

– Kormányzó úr... köszönöm... Nem tudom, mivel érdemeltük meg...

A kormányzó méltóságteljesen feláll. Most olyan, mint egy ígét hirdető próféta.

– Nem tudtok ti semmit!... Abban a régi pingvinben egy iszonyatos találmány legfontosabb záróképlete volt elrejtve. Juan del Yeso találmánya, de Corinta Moreno is tudott róla, mert dolgozott a kísérletek idején Juan laboratóriumában. Ám del Yeso inkább meghalt, semhogy Corinta kezébe kerüljön a legutolsó, legfontosabb számsor. Bizony, kislányom! Ha dédanyád ismeri ezt a képletet, tíz évvel ezelőtt nem robbant volna fel, nem hal meg a nagyanyád és az édesanyád... s Corintának megmarad mindkét lába... de millió és millió embert pusztított volna el! És ha most megkaparintaná, városok ezreit süllyesztené hullámsírba, hogy a "Földkéreg Ura" lehessen!...

Corinta rémülten mered maga elé.

– Hát erre ment a játék! José megrendül.

– Éreztem, hogy nem a szoborról van szó... De ha most eléje állunk, és megtudja, hogy nem hoztuk el a képletet... dühében képes rá: *megöli Ötödik Corintát*...

KILENCEDIK FEJEZET

amelyben egy gravitaxi keresztülhúz minden számítást

Elhangzott a pokoli mondat: *dühében megöli Ötödik Corintát!*... Negyedik Corinta elsápad, megszédül... Liuna észreveszi, odalép hozzá, átöleli, simogatja.

– Ne aggódj! Nem engedjük! Bercinek van egy nagyszerű terve!... Mondd el, Berci!

– Egyszer már elmondtam. Ha valóban nagyszerűnek tartjátok és elfogadjátok, akkor talán mondja el inkább Szíriusz bácsi. Szíriusz kapitány vállalja.

– Berci tervét jónak találom. Megfogalmazta az *egyetlent*, amit tehetünk. Persze a részletek még kiegészítésre szorulnak. Gondolkoztam rajta... elmondom. Roberto Namora visszaállítja a Hotel Galilei 10-es szobájába (ahol José lakik) az USI-sugárzót. Ugyanakkor a szomszédos helyiségben, a 9-esben felszereli az ő USI-sugárzóját, és a két gépet bizonyos fokig összekapcsolja. Bizonyos fokig: azaz mi a 9-esben mindent látunk és hallunk... de nem szólhatunk közbe. És minket a mallorcaiak természetesen nem látnak, nem hallanak. Ezzel ma estére elkészül. Úgy tudom, Nox-36-tól lehet hívni Mallorcát. Corinta, te kimaszkírozod magad súlyos betegnek. Beesett, fekete karikás szemek, lázban égő arc, borogatás a homlokodon... José felhívja a dédit. örömmel újságolja, hogy megvan a pingvin! *Felmutatja neki!* Panaszkodik, hogy Corinta súlyos beteg azonnal haza kell szállítani Párizsba. A kórházban már várják. A mentőgraviplán egy óra múlva indul. A pingvint viszik magukkal!... De ilyen körülmények között most egyikük sem utazhat Mallorcára... Itt belép a beszélgetésbe Corinta. Kéri dédikét, hogy azonnal küldje Párizsba Johannes nagypapát, hozza magával a dédunokáját, Ötödik Corintát... *Johannesnak majd átadjátok a pingvint!*... Ha jól eljátsszatok a "jelenetet", az öreg Corinta elhiszi.

Most Kocsis János kezdi magyarázni a dolgot:

– Azt hiszem, ez a csel alkalmas arra, hogy a kicsi Corintát kiszabadítsuk...

– Nem! Nem! – jajdul fel Negyedik Corinta. – Ezt a szerepet José nem tudja eljátszani! Neki nem szabad megszólalnia! A dédi *nem szereti* Josét, nem bízik benne. Bármit mondana, gyanússá válnék. Elég lesz, ha engem támogat, és tartja a pingvint. Majd *én* játszom a szerepet kezdettől fogva.

– Helyes, így még jobb lesz – egyezik bele a cserébe Szíriusz kapitány.

– Mi a szomszéd szobában a másik USI-sugárzón mindent látunk és hallunk.

Most Martim Gomes emelkedik szólásra.

– Tehát megegyeztünk. Nox-36-kor mindenki legyen a Hotel Galileiben. Corinta és José a sikeres mallorcai beszélgetés után az én graviplánomon azonnal indul Párizsba. Három óra alatt odaérnek...

Pierre bejelenti:

– A Négyek Tanácsa és Csibész szívesen vállalnák a fogolycsere biztosítását. Elkísérnénk őket.

– Engedélyezem – mondja a kormányzó.

Nox-36 a pontos idő. A 10-es szobából José az USI-sugárzón hívja Palma Novát, az Asztrofizikai Intézetet. Roberto Namora bekapcsolja a 9-es lakosztály készülékét. Palma Nova jelentkezik: kivilágosodik a képernyő... fehér márványterasz... sötétzöld babérfák... gyönyörűen süt a nap... a libegő most indul a város felé (biztosan a szakácsnő megy bevásárolni)... a korlát vasrácsa lassan csukódik... de nem zárul be teljesen... jó kétméteres rés marad... (Berci suttogva mondja:

– Na, ez, úgy látszik, bedöglött!

– Beszélhetsz hangosan – nyugtatja meg Roberto –, senki nem hallja. A mi USI-sugárzónkat úgy állítottam be, hogy minket nem vesz egyik adó sem, se a képünket, se a hangunkat. Mi mindkét állomást halljuk, de csak a mallorcai képet látjuk. Ezt viszont tudom tágítani és szűkíteni optikai látószögének változtatásával, íme: tágítom. Most az egész terasz benne van a képben. Szűkítem, íme, az öreg hölgy, tolókcocsiban és premier plánban...) Corinta Moreno rikácsol:

– Corinta!... José!... Miért nem kapcsoltok képre?!

Negyedik Corinta köhög egy iszonyatos sort. Utána alig tud beszélni:

– Azonnal... dédike... Most már látsz minket?

– Látlak. Mi van veled? Hogy nézel ki?

– Az orvos azt mondja, hogy fertőző tüdőgyulladás.

– Pont a Holdon, ahol "állítólag" nincsenek mikrobák!

– Lehet, hogy még a Földről hoztam...

– Van lázad?

– Negyven fok... de nem számít. Dédike! Jó hírem van! José! Hozd közelebb!... Nézd! A pingvin!

(A 9-es szobában látják: az öregasszony apró, gonosz szemébe élet költözik. Felcsillan.)

– A pingvin!... Végre! Megvan a pingvin!... Mutasd! Tartsd közelebb... Igen, ez az!

– Szíriusz kapitány nekem ajándékozta.

– Elég sokáig tartott, amíg megszerezted!... Na, mindegy. Fő, hogy

megvan. Azonnal induljatok haza, hozzátok a szobrot!

– Jaj, dédike, nem lehet! – és köhög egy csúnya futamot hozzá. – Az orvos szigorúan megtiltotta!... Nagyon rosszul vagyok!... Várnak engem a párizsi klinikán. Mentőgraviplánt küldtek értem. Minden percben megérkezhet. A beszélgetésünk után azonnal indulnom kell!

– Hogyhogy azonnal indulnod kell?!... És a *pingvinnel mi lesz?!... Otthagynátok?!*

– Dehogya! Visszük magunkkal!

– Rendben van. Te befekszel a klinikára, José meg repül tovább a pingvinnel hozzám!

– Nem lehet, dédike drága... – újabb köhögési rohamot kap – José is megfigyelés alatt áll. Neki is a klinikán kell maradnia, másképp nem jöhet velem... Hanem azt gondoltam, hogy megkérhetnéd Johannes nagypapát, utazzék Párizsba a *pici Corintával*. A klinikán találkozunk. Ő hozza a kislányomat, mi átadjuk neki a pingvint...

Az öregasszony szemét gyűlölet sötétíti.

– Szóval így képzeled!... Hoci, nesze alapon!... A gyereket a pingvinért!

Negyedik Corintának megcsuklik a hangja:

– Dédike... ne haragudj... te akartad... te mondtad így! Corinta Moreno kopogva kacag, mintha repedt fazekat vernének.

– No jó! Ne reszkess! Megkapod a gyerekedet! Nincs semmi baja. Johannes majd elviszi... De a pingvint valami nagyon biztosan zárható bőröndbe tegyétek, és puhán párnázzátok ki! Johannesnak szigorúan megparancsolom, hogy ne nyúljon hozzá!

– Igenis, dédike... Köszönjük. Mi három óra múlva Párizsban leszünk...

(A 9-esben felrikkant Berci:

– Hurrá! Ez sikerült!

Felsőhajt Liuna: – Jaj... nagyon féltem...)

Negyedik Corinta már búcsúzna.

– Kézit csókolom, dédike...

– Megállj! – kárai az öregasszony –, ne kapcsold ki! Palma Nova felől valami jön... egy különös gravitaxi...

(Azám, egy gravitaxi! Látják már a 9-esben is. Kis piros repülő masina, az oldalán nagy betűkkel a száma: TM-101... Liuna valósággal feljajdul:

– János bácsi!... János bácsi!... Ez a mi taxink!... *Ez a mi mallorcai taxink!*)

– Mit keres ez itt? – bosszankodik Corinta Moreno. A gravitaxi leszáll a teraszra.

(Roberto szűkíti a képet. Jól lehet látni, hogy a pilótafülkéből kimászik egy szakállas, bajszos kis fekete ember.

– *Monasterio!*... – sóhajt Liuna.

– A Nagymedve összes bocsaíra! Ez valóban *Monasterio!* – rémüldözik Berci. – Hogy kerül ide, és vajon mit akar?)

Monasterio félszegen Corinta Moreno felé sündörög.

– Ne haragudj, Mamma Corinta, hogy hívatlanul beállítottam hozzád...

Corinta rárivall:

– Ki vagy, és mit akarsz?

– *Monasterio* a nevem... ennek a gravitaxinak a vezetője vagyok... és kártérítést kérek tőled, Mamma...

Corinta dühöng.

– Elment az eszed?!... Miféle kártérítést kérsz te tőlem?!

Monasterio nagy nyugalommal sorolja.

– Egy feleségem, három lányom és egy fiam van. Azonkívül tíz kecském és harminckét narancsfám. Azaz csak *volt*. Merthogy nyolc napig nem tudtam hazajönni. Ezalatt az egyik lányom megszökött egy francia fickóval... nem nagy baj, maradt még kettő. De a tíz kecskémet nem gondozta senki, kilenc megdőglött! Ez már nagy baj!... A harminckét narancsfámat sem gondozták, elpusztult belőlük hús! Szomján veszték! Ez még nagyobb baj!... Kilenc kecskéért és hús narancsfáért kártérítést kérek tőled, Mamma.

– De miért tőlem kéred, te agyalágyult! Nekem semmi közöm a te kecskédhez meg narancsfáidhoz!

– Mamma Corinta. bizony van közöd. A te megbízásodból fogadott fel az a kövér német ember, a Johannes úr, hogy fuvarozzam el a vendégeidet, azt a miniszter urat a két gyerekkel.

Corinta Moreno összeaszott csontváztestete most valósággal kiemelkedik a tolokocsijából. Félelmetesen üvölt:

– Johanneeeeeeeeees!!!

Cramer úr hallóközelben lehetett, mert azonnal megjelenik.

– Parancsolj, Mamma!

– Johannes! Ki ez az ember?!... Jól nézd meg!... Ki ez az ember?!

Johannes láthatóan megijed. Zavarosan válaszol:

– Igen... talán ismerős... nő lám, egy gravitaxi-pilóta! *Monasterio* bátran odacsámborog Johannes elé.

– Maga fogadott fel a miniszter úr és a két gyerek kirándulásához a hegyekbe.

– Lehet... le... hét... Nem emlékszem, de lehetséges...

Corinta szavai vágnak, mint a kés.

– Johannes! *Ez az ember él! Ez az ember hogyan élhet?!*

– Ne... nem tudom...

– Majd én megmagyarázom, senora – buzgólkodik a pilóta. – Az úgy volt,

hogy a miniszter úr észrevette a pokolgépet. Az időzítőt is megtalálta és leszerelte. Nomármost én *azért* nem haragszom, hogy fel akartak velük együtt engem is robbantani. Ugye, a halál mindig közöttünk jár: forradalom, vérbosszú, terroristák meg sok minden. Különben sem sikerült a "bumm"! De a miniszter úrékat el kellett fuvaroznom Párizsba, és ott elbújtattak. Hogy maguk azt higgyék: mind egy szálig elpusztultunk. Nem mondom, a miniszter úr jól megfizetett, de aztán alaposan megfeledkezett rólam: nyolc napig nem jelentkezett. Vágyakoztam a családom után, hát hazarepültem... Otthon mi fogadott Santa Mária! Elvesztettem egy lányt, kilenc kecskét és húsz narancsfát! Ezért nekem kártérítés jár!

Corinta rárivall:

– Kuss! Elhallgass!

Aztán eszeveszetten üvölt:

– Johannes! Mit csináltál?!... Ez az ember *él!* Kocsis János és a két kölyök *él!*... Johannes! Tudod, mit jelent ez? Hogy Szíriuszék a Holdon *mindent* tudnak!

Monasterio közben közelebb sündörgött.

– Mamma Corinta... te gazdag vagy... nem kérek mást, csak a kecskéimet meg a narancsfáimat...

Corinta hangja csattan, mint a korbács:

– Johannes! Lódd le ezt az átkozott barmot! Parancsolom! Johannes reszketni kezd.

– Igen... igenis... Mamma...

– Ne dadogj! Van lézerpisztolyod?

– Igenis... van – és kotorászik a zsebében, előhúzza –, de nincs feltöltve... tíz percig tart, amíg...

Monasterio harsányan röhög.

– No, azt nem várom meg. Felszállók, de itt maradok közel a fejük fölött. Ezzel a kis "játék puskával" nem tudnak kárt tenni bennem, a kabinom fala golyó- és lézerálló! Visszaveri a lézersugarat. Vigyázzanak, nehogy a maguk bőrét lyukassza ki!... Hahaha!... Aztán nekem is van ám valamim! Az a kis pokolgép, amit maguk csináltak! Könnyen a fejükre ejthetem!...

Beszéd közben a gravitaxijához fut, beugrik, és már emelkedik is a gép... Megáll pontosan tíz méterrel a terasz fölött. Johannes riadtan nézi. Corinta rákiabál:

– Ne törődj velem! Most nem érünk rá!

– De a pokolgép...

– Mindig tudtam, hogy buta vagy, de hogy ennyire!...

– Mamma...

– A pokolgép töltete ütésre nem robban.

– Biztos vagy benne, Mamma?

– Én *csináltam!*

Johannes láthatóan megnyugszik.

– Akkor most mi lesz, Mamma? Utazom a kicsi Corintával Párizsba, és kicserélem a pingvinnel?

Corinta szigorúan rászól:

– Johannes, te hallgatóztál!

– Nem hallgatóztam, csak közel voltam... és mindent hallottam.

Az USI-sugárzó sípolni kezd. Corinta felkapja a fejét, a készülékre bámul.

– Ezek még mindig itt vannak?

Negyedik Corinta a Holdról reszkető hangon jelentkezik:

– Igen... itt vagyunk...

– Akkor láttatok és hallottatok *mindent!*

– Igen... igenis...

Corinta Moreno most keményen, súlyosan beszél:

– Figyelj rám! Kérdezek valamit. Igazat válaszolj, mert a gyermeked életébe kerül, ha hazudsz!

– Nem hazudok, dédike.

– Kocsis János és az a két gyerek, akik Mallorcán jártak, ott *vannak a Holdon?*

– Itt... itt... nincsenek. Az öregasszony hangja süvít:

– Hazudsz!!! Váratlanul José szólal meg:

– Elég volt, Mamma! Nem tűröm tovább! Ne kínozd a feleségemet! Lázás beteg... Elismerem, és boldog vagyok, hogy itt van Kocsis János és a két gyerek! Élnek! Nem sikerült őket elpusztítanod, te... te gyilkos!

Corinta gúnyosan, szárazon nevet.

– Nocsak, nocsak, kicsi José! Neked is van véleményed? Te is a világon vagy?

– Hiába csúfolódsz, Mamma. Mindent tudunk rólad, és egyszer mindenért megfizetsz! Most piszkos kezeid között van a kislányom: zsarolhatsz! Kénytelen vagyok teljesíteni a parancsodat. Rendben van. Elvisszük Párizsba a pingvint, te visszaadod kicsi Corintát... és végeztünk!

– Végeztünk?... Nem végeztünk. Gondolkozzunk csak. Ott van Kocsis János Berci fiával és Liuna Steff-fel... Szíriusz kapitány tehát mindent tud... Tudja, hogy *kinek* adja vissza, és *mit* ad vissza. És mégis visszaadja a pingvint!... Különös, különös... különös... – Mézédeseen szólal meg: – José fiam, mutasd csak még egyszer azt a szobrot.

José felemeli.

– Tessék! Itt van! Nézd!

– Tartsd csak közelebb... még közelebb... a fejét, légy szíves...

– Tessék a feje! Bámuld!
– Bámulom... szép szobor... a feje is szép... – Hirtelen keményen üt a hangja: – *Csavard le a fejét!*
– Micsoda?! Mit tegyek?
– Csavard le a fejét!
– Kérlek... lecsavarhatom... tessék... tess...
Hirtelen megakad, meghökken.
– Nem lehet lecsavarni.
– Próbáld csak! Talán csak beszorult, beragadt! Csavard erősen... erősebben!

– Csavarom... – erőlködik José –, de nem megy. Nem lehet lecsavarni.
Corinta Moreno fölvijjog, mint egy dögmadár.
– Híííí! Átkozottak! *Ez nem az igazi pingvin!*... Túl akartatok járni az eszemen, de nem sikerült!... Ezt megbosszulum! Nincs kegyelem!... Johannes! Hozd ki a kölyköt!

Johannes zavarodottan néz az öregasszonyra.
– Kit hozzak ki, Mamma?
– Corinta Arconadát! Ítékezni fogok!... Kotródj! Engedelmeskedj! Parancsolom!

Johannes lehorgasztja a fejét, bebotorkál a palotába. Majd pár másodperc múlva kilép: ölében szőke, göndör hajú pici gyerekkel, ötödik Corintával. A kislány mosolyogva alszik...

– Állj elém! – rendelkezik Corinta. – "Gyászbeszédet" tartok.
(A 9-es lakosztály figyelői iszonyodva, döbbenetben nézik a szörnyű képet, hallgatják a rikácsoló tirádát. Több mint 400 ezer kilométer távolságból érkezik a kegyetlen, megfordíthatatlan valóság. Nem szólhatnak közbe, a kisujjukat sem mozdíthatják!...)

– Ez az asszony örült! – kiáltja Kocsis János.
– Csak nézzük... csak nézzük... – zokog Liuna.
Pierre dermedten figyeli a nagy kövér Johannes Cramert, amint merev, lassú léptekkel Corinta elé áll.

– Szíriusz bácsi! Ez az ember úgy viselkedik, mintha nem volna magánál! Mint egy gép... mint a mesebeli gólem... teljesíti a parancsot...

Viktor Szíriusz hirtelen Róbertéhoz fordul.
– Fel tudod erősíteni Mallorcán a hangot?
– Szinte korlátlanul, kapitány.
– Akkor gyerünk! Átmegyünk a tizesbe!...) Corinta Moreno "gyászbeszéde" végén tart:

– Corinta és José!... A ti bűnötök miatt hal most szörnyű halált ez az ártatlan gyermek! A szülők vétkéért az utódok bűnhődnek!... Kész a

gyászbeszéd, Johannes, vidd a gyereket a vasrácshoz, és dobd a mélybe. Parancsolom!

És Johannes lassú, komor léptekkel elindul a nyitott *vasrác*s felé. A még mindig alvó kislányt a homlokáig emeli. Negyedik Corinta fuldokolva zokog.

– Dédike!... Jaj! Dédike! Könyörgök, ne tedd!... Inkább engem öl meg! Jaj! Jaj!...

Corinta Moreno eszelősen nevet...

José éles tenorja átható sírás, jajgatáson:

– Öregasszony! Megbosszulom gyermekem halálát! Ízekre szagatlak, elevenen megnyúzlak!

Corinta Moreno csak nevet... nevet...

E pillanatban a Palma Nova-i fehér márványpalota teraszán, mintha az egekből szólna, felhangzik Szíriusz kapitány hegyet-völgyet betöltő szózata:

– *Johannes Cramer! Álljon meg! Parancsolom, álljon meg!*

Johannes éppen lépne... de a mozdulatot nem fejezi be.

Lába megmered, megáll. Ötödik Corinta felébred. Kicsiny kezével babrálni kezdi dédapja arcát, haját... gögicsél, nevet, és azt mondja:

– Dé-di a-pa... dé-di a-pa...

Ismét szól Szinusz kapitány hatalmas hangja:

– *Johannes Cramer! Egyetlen élő dédunokáját tartja a karjaiban!... Vigyázzon rá! Parancsolom!*

Johannes áll, nézi a gyermeket... mintha nem is tudná, mit akart csinálni, hogyan került a nyitott rácsú teraszkorlát és az ötvenméteres szakadék közelébe.

Corinta Moreno veszettül rikácsol:

– Azonnal menj tovább! Dobb be a mélységbe! Parancsolom! Dobb a mélységbe!

Johannes szembefordul az öregasszonnyal, Ali szótlanul.

– Megbolondultál?!... Szót kell fogadnod nekem! Ez a parancs, tudod!... Indulj! Dobb be!... Parancsolom!

Johannes helyett Szíriusz szárnyaló hangja válaszol:

– *Nem dobja be! A dédunokája! Szereti!* Johannes utánamondja, mint egy gép:

– Nem dobom be! A dédunokám! Szeretem!

– Majd bedobom én, veled együtt! – üvölti a "Mamma". Liuna megborzad a rémülettől.

– Most olyan... olyan, mint egy fúria!

(Pintont módfölvött érdeklő, *milyen a fúria*. Az izgalmak forgatagában nem akad senkire, aki elmagyarázná. Az események után jó két héttel Pinton és Liuna a szoláriumban hever. Süttetik magukat a műnappal. Váratlanul

megszólal a kisfiú:

– Kedves Li, te éppen olyan vagy, mint egy fúria. Liuna nevet.

– Éppen én?... Hohó! Rájöttem, miért mondd! Mert szeretnéd, ha elmagyaroznám, kik voltak a fúriák.

– Uhum – válaszolja Pinton.

Mást nem tud kinyögni, mert éppen egy óriási adag pisztáciafagylalttal bajlódik.

– Nos, a fúriák a római mitológiában a bosszúállás gonosz istennői voltak. Természetesen csak képzeletben léteztek...)

Corinta Moreno most olyan, mint egy fúria!

Vézna testéhez képest meglepő erővel hajtja tolokocsijának kerekeit. Székét egyenesen nekikormányozza a szakadékhoz közel álló Johannesnak! Az ütközés elkerülhetetlen! A nehéz mozgású férfi az utolsó pillanatban lehajol, és ötödik Corintát, mint egy füles banby-korongot, biztonságos helyre lódítja! A gyermek kapálózva, nevetve csúszik a sima márványpadlón... Közben a sebesen gördülő tolokocsi és a hason fekvő Johannes nagy erővel ütközik. Most a férfi csúszik megállíthatatlanul a nyitott rácsú mélység felé! A kocsiját utána!... Johannes fél kézzel elkapja a rácsajtót... és lóg a szörnyű szakadék fölött!...

Corinta Moreno tolokocsistul zuhan a mélybe!

(Pierre iszonyodva elfordítja a fejét.

– Vége!...

Mind a kettőnek vége!

– Nem!... Nézd!... Nézzétek a gravitaxit! – kiáltja Berci.)

A gravitaxi gyorsan, ügyesen leereszkedik, szorosán a rácsba görcsösen kapaszkodó Johannes Cramer mellé. Ajtaja nyílik, kidugja bozontos fejét Monasterio pilóta, keményen megmarkolja Johannes Cramert, és beemel a pilótafülkébe. Aztán puhán ráülteti gépét a fehér márványteraszra. Kiszállnak mindketten, és a gyermekhez rohannak, ötödik Corinta nevetgél, és meztelen lábujjaival játszik...

Most megszólal az USI-hangszóróból Szíriusz kapitány:

– Kérem Johannes Cramer igazgató urat, fáradjon a készülékhez!

Cramert meglepi a hívó szó.

– Johannes Cramer vagyok. Kihez van szerencsém?

– Viktor Szíriusz a nevem.

– Ó! Szíriusz kapitány! Hírből nagyon jól ismerem. De hogy kerül ide?

– Nem vagyok ott. A Holdról beszélek.

– A Holdról?... Elnézést, kissé megzavarodtam. Persze, hiszen a Holdon tartózkodik Corinta unokám a férjével... Netán tetszik őket ismerni?... Bocsánat, olyan furcsán érzem magam... mintha történt volna valami...

valami rettenetes! Nem tudna segíteni, kapitány úr?

– De tudok... *mert láttam a balesetet.*

Johannes idegesen körülnéz.

– Baleset történt... itt?

– Igen. Alig pár perce. Mamma Corinta tolókocsija *véletlenül* megindult a lejtős teraszon. A nyitott libegőajtó felé tartott, egyre nagyobb sebességgel. Elsodorta önt és a dédunokáját. A gyerek biztonságos helyre csúszott, ön a mélységbe zuhant volna, de szerencséjére meg tudott kapaszkodni az ajtórácsban, ahonnan a gravitaxi pilótája beemelte a vezetőfülkébe...

– És... és Mamma Corinta?

– Corinta asszony a szakadékba zuhant... minden bizonnyal meghalt.

Johannes Cramer elkomorul.

– Igen... halványan kezdek emlékezni. Nem tudom, mi volt velem... ködösen kóválygott körülöttem minden... Szörnyű baleset!...

Most Kocsis János üdvözli Johannes Cramert.

– Emlékszik rám? Tudja, ki vagyok?

– O, hogyne! Kedves vendégünk volt a miniszter úr!

– Cramer úr, kérem, hívja fel videfonon Palma Nova rendészetének vezetőjét. Kérje, hogy azonnal jöjjön az intézetbe. A baleset részleteiről nem kell beszélnie. Szíriusz kapitány és én mindent láttunk, mindent tudunk. Majd mi tanúskodunk.

– Önök azonban a Holdon vannak...

– De már csak néhány percig. Most azonnal graviplánba ülünk, és három óra múlva a mallorcai úrkikötőben leszünk!

– Értem, örülök, hogy jönnek. Bevallom, egymagám nem tudnék mihez kezdeni.

– Megyünk, legyen nyugodt. De kérem, hívja ide a készülékhez Monasterio pilótát.

– Igenis... Monasterio úr, hívják! – Jó napot, Monasterio!

– Ó! A miniszter úr! Csakhogy látom! Hogy van?

– Köszönöm, jól. Maga derekasan viselkedett. Megmentette Cramer igazgató úr életét.

– Kénytelen voltam vele.

– Hogyhogy kénytelen?

– Nem hagyhattam, kérem, hogy mindketten elpusztuljanak. Ki téríti meg akkor a károm?

– A kárát én fogom megtéríteni. Kap... mondjuk... száz kecskét és száz narancsfát. Mit szól hozzá?

– Száz kecske... és száz narancsfá... az rettenetesen sok!

– Aggodalom szorítja becsületes szívét. – Miniszter úr, mit kell érte

tennem?... Kit kell megölni? Kocsis János nevetve válaszol:

– Senkit. Három óra múlva érkezünk a mallorcai úrkikötőbe. Legyen ott a gravitaxijával. Felszállít minket az intézetbe.

– E... ennyi az egész?... – kérdezi Monasterio, és kicsit csalódott.

TIZEDIK FEJEZET

amelyben Szíriusz kapitány pipára gyűjt

Eltelt közben egy egész hét. A barátságtalan Nox-idő fényes Solla változott. Szíriusz kapitány, Kocsis miniszter, José Arconada és Negyedik Corinta szerencsésen megjárta Mallorca szigetét. Épségben visszakapták Ötödik Corintát. Országos gyász közepette elhamvasztottak Corinta Moreno csekélyke földi maradványát. Johannes Cramer – megszabadulván lelke és teste kíznójától* – szerető nagypapa módjára fogadta unokáit. Hívta őket, hogy költözzenek *haza* Mallorcára. José mint kutatófizikus dolgozhatna az Asztrofizikai Intézetben, Negyedik Corintát – aki tökéletesen beszéli a spanyol nyelvet is – a Palma Nova-i Művész Színház boldogan szerződtetné...

[* A mallorcai vizsgálat megállapította, hogy Mamma Corinta rendszeresen mérgezte vejét akarategyengítő cabrerafőzettel. Ennek hatására *öntudatlanul* teljesítette nagyravágyó, gonosz anyósának minden parancsát. A Világállam Legfelső Bírósága minden vád alól felmentette]

Most mint Hold Állam kormányzójának vendégei a Hotel Galileiben laknak. (Direktor Jónás sűrűn panaszodik: "Milyen kár, hogy ebből a kitűnő Theophile portásból vendég úr lett!") Monasterio megkapta az ígért száz kecskét és száz narancsfát. Azonnal abbahagyta a gravitaxizást. Szívvel-lélekkel baszk paraszttá változott...

Hogy így elrendeződtek a dolgok, Szíriusz kapitány meghívta uzsonnára a Corinta-ügy összes szereplőjét. Csupán ketten nem fogadták el a meghívást. Az egyik Peter, a Hotel Galilei első portása, ő sajnos nem ér rá, még mindig egyedül vezeti a recepciót. A másik: Monasterio. A hirtelen meggazdagodott "őstermelőt" nem lehet rávenni, hogy egy percre is elhagyja kedves gyermekeit, kecskéit és narancsfáit...

Nagy napja volt ez Leonidának. Tizenhatan ülték körül az ebédlőasztalt (beleszámítva Ötödik Corintát és Csibész műpult is)... íme, az ültetési rend és a felszolgált ételek, italok.

Helga Renard	forró csokoládé	Lenhajú Aino
Szíriusz kapitány	tejszínhabbal	Kocsis János
Pierre Renard		Liuna Steff
Johannes Cramer	mazsolás kuglóf	José Arconada
Pinton Casteiro	ananászkompót	Corinta Dreux
(ölében Csibész)	szőlő és eper	(ölében V. Corinta)
Kocsis Berci	jegelt hűsítők	Roberto Namora

Leonida néni

Leonida szíves mosollyal kínál.

– Vegyenek, lelkem!... Magam főztem a csokoládét, a tejszínhabot magam vertem... Parancsoljon, lelkem kormányzóm! ... A kuglófom olyan könnyű, mint a pihe!... Magam dagasztottam, magam sütöttem...:

– Mit gondol, José, a picinek adhatok ebből?

– Talán le kellene hűteni.

Leonida csupa buzgalom, csupa igyekezet.

– Abban a kis kannában van langyos csokoládé... neki készítettem.

– Köszönöm, drága Leonida néni...

Leonida szemét elönti a könny.

– Azt mondtad: drága Leonida néni!... Corinta Moreno dédunokája azt mondja *nekem*: drága Leonida néni!...

Elcsöndesednek és elgondolkodnak ők tizenhatan. Felemelkedik a kormányzó.

– Barátaim!...

(Még a légy zümmögését is hallani lehetne, ha lenne a Holdon légy.)

– Barátaim!... Megbékélt a világ... elült a vihar. Meghalt egy asszony... aki nem ismert határt! Aki a sok volt-isten után ÚJ-ISTEN akart lenni... Sokat csalódott, sokat szenvedett, sokan szerették, ő senkit sem szeretett!... CORINTA MORENO!... Mamma Corinta... szegény kis mamma Corinta...

Borzongó némaság.

Leonida néni csöndesen szipog.

– Szegény Corinta... szerethettük volna egymást...

Most Liuna kezd beszélni:

– Édesanyám szokta volt mondani: előre nézzünk, ne a hátunk mögé! Ugye, édesanyám?

Lenhajú Aino jóváhagyóan bólint. Liuna folytatja:

– Ami azt jelenti: a jövőnkkel törődjünk, azt csináljuk *jobban!* Mindig jobban! A mi életünk legyen jobb, mint az övék volt! ötödik Corinta élete legyen jobb, mint a miénk lesz!...

Elhallgat.

Egészséges kisfiúhang veszi át a szólamot:

– Megszívlelem, amit Liuna mondott. Szeretném az életemet "jobbá" tenni!...

Kérek még egy csésze csokoládét!

Nevetnek Pinton "filozófiáján", és ezzel a gyászos hangulatot mintha elfújták volna.

– Adok, kedveském, adok... – Leonida néni sietve teljesíti a Négyek Tanácsa legfiatalabb tagjának kérését.

Berci néhány pillanatra kisompolyog a szobából, majd megjelenik: ölében a márványpingvinnel. Ünnepelesen meghajol a szépséges színésznő előtt.

– Kedves Corinta! Ezt a szobrot, ezt a pingvint, ha akarod, vidd magaddal... emlékébe.

Liuna megjegyzi:

– Nem vagyok benne biztos, hogy éppen ezt akarná... Corinta rémülten mered az "ajándéokra".

– Nem!... Nem akarom!... Látni se tudom!

A pingvin megjelenése a jelenlevők közül még egy személynek felkelti az érdeklődését. Leonida csodálkozva kérdezi:

– Hát *ez* hogy került magukhoz?

Pierre azonnal észreveszi a kérdő mondatban rejtőző *állítást*.

– Leonida néni tudja, hogy *ez mi*?

– Hogyne tudnám! A márványmadár. Viktor Szíriusz régi levélnehezéke az íróasztalról. Hogy került magukhoz?

Pierre magyarázni kezdi:

– Leonida néni, kérem, ez nem a régi levélnehezék, hanem annak egy új másolata. Mi csináltattuk. A régi szobor elveszett.

Leonida meghökken.

– Már hogy veszett volna el!

Most Szíriusz kapitányon a csodálkozás sora.

– Leonida! Maga tudja, hogy hol van a régi szobor?

– Persze hogy tudom.

Szíriusz haragosan néz az asszonyra.

– Ha tudta, miért nem mondta, amikor kérdeztem?

– Azért, mert *nem kérdezte*.

– Dehogyan! Körülbelül két hete, itt, ebben a szobában azt kérdeztem magától: "Leonida, nem tudja, hol van a pingvin?" Maga azt válaszolta, hogy nem. Miért tagadta le?

– Viktor Szíriusz! Én soha nem tagadok le semmit. Én mindig megmondom az igazat!... *Maga kérdezett rosszul!* Ha úgy kérdezett volna, hol van a

márványmadár... megmondtam volna. Nem tudtam, hogy az a "pingvilingi" szó madarat jelent!

Az asztal túlsó végén Gomes kormányzó jóízűen nevet.

– Viktor barátom! Ti az egész Holdat felforgattátok a "pingvilingiért", miközben az a kedves Leonida védőszárnyai alatt lapult!... Nagyszerű!

Leonida tiltakozik:

– Mélyen tisztelt kormányzó úr! Nekem nincsenek semmiféle szárnyaim! Tehát nem is lapulhat azok alatt semmi!... A madárral az történt, hogy Viktor Szinusznak útjában állt, fogta, lerakta a szoba sarkába, a szekrény mögé. Ott hevert az vagy három évig. Akkor megbillent a pincében a káposztáshordóm. Fel kellett valamivel támasztani. Itt a házban nincs se kő, se téglá. Fogtam a márványmadarat, azzal támasztottam fel... alája dugtam. Ott van az most is.

Néma csend fogadja a kijelentést. Végül a kapitány erőt vesz magán. Nagyon udvariasan kérdezi:

– Leonida, kérem, fel tudná hozni?

– Hát... ha nagyon muszáj...

– Muszáj, kedves Leonida. Nagyon fontos.

Az asszony beleegyezik.

– Jó, felhozom... majd keresek a hordó alá valami rönköt. Berci fiam, lejönnél velem segíteni?

Berci boldogan ugrik.

– Megyek, Leonida néni!...

Eltelt vagy húsz perc, mire visszajöttek. Leonida kicsit szuszog a lépcső járától. Berci a régi, piszkos, "igazi" pingvint cipeli.

Leonida mentegetőzik:

– Nehezen találtunk helyette mást... *Ne tedd le, fiam!* Hozok egy ruhát, megtörlöm...

Siet a konyhába.

Liuna nézi a kopott márványmadarat.

– Végre... megkerült! Sokan elpusztultak miatta! Leonida érkezik egy vizes ronggyal. Alaposan megtisztítja a szobrot, aztán az asztal közepére teszi

– Tessék, Viktor Szíriusz! Használja egészséggel! Kocsis János simogatja a fekete-fehér figurát.

– A márvány pingvin!... Kell lennie benne egy rejtkehelynek...

– Jól mondja, lelkem Jánosom! A fejét kell lecsavarni! Szíriusz felkiált:

– Leonida! Maga tudott róla? Maga lecsavarta a fejét?

– *Én?...* *Hiszen mutattam magának, együtt csavartuk lel* Nem emlékszik?... Kinn a konyhában. Van annak már vagy tíz éve is... –

Megragadja a madár fejét. – Így kell lecsavarni!...

Ott fekszik a madárfej Leonida kezében. Pinton ujjong:

– Nagyszerű!... Lecsavarta!... És egy kis üreg van a pingvin nyakában! És van benne valami!

Leonida azonnal felismeri:

– Az ezüstgyűszűm!... Milyen sokat kerestem! Szíriusz elkomolyodik.

– Leonida, kérem, jól figyeljen ide. Nem volt ebben az üregben más semmi?

– Dehogynem! Tűt, cérnát, selymet tartottam benne.

– Nem arra gondolok... Próbáljon visszaemlékezni: mielőtt nekem megmutatta, amikor *először* csavarta le a fejét, nem volt benne *valamilyen papír*?

– Volt bizony, hogyne lett volna!... De hát... Viktor Szíriusz, maga is látta! A kezében tartotta! Mutattam, megkérdeztem: kell ez nekünk? Maga elvette, ránézett... valami számok voltak rajta... csak úgy futólag ránézett (ki tudja, hol járt akkor az esze)... és azt mondta: *nem kell*.

Csend. Az erek szaporábban lüktetnek. Mindenki érzi, hogy *fontos* kérdés következik!

– *Eldobta?*

És most talán *még fontosabb* válasz:

– Nem szoktam semmit eldobni. Arra gondoltam, hátha mégis szüksége lesz rá. Úgy, ahogy volt, szépen összehajtogatva feltettem a kredenc tetejére.

Robban Szíriusz kérdése:

– *Szóval megvan?!*

Most egyetlen szón múlik minden. Ez a szó...

– *Nincs.*

(Tizenhárom sóhajtás... Mert $16-3 = 13$ ... Ugyanis Csibész, ha nincs beprogramozva, nem tud sóhajtani – ez egy. ötödik Corinta nem tudta, hogy sóhajtani kell – ez kettő. Leonida nem sóhajtott, mert bőbeszédűen idézte a múltat – ez három.)

– No... emlékezzék!... Pár nap múlva kijött a konyhába, éppen blincsikit sütöttem... azt mondta: "Leonida, kimerült az öngyújtóm, szeretnék rágyújtani a pipámra. Van egy szál gyufája?"... Nem volt. De égett a gáztűzhelyen a láng. Akkor maga meglátta a kredenc tetején az összehajtogatott papírlapot. Levette, kisimította, fidi buszt csavart belőle, beletartotta a gázlángba... Na! Még most sem emlékszik rá?!... Beletartotta a gázlángba, és rágyújtott róla a pipájára.

A nevetés ragadós. A kormányzó kezdi:

– Hahaha... Kocsis János folytatja:

– Hahahaha...

Azután a Négyek Tanácsa:

– Hahahahaha...

Végül mindenki:

– Hahahahaha...

És a tizenöt szólamú nevetőkórus kíséretéve] (mert nevetni ötödik Corinta és Csibész is tud, és most már Leonida néni is velük tart) Szíriusz kapitány (fulladozva és könnyezve, mint tizenhatodik) valahogy kinyögi:

– *Emlékezem!...* Tisztán, világosan emlékezem!... A fidibusszal rágyújtottam a pipámra!... Igen! *Juan del Yeso képletével rágyújtottam a pipámra!...* Jó mélyeket szívtam... A pipám remekül szeleit, és illatos füstöt eregetett, amikor a lángocskát még mindig a kezemben tartottam. Mert nem tudtam vele mit kezdeni. Ugyanis pedáns, rendes ember vagyok. Leonida tiszta konyhájának hófehér keramittal burkolt padlójára *nem dobhattam* le a lángoló, kormos tűzcsutkát. Akkor... igen, akkor Leonida rám szólt: "Vigyázzon, megégeti az ujját!" – és odanyújtott nekem egy hamutartót. A fidibuszt az edénykébe ejtettem... azután gondosan megvártam, amíg a papír teljesen elégett... amíg hamu és pernye lett belőle...